

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 1022

1933

495

495

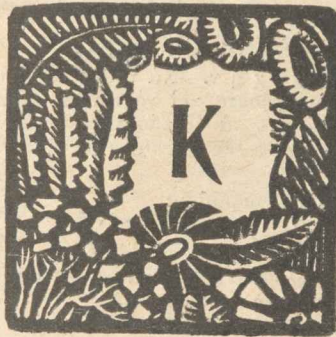

ΠΑΤΑΝΟ
ΜΕΝΤΕ
ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΟ

19.7

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλους)

ΑΛΛΑ, παιδί μου, όπως θές...
 'Ο δόν Αλγουντίνος δεν έπαι-
 μινε. Ήξερε όστόσο ότι κάποιου
 μυστικού, μυστικού έρωτικού έκρυβε
 ή κόρη του στην καρδιά της.

Τί θα γινόταν όμως έν τοιαύ-
 τη περιπτώσει ό γεροντιστής της
 Τυβούρας δόν Τραγαδοφός;

Η κόρη του δεν τόν ήθελε για
 σύζυγό της. Δεν μπορούσε φυσικά
 να την δώσει.

Συνελών ό γεροντιστής θα
 ξαναγύριζε άπρακτος στην Τυ-

βούρα.
 'Ο δόν Αλγουντίνος έλυνε από κάθε του ύποχρέωση απέναντί του,
 έφ' όσον ή κόρη του δεν τόν αγαπούσε κι' έφ' όσον ό δόν Έστεβάν
 δεν ήτοχε πια στή ζωή.

Θ' άφανε συνεπώς τά πράγματα να βαδίσουν τόν δρόμο τους. Θα
 περίμενε να τού φανερώσει ή δόνα Ροζαρίτα τό μυστικό της, τό όποιο
 έμάντεψε σχεδόν. Και τότε θ' άποφάσιζε για όλα και θα μιλούσε και
 στον δόν Τραγαδοφό και ξάστερα. Πρώ πάντων τόν ένδιέφερε ή
 ετιγία της κόρης του.

"Όταν λίγο κατόπιν ό Γουαίφρο έφτασε απ' τό άγρόκτημα, ή Ροζα-
 ρίτα βυθίστηκε σέ γλυκούς ονειρασμούς. Θα ξανάβλεπε λοιπόν τόν ά-
 γαπημένο της. Θα τόν έσφιγγε στην άγκαλιά της... Πόσο ήταν έντυ-
 χισμένη!

Δέν έβλεπε την ώρα να φθά-
 σή ή εύλογημένη νύχτα πού ό
 Τυβούρας της θα ξανάπεφτε
 στην άγκαλιά της.

Κι' ή νύχτα αυτή έφθασε.
 Περνά τόσο γρήγορα ό και-
 ρός, άσπια και για τούς έρω-
 τεμένους...

Η δόνα Ροζαρίτα κατέβηκε
 μετά τό δείπνο στό πάρκο.

Η νύχτα ήταν γλυκιά και ή-
 ρεμη. Όλα γύρω εύδιάδανε.
 Τ' άστερία τρεμουλιαρούσαν
 στον ούρανό.

Τά γόνυα της δόνας Ροζαρί-
 τας τρέιαν απ' τη μεγάλη της
 συγκίνηση. Η καρδιά της χτυ-
 πούσε δυνατά...

Προχώρησε κι' έφθασε στό
 μέρος τού πάρκου, στό όποιο εί-
 χε άποκολληθεί άλλοτε από τόν
 Τυβούρα, υπό τόσο δραματικές συνθήκες.

Στάθηκε εκεί, άκούησε στον χορμό ένός δένδρου και περίμενε.
 Περίμενε με κλειστά τά μάτια, κρατώντας σφιχτά τό στήθος της, στό
 μέρος της καρδιάς της, πού χτυπούσε με λαχτάρα και προσέχοντας
 στους θορύβους π' άκουγότανσαν γύρω της.

"Αξάνα δήματα σιγανά άντήχησαν μέσα στή νύχτα.
 Η δόνα Ροζαρίτα νόμισε πως θα σωριαζόταν κάτω απ' την τα-
 ραχή της.

Μιά σκέυα πρόβαλλε μέσα στό σκοτάδι. Ήταν εκείνος! 'Ο Τυβού-
 ρος...

Τυβούρας, ψιθύρισε ή νέα, είσαι σύ;

'Ο Τυβούρας ή ό Φάβιος — όπως τόν έζωονε πλέον — γιατί
 αυτός ήταν πραγματικώς — σταμάτησε απότομα.

Τυβούρας! ψιθύρισε πάλιν ή Ροζαρίτα.

— Ροζαρίτα! τράβησε ό Τυβούρας συσπασμένος. Σ' έδώ;

— Να, Τυβούρας, σ' έφεύρινα.

— Μ' έπεριμένες;

— Να, Τ' είχα ύποψηθή αυτό στον άνθρωπο πού έστειλες. "Αλ-
 λ' όποτε κάθε νύχτα έρχομαι και κάθομαι στό μέρος αυτό, απ' τόν και-
 ρό πού χωρίσαμε. Σ' έπεριμένα πάντοτε, Τυβούρας. Ήξερα πως θα
 γύριζες μία μέρα και να πού ή έλπίδες μου επαλήθευαν...

'Ο Τυβούρας σιωπούσε.

Ήταν συγκινημένος βαθιά, με συγκρόνως δεν μπορούσε να έξη-
 γήσει τά λόγια της Ροζαρίτας. Δέν
 της είχε στείλει κανέναν άπεσταλ-
 μένο. Είχε έλθει στό μέρος αυτό
 για να ξαναβιώσει τά παλιά του
 και να δ' άν γιατρέφτηκε ή καρδιά
 του απ' τόν μεγάλο του έρωτα. Δέν

Διαβάστε στό φύλλο κατό

"ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΞΕ"

ΥΠΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

έλπιζε να δ' ή Ροζαρίτα. Τότε, ... Πώς τά έσχηθησε κι' απ' τή
 Τή στιγμή αυτή τά χλαδιά έτρεξαν πλάι τους και ή σκέυα τους
 γάντια παρουσιάστηκε.

Ήταν ό Βουαροξέ!

'Ο Φάβιος τά μάντεψε άμέσως όλα.

— Πατέρα μου, είπε στον γηραιό κυνηγό, σεις τά έκαματε κι' ε-
 γώ; Σεις; Θέλετε λοιπόν να χωρισθούμε; 'Αλλά θα πεθάνε μου
 μου απ' τή λύπη σας...

"Οχι, παιδί μου Φάβιε, άποκρίθηκε ό άγαθός Βουαροξέ. Δέν ή-
 χωρίσουμε. Θα ζήσουμε μαζί, θα σ' έλεγο εύτυχισμένο κι' απ' τή
 μου φθάνη. Ήξερα τό μυστικό σου. Σ' άκούγα να φωνάζεις
 ύπνο σου τ' όνομα της νέας πού αγαπούσες. Κι' άποφάσισα να σε
 ένώσω.

— Καλέ μου Βουαροξέ!...

— Αγκάλιασε την αγαπημένη σου, Φάβιε. "Όταν έναίτε θα ή-
 σω με τόν Πέτε μια καλήδα στό δάσος, στό μέρος πού ήδεις άπαι-
 πληγμένος και μ' ας ζήσουμε τή βοήθειά μας, στό μέρος πού σ' έ-
 γνώρισα και θα ζήσουμε εκεί εύτυχισμένοι, κοντά σας πάντα και πε-
 τα κοντά σ' αγαπημένα μου δάση. "Ετσι δεν είνε, Πέτε;

— Να, διάβολε! "Ετσι είνε, άκούσθηκε ή φωνή τού Πέτε, ή
 ποιος πρόβαλλε μέσα από τά χαμώελα, συνοδευόμενος από τόν
 Γουαίφρο.

Ή συγκίνηση τού Φαβίου ήταν άπεριόριστη. Πλησίασε τόν ξα-
 ροίτα, τήν έσφιξε πάνω στό στήθος του και της είπε:

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

— "Ας είνε δόξασην ό Γουαίφρο, πού έφτασε πάλιν στην άγκαλιά της.

— "Όποτε δεν κι' έλπιούνησες, Ροζαρίτα; Με θύμισαν πο-
 τα; Είς; εύχαριστήμενη πού ήρθα;

— Να, Τυβούρας, απάντησε δειλά ή κόρη. Δέν σ' έζησα
 μία στιγμή. Γιατί... γιατί...

Τ'ό 1540, τά σπαθιά της Λαμισκού
 ημιζόντουσαν για την έλαστικότητα
 και τή αλκρότητα τού λεπιδίου
 των, σέ τέτοιο σημείο, όστε όλοι οι
 ασηροκόποι της Γερμανίας — και πε-
 ραιότερο απ' όλους οι ασηροκόποι τού
 Σόλινγκεν — τράβαν ζήτημα τιμής να
 ητάνουν τούς "Ανατολίτες συναδέλ-
 φους τόν στην τέχνη και στην τελειό-
 τητα...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

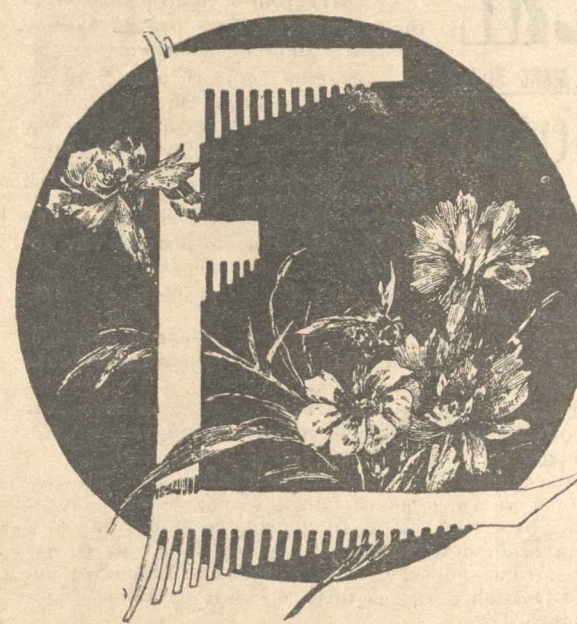
Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχως να καταφέρει τό
 σκοπό του, κυνέτηρε από θαδιά με-
 λανόλια, έβγαλε τείλους υψώνοντας,
 και γύρισε σάν τρελλός στους δού-
 λους...

Έκείνος όμως, πού είχε πια έξοδέ-
 γει διάκληση τήν περιουσία του στα
 σχετικά περυσία, ήταν ό μαχηρο-
 πός μπαρμπα-Κονράδος. "Ότόσο, ή-
 πος είδε πως έφτασε και τήν τελευταία
 του πενήτα, δίχ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

έρειπια, όπως κι' από την ένδοξη γενιά των ανθρώπων που τον κατόικησαν δεν μένει πια ούτε ένας απόγονος. 'Ο τελευταίος βλαστός της γενιάς αυτής ήταν ο Φοαργάσιος ντε Ταρσίντες, μαρκήσιος του Κάιλου, ένας από τους ήρωας της ιστορίας μας.

Στά 1699, ο μαρκήσιος ντε Κάιλου είχε κλείσει τα ξήντα του χρόνια. Είχε αποτραβηχθεί από την Αιχμή του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου και ζούσε στα κτήματά του μαζί με την όμοια Αιγλή, τη μοναχοκόρη του από τον δεύτερο γάμο του.

Η μητέρα της Αιγλής, μια πεντάμορφη 'Ισπανίδα, με μάτια σαν τη φωτιά και με καρδιά πιο φλογερή απ' τα μάτια της, ή φημιμένη σ' όλη τη Μαδρίτη 'Ινές ντε Σότο-Μαγύο είχε παντρευτεί σε ηλικία δεκαεφτά χρόνων τον μαρκήσιο, υπάκουπτοντας στην θέληση των γονέων της, χωρίς να τον αγαπάει. 'Ο Κάιλου, ο οποίος ήταν τότε σαραντάχως, τό ήξερε αυτό κι' επειδή ήξερε ακόμα πόσες καρδιές νεαρών ελπιανόδων είχε κέρψει η ομορφιά της 'Ινές, μόλις την παντρεύτηκε την πήρε στον πύργο του και την έκλεισε εκεί μέσα.

Ήξερε καλά τί έκανε ο 'ηλιόπυρος σέξγος. 'Ετσι ο ερωτευμένος που θα επιχειρούσε να κατακτήσει την όμοια 'Ινές έπρεπε να εφοδιασθεί πρώτα με κανόνια πολιορκίας. Δεν έφτανετο μόνο για μια καρδιά: 'Η καρδιά αυτή βρισκόταν τώρα ασφαλισμένη πίσω απ' τα τείχη ενός πραγματικού φρουρίου... Κανείς, απολύτως κανείς δεν μπορούσε να προσεγγίσει εκεί μέσα τη φλογερή 'Ισπανίδα...

Τέσσερα δολιχίρα χρόνια ή φτωχή 'Ινές έμεινε μέσα στον πύργο του σιζύγου της χωρίς να βγίη ούτε μια φορά από εκεί μέσα. Στο τέλος του τετάρτου χρόνου ξαναπέρασε επιτέλους το κατώφλι της τριμερούς αυτής κατοικίας, μα για να πάη στο κοιμητήριο...

Η πεντάμορφη 'Ινές είχε πεθάνει, από την μοναξιά και την πλήξη, αφήνοντας στο σιζύγο της μια μοναχοκόρη, την Αιγλή.

Μετά τον θάνατο της δεύτερης σιζύγου του, ο μαρκήσιος θέλησε να ξαναπαντρευτεί, μα δεν βρήκε πια γυναίκα. Είχε αποκτήσει κακή φήμη και όλοι στην περιοχή του πύργου του, τον επωνόμαζαν «ο Σιζύγος», επειδή φυλάκιζε τις σιζύγους του.

Έτσι έμεινε χήρος. Οι κάτοικοι της περιφέρειας δεν τον αγαπούσαν καθόλου και, παρ' όλο τον πλούτο του, του έλειπε ή συντροφιά. Γι' αυτό ή πλήξη τον έκανε να φεύγει συχνά έξω απ' τα τείχη του πύργου του. Πήγαινε κάθε χρόνο στο Παρίσι, όπου οι νεαροί αβλικό τον έπαιρναν μαζί τους στα γλέντια τους, του τραβούσαν χορήματα και τον κορόιδευαν.

Ο Φίλιππος ντε Νεβέρ

Κατά την διάρκεια των απουσιών αυτών του μαρκήσιου, ή Αιγλή έμεινε στον πύργο, υπό την επίτηρησι δύο - τριών τροφών και του γέρον εφημέριου του πύργου.

Η Αιγλή ήταν όμοια σαν τη μητέρα της. Αίμα 'Ισπανικά κυλούσε μέσα στις φλέβες της. 'Όταν έγινε δεκάξη χρόνων, οι αγαπάς γονείς και του Ταρσίντες άκουσαν συχνά, κατά τις σκοτεινές νύχτες, το σινιάλο του πύργου να ουρλιάζουν.

Εκείνη την εποχή, ο Φίλιππος της Λωρραίνης, δούξ του Νόρμαν, ένας από τους πιο λαμπρούς μεγιστάνες της Αιγής της Γαλλίας, έγε να κατοικήσει στον πύργο του του Μπου, στο Ζουρνασόν. 'Επομολίς είκοσι χρόνων, μα ή διασημότητα είχε φθάσει τη ζωή του και κόντευε να πεθάνη από μαρσισμό. 'Ο άσρας των Περσών τον άναρωτόνησε: "Επειτ' άπό μερικές βδομάδες ζωής στην έρημο, άρχισε να κινιγιάη με τα σινιάλα του στην κοιλάδα του Λωρραίνης, άρριζοντας πάντα γύρω από τον πύργο του Κάιλου.

Την πρώτη φορά που οι σκίλοι του πύργου ουρλιάζαν την νύχτα, ο νεαρός δούξ ντε Νεβέρ, συντριμμένος από κόπωση, ήταν καταρρέχων στην καλύβα ενός ξυλόκατου μέσα στο δάσος του Λου-τρεϊς χωριού που τον έβδαν, είχαν ότι προσέρχονταν από τον πύργο.

Ο Νεβέρ έμεινε ένα χρόνο στον πύργο του του Μπου. Οι βοσκές Ταρσίντες έλεγαν πως ήταν ένας γενναίος άσρας. Οι άλλοι βοσκοί μιλούσαν έπίσης για δύο παράδοξα γεγονότα που ήταν δραματισμένη κατά την διάρκεια της παραμονής του εκεί και κατά την διάρκεια της απουσίας του μαρκήσιου ντε Κάιλου: άπό πού ήταν. Τη μια φορά, είδαν τα μεσάνυχτα φάτα άναμεσα από τα έρημα του παλιού παρεκκλησίου του πύργου.

Εκείνη τη νύχτα, οι σκίλοι δεν ουρλιάζαν, μα μια σιγή υπήρχε στην ύπαιθρο. Οι κάτοικοι του συνοικισμού ισχυρίζονταν πως άκουγαν τον δούκα ντε Νεβέρ, γλιστρήσει μέσα στον πύργο, και νύχτωσε...

Μια άλλη φορά, κατά τις έντεκα τη νύχτα, ή Μάρθα, ή πια πια από τις γρουθεράντες που έπατησαν την Αιγλή, άγγιξε απ' τη μεριά πόρτα του πύργου κι' έτρεξε ως την καλύβα του ξυλόκατου. 'Ο δούξ είχε φιλοξενήσει τον δούκα ντε Νεβέρ. Σε λίγο έβδαν εκεί να τον φορέει κλειστό. 'Επειτα κρανγές που έβδαν με γυναίκες που νάει, άντηχσαν απ' την καλύβα του ξυλόκατου. Την άλλη μέρα, άγαθός αυτός άνθρωπος έξαφάνιστηκε κι' ή καλύβα του έμεινε σιωπώσα. Τον πρώτο τυχόντος. 'Επίσης κι' ή γρουθεράντα Μάρθα έμεινε νύχτωσε την ίδια μέρα.

Τέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τα γεγονότα αυτά, κι' άπό άκουσον πια κανείς να γίνεται λόγος για τον ξυλόκατο και τη Μάρθα. 'Ο Φίλιππος του Νεβέρ δεν βρισκόταν πια στον πύργο του Μπου. Μα ένας άλλος Φίλιππος όχι λιγότερο λαμπρός, όχι λιγότερο μεγαλοπρεπής με την παρουσία του την κοιλάδα του Λουφόν. Ήταν ο Φίλιππος, Πολύβενος της Μάντονας, πρίγκιπς της Γκονζάγκας, στον οποίο ο μαρκήσιος ντε Κάιλου έπρόκειτο να δώσει την κόρη του Αιγλή ως σύζυγο.

Ο Φίλιππος της Μάντονας και της Γκονζάγκας ήταν ένας άσρας τριάντα χρόνων, με μια σπάνια ομορφιά, σιμά προσωπικό του, άν και κάπως γυναικωτό. Θά ήταν άδύνατο να δει κανείς ποδ εύγενικό παράστημα απ' τα δικά του. Τα μαύρα του μαλλιά, μεταξάνα και λαμπρά, πλάσσαναν ένα μεταπο πλάκα από γυναίκες. Τα μαύρα του έπαιαν μάτια είχαν το λαμπρό και περιποιημένο βλέμμα των 'Ιταλών. Ήταν ψηλός με υπέροχες αναλογίες στο κορμί του. Το βήμα του και ή χειρονομία του άφηναν θεατρική μεγαλοπρέπεια.

Δεν ήλπε τίποτε για τη δόξα της γενιάς του. Περιοριζόμαστε μόνο να πούμε πως ήταν μια από τις πιο ένδοξες της ιστορίας. Ή φίλιος του Φίλιππου της Μάντονας ήσαν άναλογες προς την επωνυμία του. Είχε φίλους άδελφικούς με άνεψο του Λουδοβίκου 14ου, Φίλιππο δούκα της Σαρτρης και της Ορλεάνης, τον μέλλοντα αντιβασιλέα της Γαλλίας και τον δούκα του Νεβέρ, για τον οποίο μιλήσαμε παρ'όλα. Οι απείριστες του, άσας τους άνομαζε ή Αιχμή, άχώριστοι και τη φίλια τους την παύδαλαν με τις μεγάλες φιλίες άρχαϊότητας.

Απ' τους τρεις Φίλιππους, ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας και της Μάντονας ήταν ο μεγαλύτερος. 'Ο μέλλον αντιβασιλέας

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑ

είχε κλείσει τα είκοσιέσσερα χρόνια του κι' ο Νεβέρ ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος.

Απ' αυτά καταλαβαίνει κανείς πόσο κολασιεύταν ο γέρο μαρκήσιος ντε Κάιλου απ' την ιδέα ότι θά έκανε ένα τέτοιο γαμπρό. Ή φημι έλεγε ότι ο Φίλιππος της Μάντονας είχε άπεράντα κτήματα στην 'Ιταλία. Έκτος αυτού ήταν πρώτος έξάδελφος και κληρονόμος του φίλου του Φίλιππου του Νεβέρ, για τον οποίο όλοι έλεγαν πως ήταν προορισμένος να πεθάνη πρόωρα κι' ο οποίος είχε ένα από τα μεγαλύτερα φέουδα της Γαλλίας.

Κανείς βέβαια δεν υποψιαζόταν ότι ο Φίλιππος της Μάντονας εγγόταν τον θάνατο του φίλου του. Μα και δεν μπορούσε να τον έμποδισ. Το γεγονός δέ ήταν ότι ο θάνατος αυτός θά τον έκανε δέκα-δώδεκα φορές πλουσιότερο.

Ο πεθερός κι' ο γαμπρός ήταν σχεδόν σύμφωνοι για το συναισθήμα. 'Όσο για την Αιγλή, αυτήν ούτε καν την είχαν συμβουλευθεί.

Ήταν μια όμοια φημισμένη μέρα το 1699. Στην τραπεζαρία του πύργου του Κάιλου έξη-έφτά συνδυατημένες καθόντουσαν γύρω από ένα τραπέζι πλούσια σεφιδισμένα.

Έκτος από τον μαρκήσιο, τον πρίγκιπα της Μάντονας και την δεσποινίδα Αιγλή, οι άλλοι συνδυατημένες ήσαν ο δόν Βερνάρδος, έφημος του πύργου, ή κυρία 'Ισιδώρα, ή οποία είχε αντικαταστήσει τη γρουθεράντα Μάρθα κοντά στην Αιγλή, και ο κύριος ντε Πεϊρόλ, έγγιγος της ακολουθίας του πρίγκιπας της Μάντονας. 'Ο τελευταίος—πρόσωπο που θά μάς άποσπώληση άρκετά στην ιστορία μας— ήταν ένας άσρας μεσοκοίτης, με πρόσωπο ισχνό και χλωμό και με άνστησιμα ψηλά και λίγο καμπουριασπό. Τα χαρακτηριστικά του ήσαν σαν σθονίωμα, μα το μυαλό του έβδαν τον φανερώνει άναγνωστη. 'Ο δούξ της Μάντονας βέβαια πως ο Πεϊρόλ, χρησιμοποιούσε καλά το σπαθί που κρεμόταν άδένια στο πλάι του και, γενικά, τον έξεδιείζε πολύ.

Η Αιγλή έκανε καθήκοντα οίκοδεσποίνης με μια αξιοπρέπεια ψυχής και σιπιηλή. Φορούσε κοστούμι σπανιόλινο και τρεις σιερές δαντέλλες έπεφταν από τα καίριαν-ρα κυματιστά μαλλιά της. Άν και δεν ήταν άκρια ούτε είκοσι χρόνων, ή περφηανες και καθαρές γραμμές του στώματός της φανέρωναν κιόλας μ' άπεράντη θλιψη. Και βλέποντάς την κανείς συλλογιζόταν πόσο φως θά σκορπούσε γύρω απ' τα δροσερά αυτά χείλη ένα χαμόγελο και με πόσες χρυσές άρτινες θά γέμισε τα μάτια της τα έ-καυμένα απ' το κομπλιτό μετάξι των μυαλών της διαφροδών!

Μέρες πολλές, πάρα πολλές, δεν είχε φανή ούτε σια χαμόγελο στα χείλη της Αιγλής. 'Ο πατέρας της που τό έβδανε αυτό, έλεγε συχνά:

—'Οι' αυτά θ' αλλάζουν όταν θά γίνη πριγκιπίσσα της Γκονζάγκας και της Μάντονας!

Μετά το δεύτερο σεφιδίτο, ή Αιγλή σηκώθηκε και έζησε την άδεια ν' άποσπώλη. Ή κυρία 'Ισιδώρα έφριξε ένα παραπονεμένο βλέμμα στα γλυκίσματα και τις κον-σέρβες που σεφιδίζαν εκείνη τη στιγμή. Το καθήκον της την ίσχυριζαν ν' ακολουθήσει την κυρία της.

Μόλις ή Αιγλή έφυγε, ο πατέρας της, ο οποίος ήταν υπάκουος ακατέλεστη, άγκαλίωσε τον Φίλιππο της Γκονζάγκας και της Μάντονας, όπως άλλοτε έκανε κάθε μέρα, για μια πατήλα σιτάκι.

Το παιγάδι δόστηξε ως τις δύο, όποτε ο μαρκήσιος έβδανε τα μάτια του κι' άποκομήθηκε στην πολυθρόνα του. Άμέσως ο πρίγκιπς έγκατέλειπε την τραπεζαρία κι' έτρεξε να συναντήσει τον Πεϊρόλ, ο οποίος τον περιμενε κόντος βόλτες στο διάδρομο.

—'Ήσαν οι παλληκαράδες μας; τον ρώτησε, μόλις τον είδε.

—'Εφθασαν οι έξη, άπάντησε ο Πεϊρόλ.

—Και ποδ βρίσκονται;

—Στο πανδοχείο του 'Αδάμ, έδω στα περφηνα.

—Και ποί λείπουν ακόμα;

—'Ο άστρος Κοκαρντάς κι' ο άδελφός Πασπουάλ...

—Δύο καλά σπαθιά, δηλαδή, έλε ο πρίγκιπς. Πρέπει να έ-νε έδω όλοι άπάνη γιατί φτάνει ο Νεβέρ... Τον προσκάλεσε με μια έ-πιστολή της ή Αιγλή... Και ή άλλη έπρόκειτο τί γίνεται;

—'Η Μάρθα βρίσκειται αυτή τη στιγμή κοντά στη δεσποινίδα Αιγλή...

—Μαζί με το παιδί;

—Μαζί με το παιδί.

—Κι' από ποδ μπήκε στον πύργο;

—Από το χαμηλό παράθυρο του πλυντηρίου, που βλέπει στις άφροσες, κάτω απ' τη γέφυρα.

—Αυτή ή Μάρθα, έλε ο πρίγκιπς, πρέπει να ξέρη ποδ βρίσκεται το ληξιαρχικό βιβλίο, στο οποίο έχει καταχωρηθή ή γέννηση του παιδιού της Αιγλής και του Νεβέρ... Δεν πρέπει ή γυναίκα αυτή να βγίη απ' τον πύργο...

—Καλά, άπάντησε ο Πεϊρόλ.

—Θέλω να της μιλήσω μόνος μου, ψιθύρισε ο πρίγκιπς.

Καθώς μιλούσαν, είχαν προσχωρήσει ως την πόρτα του διαμερίσματος του πρίγκιπας, στη δεξιά πτέρυγα του πύργου.

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος άδούβος άκούσθηκε στο διάδρομο. Ήταν ή Μάρθα, ή οποία έβγαине από το διαμέρισμα της Αιγλής. Άμέσως ο πρίγκιπς κι' ο Πεϊρόλ μπήκαν διασπικά στο διαμέρισμα του πρώτου, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη.

Επειτ' από μια στιγμή, ή Μάρθα περνούσε απ' έξω με βήμα φευγαλέο και γοργό. Ήταν, βέβαια, μέρα μεσημέρι, μα όλος ο κύριος κοιμόταν μέσα στον πύργο. Ή Μάρθα είχε κάθε λόγο να έλπιζε ότι θ' άπέφυγε κάθε δυσάρεστη συνάντησι...

Μα, καθώς περνούσε μπρος από την πόρτα του πρίγκιπας της Γκονζάγκας, ο Πεϊρόλ άδρησε άφροσπα έναντιόν της και της έφραξε με το μαντήλι του το στόμα της, πνιγόντάς της την πρώτη κρανγή της. Έπειτα τη σήκωσε στα χέρια του και, μισολιπόνη, την μετέφερε μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του.

ΚΟΚΑΡΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΠΟΥΑΛ

'Ο πρώτος έπαινε ένα γέροιο άλογο, καχεκτικό και τριχιστό κι' ο άλλος ένα συμπαθητικό γαϊδαράκι. 'Ο πρώτος στεκόταν περφηνα παρ' όλα τα χάλια του υποζυγίου του, που τό θλιμμένο του κεφάλι κρεμόταν άνάμεσα από τα δύο του πόδια. Ήταν ο άστρος Κοκαρντάς, παλαιός όπλοδιδάσκαλος στο Παρίσι.

'Ο άλλος είχε παρουσιαστικό συνεσταλμένο και φτωχικό. Το τριμμένο κοστούμι του που έμοιαζε με ράσο, τον έκανε να φαίνεται σαν κληρικός. Φορούσε σκούφο μάλλινο, έν αντιθέσει προς τον Κοκαρντάς, που ήταν μαλλιαρός σαν γάτος, δεν είχε ούτε τριχά άπάνη του. 'Ονομαζόταν 'Αμάλμ Πασπουάλ κι' οι φίλοι του τον άποκαλούσαν άδελφό Πασπουάλ, για την παπαδίστικη εμφάνισή του.

Οι δύο σύντροφοι προσχωρούσαν, κουτσά - στραβά, κάτω απ' τον ήλιο του μεσημεριού. Σε κάθε χάλια του δρόμου το ψωράλογο του Κοκαρντάς τινάζόταν άπάνη και σε κάθε είκοσι βήματα ο γαϊδαράκος του Πασπουάλ έκανε καπρίτσια...

—Αν άφες τώρα βλέπουμε από τον καταραμένο πύργο άπάνη στο βουνό, είπα έξαφνα ο Κοκαρντάς, κι' όσο προσχωρούμε, μου φαίνεται, ότι τόσο έμπαρναίμε...

—Υπομονή! Υπομονή! Θά φθάσουμε κάποτε...

—Κατόρα του Θεού! Είπα άναστενάγοντας ο Κοκαρντάς. Άν είχαμε λίγο μυαλό, με την άξία μας, θά είχαμε κάνει σήμερα την τύχη μας.

—Έχεις όρκο, τοι άπάντησε ο Πασπουάλ. Μα τα πάη μας μάς κατέστρεψαν...

—Το παιγάδι, καράμπα! και το κρασί...

—Άλλοίμονο κι' ή γυναίκα! προσέθεσε ο Πασπουάλ, υπνώνοντας τα μάτια του προς τον ουρανό.

Διέσχισαν εκείνη τη στιγμή την Κλαρμάντιν, ένα ποτάμι που κυλάει τα νερά του στη μέση της κοιλάδας του Λουφόν. 'Ο κύριος του Κάιλου δριανόταν άπέναντί τους, μεγαλοπρεπής, επιβλητικός, άπέρροχος, άπάνη στο βουνό που ήταν χτισμένος.

Κατόρα του Θεού! συνέχισε ο Κοκαρντάς. Δεν θ' άγγιζω πια ούτε γραμμή, ούτε ποτήρι!

—Κι' έγω θά έγκαταλείνω τών έρωτά...

—Τώρα όμως με τα λεφτά που θά μάς δώσει ο κύριος ντε Πεϊρόλ θά φρονιμώμεν... Έτσι έπρόκειτο έλπίδα να έναϊδών και το Μικρό μας Παρίσι...

—'Οι' τί εύτυχία άν τον έξαβλέπαμε!... Τί καρά!...

—'Ήως έφρι όμως άν θά θέληση να μάς άναγνωρίσει...

—'Οι' τί λέει! Έχει χρυσή καρδιά αυτό το παλληκάρ!...

Ήταν δύο ή ώρα μετά το μεση-

Ο Ωραίος Ιππότης Λαγκαρντέρ — ο Μικρός Παρισινός

μέρι όταν οι ταξιδιώτες μας ξεφύσαν από τον συνοικισμό του Ταρρίντες και μπήκαν μέσα στο πανδοχείο του «Μήλου του 'Αδάμ».

Βρίκταν τη σάλα τον σχεδόν γεμάτη. Μια κοπέλλα με κόκκινη φούστα σερβίριζε ξηι παλληκαράδες, των οποίων τα ξηι σπαθιά κρεμόντουσαν στον τοίχο. Είχαν βίλοι τους πρόσωπα ήλιοημιμένα, βλέμματα τοίμηρα και μουστάκια πελώρια. Ένας τίμιος άστος που θάμλωνε τυχαίως εκεί μέσα, φά σωαρίζονταν κάτω απ' το φόβο του, βλέποντας αυτά τ' άγριόμυτρα.

Στο πρώτο τραπέζι, κοντά στην πόρτα, καθόντουσαν τρεις Ίσπανοί, όπως έδειχνε το παρουσιαστικό τους. Στο άλλο τραπέζι, ήταν ένας Ίταλος με μια σούλι απ' τα χιγούνη ως το μέτωπο κι' απέναντί του κάποιος άλλος κι' άπαιστο παρουσιαστικό, που ή προφορά του τον πρόδιδε για Γερμανό. Σ' ένα τρίτο τραπέζι, καθόταν έν' άλλο άγριόμυτρο που μιλούσε τη διάλεκτο της Βρεταννίας.

Οι τρεις Ίσπανοί όνομαζόντουσαν Σαλντάνι, Πίντο και Πέτες, ο όποιος έπιλεγόταν και Ματαντόρ, ήσαν δέ κι' οι τρεις τους περίφημοι άρχισπαδιστάι. Ο Ίταλος ήταν άλλοτε μπράβος στο Σπολέτο κι' όνομαζόταν Γαουζέππε Φανέντα. Ο Γερμανός όνομαζόταν Στάουνατς κι' ο Βρετάνος Τζοελ ντε Ζουγκάν... Όλ' αυτά τα φημισμένα σπαθιά τα είχε συγκεντρώσει εκεί ο κ. ντε Πειρόλ... Ήξερε, βλέπετε, περιφάρμα τη δουλειά του...

Όταν ο μάστορ Κοκαρντάς κι' ο άδελφός Πασπουάλ δρασκελίσαν το κατόφι του «Μήλου του 'Αδάμ», έκαναν μια κίνησι προς τα πίσω, βλέποντας την αξιοτήη κι' αξιοσεβαστή αυτή διήγησι. Η χαμηλή αιδουσα δέν φωτιζόταν παρά μόνο από ένα παράθυρο κι' ο καπνός απ' τις πίπες σχημάτιζε εκεί μέσα σύννεφο. Έτσι οι δυο φίλοι δέν είδαν στην άρχη παρά τα άγιστορωτά μουστάκια των σπαδιστών και τα σπαθιά τους που ήσαν κρεμασμένα στον τοίχο. Μά ξηι δρακνιαιόμενες φωνές άκούστηκαν μαζί :

— Ο μάστορ Κοκαρντάς! Ο άδελφός Πασπουάλ!

Ο Κοκαρντάς έφερε το χέρι του πάνω απ' τα μάτια του για να δει καλύτερα.

— Βοέ! Βοέ! φώναξε. Όλα τα ξεφτέρια έδω!...

— Όλ' οι αρχισπαδιστάδες! είπε κι' ο Πασπουάλ, του όποιου ή φωνή έτρεμε λίγο.

Αυτός ο Πασπουάλ είχε γεννηθή δειλός, μα ή ανάγκη τον είχε κάνει γενναίο. Άνατοίχιζε με το παρμαμό, μα μονομαχοόσε καλύτερα κι' από διάβολο!

Έπαικούλουνταν χειραφίες, απ' αυτές που σπάζουν τα δάχτυλα κι' όλη ή συντροφιά, ή όποια ήταν χωρισμένη πριν σε τρεις όμίλους, ή δεν γνωριζόντουσαν μεταξύ τους, έγινε τώρα ένας. Ο Πασπουάλ κι' ο Κοκαρντάς, ό όποιο ήξεραν όλους τους σπαδιστές της Εδρωτής, χορησιόμειναν για σύνδεσμοι.

Τα ποτήρια γεμισαν, άδειασαν και εξαγαγίσαν κι' ή συστάσεις της παρέας έγιναν με όλους τους τίπους. Έτσι όλοι έβλεπαν τους τίτλους και τα κατορθώματα του καθενός... Ό! ήταν να σηκώνεται ή τριχά όποιον τους άκούανε. Αλλά τα ξηι σπαθιά τα κρεμασμένα στον τοίχο είχαν κάνει να τρέξη περισσότερο χριστιανικό αίμα απ' τα τσεκούρια όλων των διήμιον της Γαλλίας και της Ναβάρρας.

Ο Βρετάνος Τζοελ ντε Ζουγκάν άν ήταν ένουθρόδερος δά κρεμόσε δυο τρεις ντουζίνες κόμης στη ζώνη του... Τόσα ήταν τα δούματα του. Ο Ίταλος Φανέντα πάλι έπρεπε να βλέπει καμιά τριανταριά φαντάσματα στα όνειρά του. Ο Γερμανός Στάουνατς είχε σφάξει ξηι γκαυγκράβους, τέσσερες μαργκαβούς, έντά ονγκράβους και έναν λανγκράβο... Έφραζε τώρα να βρη έναν μονγκράβο...

Κι' αυτά δέν ήσαν τίποτε μπροστά στα κατορθώματα των τριών Ίσπανών, οι όποιοι ήλ μπορούσαν να πνιγούν με κάθε άνεσι στο αίμα των αναριθμητών θνιμάτων τους.

Όσο για τον Κοκαρντάς και τον Πασπουάλ, το πιο κολακευτικό που μπορούσε να πουμε για αυτούς, είχε ότι όλοι εκείνοι οι τρομεροί άνθρωποσφάχτες τους θεωρούσαν για άρχηγους των.

Όταν πέρασαν ή πρώτες διαχίσεις, ο Κοκαρντάς είπε: — Καί τώρα, πουλάκια μου, ής ουθεντιάσουμε για τις δουλειές μας... Έγώ κι' ο Πασπουάλ δέν περιμέναμε βέβαια να σας όρουμε γεννητομένους έδω... Φανέται ότι ο φίλος μας ο Στάουνατς — και έδειξε το Γερμανό σπαδιστή — μάς προσκάλεσε όλους μας γιατί έά δέλη να ξεμετροδέψη κανένα στρατεύμα!... Έτσι δέν είχε, Στάουνατς; Τί λέει ο άφέντης σου;

Ο Στάουνατς ήταν προσκολλημένος στην ύσηρεσία του κ. ντε Πειρόλ, του έμπιστου του πρίγκηπος Φίλιππου της Γρονζάγκας.

— Όχι, απάντησε. Συγκεντρωθήκαμε όλοι έδω για να ξεμετροδέψουμε ένα μόνο άνθρωπο...

Γενικά γέλια υποδέχτηκαν την απάντησι αυτή. Έπειτα ο Πασπουάλ, ρώτησε μ' άφέλεια:

— Και ποιά είναι το όνομα του γίγαντος αυτού που για να τον ξεμετροδέψουν χρειάζονται όχτώ άνδρες σαν κι' εμάς;

— Είναι ο δοός Φίλιππος του Νεβέρ!

Ο δοός του Νεβέρ! φώναξαν άμέσως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, παίρνοντας σο-

βαρό ύφος, και κνττάχτηκαν σιωπηλοί.

Οι άλλοι ξεφνιασθηκαν από τη στάσι τους αυτή και τους ρώτησαν: — Διάβόλε!... Τί σημαίνει αυτό;... Μήπως φοβηθήκατε;... Ο Φίλιππος του Νεβέρ είχε έτοιμοθάνατος, φθιστός...

— Ναί, απάντησε με σοβαρότητα ο Κοκαρντάς, έν' ένας έτοιμοθάνατος που δά στείλη πολλούς από μάς στον άλλο κόσμο, πριν τον ξεμετροδέψουμε... Δέν άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για τη μουσι σπαθιά του Νεβέρ... Μά τη σπαθιά αυτή ξεμετροδέφε κάποτε έντά σναδέλφους μας που τόλμησαν να τα δάλουν μαζί του...

Οι άλλοι ξηι σπαθιστές άκούγαν τώρα τον Κοκαρντάς φωνάζει και δέν γελούσαν πειά...

— Έ λοιπόν, εξακολούθησε ο Κοκαρντάς, Έγώ δά προτιμούσα να τα δάλω με όλοζήνιο στρατεύμα παρά με το Φίλιππο του Νεβέρ. Μου ένας άνθρωπος στον κόσμο μπορεί να τα δάλει μαζί του με το σπαθί στο χέρι!...

— Κι' αυτός ο άνθρωπος ποιάς εί; ρώτησαν ξηι φωνές συγχρονος.

— Είναι ο Μικρός Παρισινός! απάντησε ο Κοκαρντάς.

— Α! αυτός, φώναξε ο Πασπουάλ, κντνιμένος από ξεφάρμα ή θουσιασμό, είχε ο διάβολος ο ίδιος!...

Ο Μικρός Παρισινός; Έφαναν οι άλλοι ξεφνιασμένοι. Δέν ήσαν άλλο όνομα αυτός ο Μικρός Παρισινός σας;

— Έχει ένα όνομα που το ξέρετε όλοι σας. Ό γ ο μ α ζ ε τ α ι ε π ό τ η ς Α α γ ν ε ρ ε λ... Φανέται πως οι σπαδιστάι ήξεραν όλοι αυτό το όνομα, γιατί για σιγμή έμειναν σιωπηλοί.

Δέν τον συνάντησα ποτέ μου, είπε κατόνι ο Σολνάν.

Καλύτερα για σένα, φιλαράκο μου, του απάντησε ο Κοκαρντάς. Δέν το άρεσουν καθόλου οι άνδρες που έχουν τα μούτρα σου κι' απ' σ' έβλεπε δέν δά το είχε τίποτε να σου τα διορθώσι με μια σπαθιά...

— Είναι αυτός που τον λένε όραιο Λαγκαρντέρ; ρώτησε ο Ίσπανός Πίντο.

— Είναι αυτός, ρώσθηκε ο Φανέντα με τρεμάση φωνή, που σκότωσε όχτώ Φλαμανδούς στρατιώτες σι τήχη του Σανίς;

— Ένν' αυτός που... πήγε να πη κι' ο Βρετάνος Τζοελ.

Μά ο Κοκαρντάς τον διέκρινε, προσφέροντας έπισσημα αυτά τα λόγια:

Δέν υπάρχουν δυο Λαγκαρντέρ στον κόσμο!

II Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

Έξαρνα, τη στιγμή εκείνη, ο Στάουνατς, ρώτησε μια ματιά απ' το παράθυρο που έβλεπε έξω στο δρόμο, φώναξε:

Σιωπή, παιδιά! Βοχέται ο κ. ντε Πειρόλ, ο έμπιστος του πρίγκηπος της Γρονζάγκας.

Μιλήσαμε πολύ και δέν είπαμε ακόμα τίποτε, είπε ο Πασπουάλ, χορηγοα-χορηγοα. Άκούστε: Ένας αντίπαλος τρομερός σαν το Νεβέρ άζει χειράκι, πολύ χειράκι. Άρρώτε λοιπόν το μάστορ Κοκαρντάς κι' έμένα να διαπραγματευθούμε τη δουλειά. Ό,τι κι' άν πουμε σ' αυτό τον Πειρόλ, πιστεύετε τη... Έτσι τουλάχιστον δόσι από μας ξεφύγουν απ' το σπαθί του Νεβέρ, δά πλουτίσιν και δά μπορούν να πουν καμιά λειτοργία για τους άλλους που δά σκοτωθούν...

Σύμφωνοι! φώναξαν οι άλλοι.

Έκείνη τη στιγμή, ο Πειρόλ πήρε μέσα, κρατώντας μια σπαθιά λα νομισμάτα κάτω απ' το μπράτσο του. Ένώ οι σπαδιστές τον χορητούσαν, εκείνος πέταξε τη σπαθιά στο τραπέζι, λέγοντας:

Πάστε τα, γενναίοι μου!... Βλέπω πως συγκεντρωθήκατε όλοι... Καί τώρα δά σας πω με λίγα λόγια τί πρέπει να κάνετε...

— Σας άκούμε! απάντησε ο Κοκαρντάς, κι' άμέσως κι' όλοι οι άλλοι επανέλαβαν τη φράσι του.

— Απώρε, είπε ο Πειρόλ, κατά τις όχτώ, ένας άνδρας δά περάση από το δρόμο που βλέπετε από το παράθυρο, κι' ο όποιος όχτω στον πύργο του Κάλως. Θα είναι ξεφτιλός. Μόλις λοιπόν φτάσει έξω απ' τον πύργο, δά του ριχτήτε... Καταλάβετε;... Σύμφωνοι;... Και πωρα με συγχωρείτε... Φεύγω! Είμαι διαστιστός...

— Πώς, φεύγετε; φώναξε ο Κοκαρντάς. Χωρίς να μάς πητε το όνομα του ανθρώπου αυτού; Χωρίς να μάς πητε το όνομα του λαμπρού άρχοντος για τον όποιο δά δουλεύουμε;

— Αλλά τα όνόματα δέν σας ενδιαφέρουν... απάντησε με προσκαρητή άταραξία ο Πειρόλ. Άφού σας πλήρωσα, δλα τ' άλλα είναι περιττά!...

— Πού ξέρετε, απάντησε ο Κοκαρντάς, Ίσως να μη θέλωμε καλή την πληρωμή μας... Άν αυτός που πρόκειται να ξεκαίνουμε είναι κανένας... πρίγκηπος... Κι' άν αυτός που πηρρώνει είναι πάλι... πρίγκηπος;...

Ο Πειρόλ χλόμωσε. (Άκούστε!)

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συμβουλές γραμμένες από μια γυναίκα που άγάπησε κι' άγαπήθηκε, όσο καμιά άλλη)

Ενα σέγγι. Τί βγαίνει όμως, άν δέν μπορούσε να τον κατακτήσει;... Κι' αν δέν σας φύγει, τί το όρελός να μένι κοντά σας, να καμιά στο ίδιο μαζιλάκι με σας και κατ' ούσια να μη σας άνησι;

Θα με ρωτήσετε πάλι: «Κι' ο έρωτας;»

Ο έρωτας, καρίσσια μου, δέν διαρκεί αιώνια. Μά και για να έμπεύσει σ' έναν άνδρα έρωτα χρειάζεται τέχνη. Περισσότερο άκόμα την χρειάζεται για να συγκατήσετε τον έρωτα αυτόν και ν' απολαύσετε τις γλάνες του, αποφεύγοντας όσο το δυνατόν τις πίκρες του. Χρειάζεται τέχνη για να νάει μια γυναίκα ή λατρευτή ύπαρξής ενός άνδρος.

Μή σας σκανδαλίζει αυτό που λέω. Κάθε γυναίκα πρέπει να ξηι την τέχνη του έρωτος. Οι άνδρες εκτιμούν πολύ τις άρετες μιας γυναίκας, τη νοικοκυροσύνη της, τους τρόπους της, τη μορφώσι της, την άνατορφή της, μα σκλαβώνονται μόνο από την έρωτική της τέχνη. Μια σέγγις πρέπει να νάει ή λατρευτή του άνδρός της, άν θέλει να τον κρατήσει. Άλλωότω δά την περιόισι στο όλο της νταβιά των παιδιών του, της νοικαράς του σπιτιού του, του φύλακος της τιμής του και δά πη να γνέψη άλλον τον έρωτα. Γιατί το κνιώτερο που ζητάει ο άνδρας από τη γυναίκα, είναι ο έρωτας. Όλα άλλα είναι δευτερεύοντα.

Η νέε, ή δεσποινίδες, έχουν πιο πολλή ανάγκη της έρωτικής τέχνης. Γιατί χωρίς αυτή, ή δέν δά όρουν κανένα άνδρα, ή δά όρουν πολλούς και δέν δά κρατήσουν κανένα. Κι' έτσι, περιφρονώντας από κοινή σεμνοτιγία, την τέχνη του έρωτα, δά κατακτήσουν στο ράκι!... Βλέπετε πως έχω δει;

Μά βέβαια! Η ζωή είναι ένας άγώνας. Στον άγώνα αυτόν πρέπει ο καθένας να χρησιμοποιή με τον καλύτερο τρόπο τα όπλα που του έδωσε ή φύσις. Της γυναίκας τα όπλα ποιά είναι; Το σόμα της. Όλο παντοδύναμο, άν ξηι να το χορησιποιήσει. Μά πρώτα απ' όλα περιποιείται κανείς τα όπλα του για να νάει πάντα σε καλή κατάσταση.

Τα ήθηα χαρίσματα και τα πνευματικά δώρα είναι βέβαια στολίδια ανεκτίμητα για μια γυναίκα, μα έν συνδυασμό με τη σεμνική όμορφιά. Έξαρμαλίζουν την έκτιχη των άνδρων, αλλά μόνο τους δέν γεννούν τον έρωτα. Και, μεταξύ μας τώρα: να σας εκτιμούν οι άνδρες θέλετε, ή να τους ξετρελαίνετε; Λοιπόν το πρώτο-πρώτο της έρωτικής τέχνης είναι να ξηι μια γυναίκα να είναι όραιο, τονίζοντας τις όμορφες της και καύουσες ή εξαλείφοντας τα ελαττώματά της. Και δέν ίσπαζε ούτε ένα σημείο πάνω στο σόμα της γυναίκας, που να μη μπορεί να ξετρελαλή έναν άνδρα, ή αντίθετος να μην του κάνει άπονοητική έντύπωση. Με τους άνδρες, της σημερινής μάλιστα εποχής, δέν μπορεί να ξηι μια γυναίκα με πιο μέρος του σόματος της δά τους χοητεύει. Μια μέρα έφώτισα ένα παλιό μου φίλο, έναν άνδρα με πολύ γούστο, γιατί ήταν ξετρελαμένος με την φίλη του, που δέν ήταν ούτε πολύ όραιο, ούτε ξετυνη.

Γιατί ξέρει να περιποιείται θαμνάσι τα νύχια των ποδιών της, να δέν είναι.

Το ξηιτηρα λεπτομέρειες.

Δέν ξέρετε, μου είπε, πόσο χοητεύει έναν άνδρα ένα όραιο γυναικείο πόδι περιποιημένο...

Έτσι είναι. Το γυναικείο σόμα έχει πολλά μυστικά. Πρέπει μόνο να ξηι μια γυναίκα ποιά να χοηβη και ποιά και πως να τα άποκαλύπτει.

Έν πρώτος, κάθε γυναίκα, όσο μετρίως όμορφή, όσο κι' άσηχη άν είναι, δάχη άσφαλώς κάτι επάνω της, όραιο και χοητευτικό, που άν ξηι να το εκμεταλλευθή, δά σκλαβώσι τον άνδρα. Όστερα είναι έ-

παρωτική παύση αυτό που λένε πως ή φυσική όμορφιά είναι το καλύτερο στόλισμα. Άν ήταν έτσι, οι άνδρες δά ξεκαίνουσαν να όρουν σέγγιους ανάμεσα στους άγριους όποι ή γυναίκες δέν είναι τόσο προοδεμμένες στην τέχνη να περιποιούνται το σόμα τους!

Νόμοι γενικοί περιτοήσεως του σόματος δέν υπάρχουν. Κάθε σόμα θέλει ιδιαίτερη περιτοήσι. Μόνο ή πούδρα είναι γενική. Άποδορώσιτη γυναίκα είναι σάν να μην είναι ντυμένη. Όσο για τάλλα, ξεκατάται. Όποια, παραδείγματος χάρι, έχει χοητά χείλη, μπορεί να μην τα βάρι με κοκινάδι. Μια μελαχροινή με μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια και χρώμα μάτ, κερδίζει πολύ άν άσπρίσει περισσότερο το χρώμα της, άν δάλει ρούζ στα χείλη και χορηγονάρι με μαύρο τα μάτια της.

Μά μια ξανθή με γαλάνα μάτια, πρέπει να χοηρήσι το χρώμα της, δίνοντας στα μάγουλά άπορωόσεις ρούζ. Σ' αυτές δέν χρειάζεται το βάψιμο των ματιών, ούτε κρέμα στο πρόσωπο, γιατί δά χαλάσι τη φρεσκάδα τους.

Μια φίλη μου, ποηζει όραιο χέρι, τα βάρι καθεμέρα κόκκινα, με περιφρονάει, και δά ξεσπρίζει με διθεική διάλυσι, κι' έτσι πετυχαίνει έξαιρετική άσπραδα.

Όλα τα πρόσωπα πρέπει να πλένονται με ζεστό νερό, να καθαρίζονται με το κατάλληλο σαπούνι—πρέπει δέ να προσέξουμε τί σαπούνι ταιριάζει στην καθεμιά — και να ξεπλένονται ύστερα με νερό κρύο για να ξεκαλκίσουν οι άνοιχτοι πόροι.

Η κρέμα άμυγδαλόν είναι καλή για τα χέρια. Τα νύχια πρέπει να πλένονται με λεμόνι για να γίνουν διαφανή, κι' ύστερα να βαρύν ρούζ ή κόκκινα. Όσο πιο μελαχροινά είναι τα χαρακτηριστικά, τόσο πιο κόκκινα μπορεί να βαρύν τα νύχια. Στις ξανθές είναι όραιο το ρούζ δάψιμο.

Για μερικές έξαιρετικές στιγμές, όμα θέλει μια γυναίκα να δείξη πως είναι πολύ συγχνιμένη, μπορεί να ήρσάνη τα μάτια της και να τα κνίει να λάμπουν πιέζοντας σιγά τους δακρυγόνους αδένες.

Τ' αυτά πρέπει να νάει ρούζ, ιδίως στην άκρη. Όταν είμαστε ντεκολτέ, ο λαιμός και το στήθος πρέπει να θεωρούνται συνέχεια του προσώπου. Αυτό δά πη πως πρέπει να μακαγώνωνται όπως κι' εκείνοι.

Δέν μπορεί να καταλάβω τί δέληητο δίνουν ή έληές. Μόνο τα δημοτικά τραγούδια θνιούν τις έληές. Δέν ξέρω τί γούστο είχαν τον καρό εκείνοι οι άνδρες, μα σημερα μια έληά δέν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένας λεκές.

Τις τριχες πρέπει να τις βράζουμε; Όχι. Είναι μοταπονια. Ξαναμυώνουν και μάλιστα κνιότερες και μεγαλειότερες. Είναι πάλι πρόληψη αυτό που νομίζουν μερικοί άνδρες πως μια γυναίκα ποηζει τριχες στο μπράτσο ή γούδι στα χείλη, είναι πιο θεση στον έρωτα. Είναι μελαχροινές με... δόλοληνη γενειάδα που ήσαν κνίες σαν καπνός. Η τοιχομαρία δέν έχει καμιά σχέση με την έρωτική ιδιοσυγκρασία.

Το κνιώτερο το έληαίνουσα. Να χοητείτε μυστικές τις φροντίδες για το σόμα σας από τον πιο έμπιστό σας έτατο άνδρα, ιδίως σ' αυτόν. Δέν πρέπει να ξηι σ' αυτόν τις φωνές σας, είτε σέγγις σας, είτε ύποληψις για το ένα ή για το άλλο. Να βλέπει το αποτέλεσμα των φροντιών σας κι' όχι τις ίδιες τις φροντίδες σας. Ούτε να τις βλέπει. Ούτε να τις ξηι. Αυτό δά πη πως ποτέ δέν πρέπει να κνιάνεσθε! Έκτος και στον πιο έμπιστό σας έτατο άνδρα, ιδίως σ' αυτόν. Δέν πρέπει να ξηι ο σέγγις σας που όρελεται ή διαφανής άσπραδα της έπιδεμίδος σας κτλ. κτλ. Άλλως τε ούτε το έτα, τον φάει να την άπολαυδάνη.

Ακόμα κι' ένα άλλο: Μην περιμένετε να σας τα πω όλα έγώ, την περιμένετε από κανένα να σας πη πως δά γίνετε πιο έλκυστικές. Συμβουλευστε τονάκι τον καθοητή σας με προσοχή. Κνττάγετε τί μπορεί να σας κάνει έλκυστικές και εκμεταλλευθήτε το με τέχνη. Μας το είπα: κάθε σόμα γυναίκας έχει άπιαση σημεια όμορφιάς. Προσέξτε επίσης το γούστο του άνδρος που πρόκειται να παντρευθήτε και κανόνιστε τα πράγματα άναλόγως.

Θά μου πητε: μόνον έναν άνδρα ενδιαφέρει μια γυναίκα; Κάθε φορά κνιώς ένα. Στους άλλους που συναντά στο δρόμο, στα κέντρα, δέν δείχνει όλες τις όμορφες της. Όμως άρνει να τις μακνέθουν. Σ' αυτό βοηθούν πολλά: το ντύσιμο, το περπάτημα, οι τρόποι, ή όμιλία. Θά σας μιλήσι και για αυτά άλλη φορά.

Κυρία Χ. Χ.

Θά μου πητε: μόνον έναν άνδρα ενδιαφέρει μια γυναίκα; Κάθε φορά κνιώς ένα. Στους άλλους που συναντά στο δρόμο, στα κέντρα, δέν δείχνει όλες τις όμορφες της. Όμως άρνει να τις μακνέθουν. Σ' αυτό βοηθούν πολλά: το ντύσιμο, το περπάτημα, οι τρόποι, ή όμιλία. Θά σας μιλήσι και για αυτά άλλη φορά.

Κυρία Χ. Χ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ο άνθρώπος είναι μάλλον σκλάβος, παρά κνιός της καρδιάς του.

—Συνήθως σκεπτόμεθα λογικάτα, αλλά ένερσούμε παρλόγοα.

—Λίγοι απ' τους ανθρώπους ξέρον να ήπαφέρουν μόνοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ όμως οι άνθρωποι του Κουτριά, άκουσε κι' ο πληρωμένος, ξανακατέβηκαν όλοι μαζί από τη σκάλα που τους άφηνε, γλιστρούντας, πέφτοντας, άναστρονόμενοι και τρέχοντας πίσω απ' τον άγνωστο, ο οποίος άδειασε το περιστροφικό του έναντιόν τους...

Και ξαφνα άκούστηκε ή φωνή του Κουτριά, ο οποίος έδινε διαταγές, έξορμίζοντας τους ανθρώπους του να του φέρουν τον άγνωστο ζωντανό ή πεθαιμένο.

Στόν εξώστη του παραθύρου ή Ματρώνα Πέτροβνα είχε άρχειν ή φωνάξη κι' αυτή σάν τρελλή. 'Ο Ρουλταμπιλ, στο πλευρό της, του έκανε προσπαθούσε να την κάνει να σωπάσει. Κόντευε να τρελλαθ ή με την ιδέα ότι ο άγνωστος μπορούσε να τους ξεφύγει πάλι. 'Ερωξε μάλιστα κι' αυτή έναν πυροβολισμό στο σφρό... χωρίς να σκοτώσει κανέναν.

'Ο Ρουλταμπιλ της άραξε το όπλο της και, καθώς ή Ματρώνα γύρισε προς αυτόν βλαστημώντας, είδε τη Νατάσα, ή οποία, σκυμμένη ολόκληρη στόν εξώστη, ψυθίζοντας με τα τρεμάμενα χείλη της λόγια άκατανόητα, παρακολουθώντας όσο μπορούσε τις διάφορες φάσεις της καταδιώξεως, προσπαθούσε να καταλάβη τί γινόταν πέρα, κάτω απ' τα δέντρα, κοντά στο Νέβα...

'Η Ματρώνα Πέτροβνα την άραξε τότε απ' το λαιμό και την τράβηξε μέσα στο σαλόνι. Θά την έπινγε ίσως, όταν ξαφνα είδε πως ο στρατηγός ήταν εκεί!... Φαινόταν μέσα στο χάσμα σάν σιάχτρο!

Χίως σε ποιά θάηια ο Φέοντορ Τρεμπασόφ είχε κατορθώσει να κατέβη ως το ισόγειο; Πώς είχε σωθ ή ως εκεί!...

'Ετρεμε από όργη ή από τοόμο κάτω απ' τον άπό στρατιωτικό μανδύα, που είχε ρίξει άπάνω του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε με σιγγή φωνή.

'Η Ματρώνα έπεσε τότε γονατιστή μπροστά του, σταυροκόπηκε σάν να ήθελε να επικαλεσθ ή τον Θεό μάτορά της και, δείχνοντας τη Νατάσα, όπως θά την έδειχνε σε ένα δικαστή, είπε:

— Συμβαίνει, Φέοντορ Φεοντόροβιτς, ότι, για μία φορά ακόμα, θέλησαν να σε δολοφονήσουν... Κι' αυτή που άνοιξε, άπρη, την κατορία σου στο δολοφόνο σου, είν ή κόρη σου!...

'Ο στρατηγός στρούφηκε και με τα δυό του χέρια στόν τοίχο άπάνω, στόν όποιο γλιστρούσε και, κοιτάζοντας την Ματρώνα και τη Νατάσα, που κι' ή δυό σερόνόντουσαν τώρα κατά γής σάν ζέτιδες, είπε στη Ματρώνα:

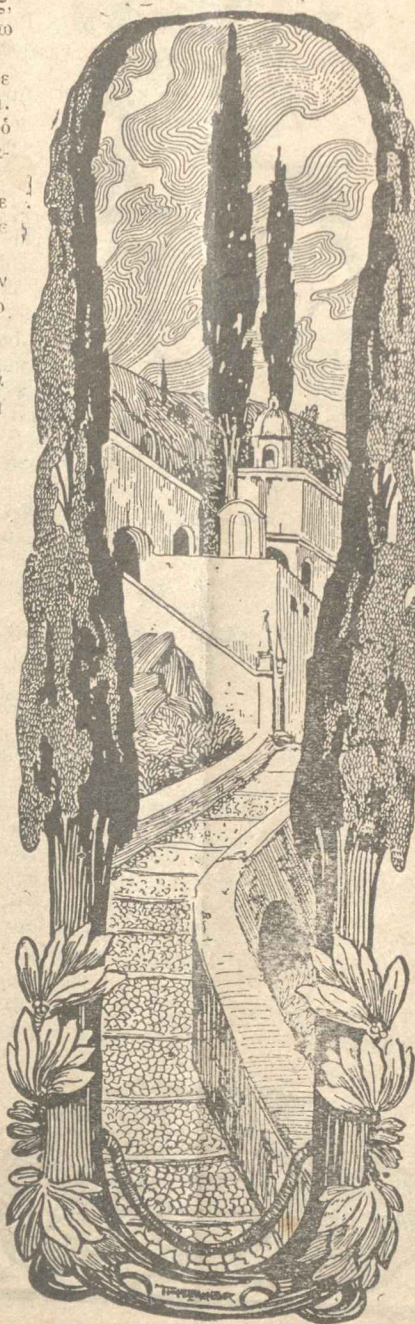
— Έσύ με δολοφονείς!

— Έγώ; Έκανε εκείνη με μία άπεραντή απόγνωσι. 'Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Ρώτα την κόρη σου... και αν αυτό που σου είπα δεν είν ή αλήθεια, πώτωσέ με, Φέοντορ Φεοντόροβιτς!... Σκότωσέ με σάν ένα ψοιάριζο σκλή... κι' εγώ θά σου πώ ευχαριστώ!... Εύχαριστώ!... Και θά πεθάνω ευτυχισμένη αν αυτό που σου είπα δεν είν ή αλήθεια... 'Ω! πώς ήθελα να είχα πεθάνει κιόλας!... Σκότωσέ με!...

'Ο Φέοντορ Τρεμπασόφ δεν της άπάντησε. Μά την έσπρωξε με το ραβδί του σάν ένα ψοφίμι που βούρκεται στο δρόμο του. Τότε ή Ματρώνα, χωρίς να π ή λέξη, άγρια, τρομερή, άναστρονόμενα σά γόνατά της και ζήτησε με τα βλοσυρά της βλέμματα, με τα βλέμμά της της τρελλής, το όπλο που της είχε πάρει ο Ρουλταμπιλ. 'Ω! αυτό αν είχε άνομα στα χέρια της δεν θά δίταζε ούτε στιγμή να σκοτωθ ή, άπό ή είχε προλάβει την περιφρόνηση του σιγγίου της.

'Ο στρατηγός ούτε καταδέχτηκε πειά να την κοιτάξ ή. Γύρισε μόνο προς την κόρη του, ή οποία ολόκληρη σάν τρελλή άπάνω στο παρτέρι και της είπε:

— Σήνω, Νατάσα Φεοντορόβνα!

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡ

Τότε ή κόρη του στρατηγού κατάλαβε ότι ο πατέρας της ήθελε να πιστέψη ποτέ στην ένοχη της. Γνώστηκε ως αυτόν και φίλησε τα χέρια σάν μία εύτυχισμένη σκλάβη.

Έκείνη τη στιγμή, άλλεπάλληλα χτυπήματα άκούστηκαν στα τα της δωράντας. 'Η Ματρώνα, πιστός σκύλος, έτοιμος να περνή την περιφρόνηση του κυρίου του, μά πάντοτε στη θέα της, έτρεξε μίζοντας ότι κάποιος καινούργιος κίνδυνος άπειλούσε τον σπυρ. Μά άμεσως άναγνώρισε την φωνή του Κουτριά, ο οποίος ήλθε να τους άνοίξουν. 'Ανοιξε και τον έμπασε ή ίδια μέσα.

— 'Ε, λοιπόν; τόν ρώτησε με ίκεσία.

— 'Ε, λοιπόν, της άπάντησε ο άρχηγός της άστυνομίας, σκότωσαν!

Μία κραυγή άκούστηκε τότε, μία κραυγή της Νατάσας.

— Και ποιος... ποιος... ήταν; ρώτησε λαχανιασμένη ή Ματρώνα.

'Ο Κουτριά, χωρίς να της άπάντησει, προχώρησε ως πύλη της γηό και του έσφιξε τα χέρια.

— Στρατηγέ, του είπε, σκοτώσαμε έναν άνθρωπο, ο οποίος ήρμισθ ή τον θάνατό σας κι' είχε γίνει όργανο των εχθρών σας!

— Μήπως τόν ξέρω αυτόν τόν άνθρωπο; ρώτησε ο Φέοντορ.

— 'Ηταν ένας απ' τους φίλους σας! Τόν άγαπούσατε σάν υιό!

— Τόνομά του;

— Ρωτήστε την κόρη σας να σας τ π ή, στρατηγέ!

'Ο Φέοντορ γύρισε τότε προς τη Νατάσα, ή οποία παρατάχ ή αλήθεια ή ψέμματα.

— Ξέρεις, Νατάσα, τόν άνθρωπο που ήλθε με σκοτώσει; την ρώτησε.

— 'Οχι! άπάντησε εκείνη σάν παύση της, ένα αληθινό τόνο λύπας. 'Οχι! Απών τόν έρω πο δεν τόν ξέρω!

— Δεσποινίς, είπε ο Κουτριά, με φωνή σιγγή — τριμερά έχωρική — τόν άνοίξατε σάν ή με τα χέρια σας, αυτό το παράνομο άπάν... 'Αλλωστε τόν τ άνοίξατε τόσες φορές ως π ή 'Ενώ όλοι έδώ μέσα έβριαν τον καθήκον της άγνωστου σάν για να μη μπορ ή κανείς να π ή νύχτα στο σπίτι όπου άναπαύονταν ο στρατηγός, μπασόφ, κυβερνήτης της Μόσχας, καταδικασμένος θάνατον από την κεντρική έπαναστασία ή τροπή, έσεις μιλάτε τους εχθρούς του στο σπίτι!

— 'Απάντησε, Νατάσα! είτε ο στρατηγός, πάντοτε αν είν ή αλήθεια αυτό! 'Εμπιστες έδώ έδώ μέσα τη νύχτα;

— Πατέρα, είν ή αλήθεια!

'Ο Φέοντορ Τρεμπασόφ μούγκρισε σάν ή τάρη:

— Τόνομά του;

— Θα σας τ π ή ο κύριος; άπάντησε ή Νατάσα με φωνή που ο τρόμος την έκανε σιγγή — έδεξε τόν Κουτριά. Γιατί δεν σας λέει ή τόννομα αυτού του ανθρώπου; Τό ξέρει, άπρη, έ λέει, τόν σκοτώσατε!...

— Και αν αυτός ο άνθρωπος δεν είν ή αλήθεια, είτε ο Φέοντορ, ο οποίος έκανε τριμερές πώθεις για να συρρατηθ ή, αν αυτός ο άνθρωπος τόν έμπαζε έδώ τη νύχτα, κατόντοσε να έμπαζε όποιος φανέσκα να έλπιζε, θά μάς π ή τόννομα του!

— Δεν θά μπορούσα, πατέρα!

— Και αν σε παρακαλώ να μου τ π ή;

'Η Νατάσα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Και αν σε πρόσταξα;

— Θά μπορούσατε να με σκοτώσατε, πατέρα, αν δεν θά πρόφερα ποτέ αυτό τόν όνομα!

— Αυτοτυχημένη! φώναξε ο στρατηγός.

Και ήρμισε τόν ραβδί του πάνω απ' τόν κεφάλι της. 'Ετσι ο 'Ιβάν ο Τροισόος σκότωσε τόν πατέρα του. Μά ή Νατάσα, αντί να σιγγή τόν κεφάλι της κάτω από τόν κτύπημα που την άπειλούσε, ήλθε προς τόν Κουτριά και τ φώναξε θραυκτικά:

— Δεν τόν σκοτώσατε!... 'Αν είχατε πώθ ήσει να τόν πιάσατε ζωντανό ή πεθαιμένο, θά είχατε π ή κιόλας τόννομά του!

'Ο Κουτριά έκανε τότε δυό βήματα προς αυτήν, έβαλε τόν χέρι του στόν ώμο της και είπε:

— Είν ο Μιχάλης Κορσακόφ!... 'Αν είχατε πώθ ήσει Κορσακόφ, ο ύπασιπτης τού πατέρα σας!

— 'Ο Μιχάλης Κορσακόφ; φώναξε ο στρατηγός.

'Η Ματρώνα Πέτροβνα, σάν να την πιάσε ή

τη ή άποκάλυψη, πετάχτηκε άπάνω, για να φωνάξη κι' εκείνη:

— 'Ο Μιχάλης Κορσακόφ!

'Ο στρατηγός, που δεν μπορούσε να πιστέψη στ' αυτά του, έτοιμ ήταν κιόλας να διαμαρτυρηθ ή, όταν είδε την κόρη του, ή οποία είχε γίνει κατάχλωμη και προσπαθούσε να φύγει από την κάμαρή της. Μά μία τρομερή κίνηση την κράτησε και της είπε:

— Νατάσα! Θα μου π ής τί έρχόταν να κάνει έδώ τη νύχτα ο Μιχάλης Κορσακόφ;

— Φέοντορ Φεοντόροβιτς, έρχόταν να σε δηλητηριάσει!

Απτά τα λόγια τ έλεε ή Ματρώνα, ή οποία άρχισε τώρα να μιλά ήρμισθ ή, γιατί έδρασε στη φυγή της Νατάσας την πύ θλιβερή όμοιοτητα της ένοχής της. Σάν 'Εριννύς έκδικήτρα διηγ ήθηκε με κραυγές τρέμοντας πόντα... Είπε τί είχαν κάνει αυτή κι' ο μικρός Γάλλος, για να πιάσουν στην παγίδα εκείνον που ήθελε να σκοτώσει τόν στρατηγό. Και τελειώνοντας, έδειξε τόν Ρουλταμπιλ και φώναξε:

— Να ο σωτήρας σου!

'Η Νατάσα, άκούοντας την τραγική αυτή δήγηση, συρρατηήκε έπαναλειμένος για να μη την διακόψ ή... κι' ο Ρουλταμπιλ, ο όποιος ήλθε να την πιάσει, έδρασε ότι κατέβαλε

απ' αυτό άπεγνωσμένες προσπάθειες. 'Η άποκάλυψη μάλιστα τού έγκλήματος τού Μιχάλη δεν την έμπαζε καθόλου, άπεναντίας φάνηκε σάν να της ξαναδίν ή όλη της την ζωή που πίν από λίγες στιγμές τόν είχε έχαραλειφεί.

'Όταν μάλιστα ή Ματρώνα τελείωσε, φωνάζοντας «Νά ο σωτήρας σου!» ή νέα κόρη, ρίχνοντας σάν Ρουλταμπιλ τριμερά βλέμματα λύπας, φώναξε κι' εκείνη:

— Να αυτός που έγινε άνομο ή να σκοτώθ ή ένας άθώος!

Και γυρίζοντας προς τόν πατέρα της, πώθισε:

— 'Ω!... πατέρα!... άφησέ με, άφησέ με να πώ ότι ο Μιχάλης Κορσακόφ, τόν όποιον, τ' έμολογώ, έμπασε έδώ... δεν ήταν αυτός που ήρθε και χθές... κι' ότι ο άνθρωπος που ήλε να σε δηλητηριάσει ήταν ένας άλλος!

Άκούοντας τα λόγια αυτά ο Ρουλταμπιλ γλώμισσε λίγο. 'Ακόσο έπε άπλά:

— 'Οχι, δεσποινίς, ήταν ο ίδιος!

Και ο Κουτριά, θεώρησε καθήκον του να προσθέσει:

— Βρίσκατε έδώ τις άποδείξεις τόν σχέσεων τού Μιχάλη Κορσακόφ με τόν έπαναστάτη.

— Πού; ρώτησε ή νέα, στής όπας τόν πρόσωπο έξοργαζόταν τώρα μία σριχτή αγωνία.

— Στη βίλλα τού Κρεστόφσκου, δεσποινίς.

Τον κατέλας έπ ή ώρα, σάν να ήθελε να εισχωρήσει ως τόν βάθος της σκαφής του, και κατόν τόν ρώτησε ίκεντικά:

— Τί άποδείξεις;

— Μία άλληλογραφία, την όποια συρραμει.

— Άπεινόνταν σ' αυτόν; ξαναρώτησε λαχανιασμένη ή Νατάσα.

— Τί έδωκες άλληλογραφία ήταν;

— Αν σας ενδιαφέρει π ή την άνοίξιμ ή μπροστά σας.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Έκανε άναστενάζοντας ή νέα. Πού δρήκατε αυτή την άλληλογραφία;

— Σας είπα: στη βίλλα, στην κάμαρή του... Διαφορήξαμε τόν ουρτάν τού γαριφύλιου του.

'Η Νατάσα φάνηκε σάν ν' άνατνή, μά την ίδια στιγμή ο πατέρας της την άραξε απότομα απ' τόν μπράτσο και τή ρώτησε:

— Εμπιστες, Νατάσα! θά μάς π ής τί έρχόταν να κάνει ο άνθρωπος έδώ, τη νύχτα!...

— Στην κάμαρή σου, έρωθόσε ή Ματρώνα.

'Η Νατάσα γύρισε τότε προς την Ματρώνα και της φώναξε:

— Τί πιστεύετε, λοιπόν, σεις;... Πέστε το!... Πέστε το λοιπόν!...

— Κι' εγώ τί πρέπει να πιστέψ ή; μούγκρισε ο Φέοντορ. Δεν μου είπατε τίποτε! 'Αγνοώσε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε σχέσεις με τούς εχθρούς μου!...

— Έτσι είπα!... Έτσι είπα!... Έτσι είπα!... Ναι, θέλω να σας πώ ότι είπα!... Έτσι είπα!... Έτσι είπα!... Έτσι είπα!...

Και σωριόστηκε πάλι στο πάτωμα, κλαίγοντας, ολόκληρος, κι' επαναλαμβάνοντας: «Δεν έχει τίποτε! Δεν έχει τίποτε!...» Βλατώντας την κανείς, θά έλεγε πως έκαμνε από χαρά.

— 'Ω! πατέρα! φώναξε ή Νατάσα. Ξέρεις πως αγαπάω τόν Βόρι. Ξέρεις πως τόν αγαπάω με όλη μου την καρδιά!... Και πως δεν θά παντρευτώ ποτέ άλλον εκτός απ' αυτόν!...

— Τότε!... Τότε!... Τότε!... θά μιλήσεις!...

Μία αληθινή κρύσις κρύεισε τη Νατάσα, ή όποια φώναξε:

— 'Α! πατέρα! πατέρα!... Μή με ρωτάς!... Δεν μπορώ να σου πώ τίποτε!... Τίποτε!... Τό μόνο που μπορώ να σου πώ είν ότι είμα σίγουρη, άκούσε, σίγουρη, πως ο Μιχάλης δεν ήρθε και χθές την νύχτα έδώ!...

— 'Ηρθε! έβεβαίωσε και πάλι ο Ρουλταμπιλ με φωνή έλαφρά ταραγμένη.

— 'Ηρθε με τόν δηλητήριο! ήρθε για να δηλητηριάσει τόν πατέρα σου, Νατάσα! πώθισε ή Ματρώνα, ή όποια σφιγγόριζε τα χέρια της μ' άτελπίσα.

— Κι' εγώ, άπάντησε ή Νατάσα μ' ένα τόνο πεποιθήσεως τέτοιο όστε έκανε ν' άνατριχιάσουν όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί, και πρπάντων ο Ρουλταμπιλ... κι' ένώ σας λέω ότι δεν ήταν αυτός!... Δεν μπορεί να ήταν αυτός!... Σας άραξισα πως ήταν ένας άλλος... ένας άλλος!

— Μά τότε κι' αυτόν τόν άλλον έσεις τόν πιάσατε έδώ; είπε ο Κουτριά.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ!... Ναι, εγώ είχα άφήσει τόν παράνομο μισάνοιχτο! Ναι, εγώ τόν έκανα αυτό!... μά περιμένα τόν Μιχάλη, ο όποιος δεν ήρθε κι' έπειδή, άκουσα θόρυβο άπάνω, φοβήθηκα πως κάποιος κατέβαινε και ξανάκλεισα τόν παράθυρο. 'Όσο για τόν Μιχάλη, δεν μπορούσε να διαπράξ ή τόν έγκλημα που λέτε!...

Και τώρα, πατέρα, σκοτώστε με, γιατί δεν μπορώ να πώ περισσότερα!

Τό δηλητήριο, έλεε ψιγρό ο Κουτριά, τόν δηλητήριο που έβριζαν μέσα στο ναρκατικό τού στρατηγού είν τόν θειόχο άρσενικό, τόν όποιο βρισκόταν στα σταφύλια, τα όποια έφερε ο αλλόχνης. Τα σταφύλια αυτά ο αλλόχνης τ έδωσε στήν Μιχάλη και στήν Βόρι!... Τα σταφύλια αυτά έξαφανίστηκαν!... 'Αν λοιπόν ο Μιχάλης είν άθώος, κατηγορήστε τόν Βόρι!...

'Η Νατάσα, ή όποια φαινόταν πως είχε χάσει πειά κάθε δύναμη να υπερασπίσει τόν έαυτό της, άναστενάζε και έλεε μ' ένα ρόγχο στη φωνή της:

— 'Οχι! όχι! Μή κατηγορήσει τόν Βόρι!... Αυτό μάς έλειπε τώρα!... Μή κατηγορήσει τόν Μιχάλη!... Μή κατηγορήσει κανένα, άφού δεν ξέρετε!... Αυτό οί δυό είν ή αλήθεια!... Πιστεύετε με!... Πιστεύετε με!... 'Α! πως να σας πώ!... Πώς να σας πώ!... Δεν μπορώ ποτέ να σας πώ!... Σκοτώσατε τόν Μιχάλη!... 'Α! τί κάνετε!... Τί κάνετε!...

— Σκοτώσατε έναν άνθρωπο, άπάντησε με την παγωμένη του φωνή ο Κουτριά, ο όποιος έκτελούσε καθήκοντα δημόιου τόν μηδενιστόν!

'Η Νατάσα κατόντοσε ν' άνορθωθ ή με μία καινούργια ένεργητικότητα και, ύψωνοντας τις κοιλίες της προς τόν Κουτριά, φώναξε:

— Δεν είν ή αλήθεια!... Δεν είν ή αλήθεια!... Ψέμματα!... Σκοφαντές!... 'Ατιμίες της άστυνομίας!... Έβριαν πεινία χαστά για να τόν ξεπερδέψουν!... Δεν είχε καμιά άλληλογραφία στο σπίτι του!... Δεν είν δυνατόν!... Δεν είν ή αλήθεια!...

— Πού είν' αυτό τα χατιά; ρώτησε τότε ξανά ο στρατηγός. Φέρτε τα μου άμέσως, Κουτριά, θέλω να τα ίδω!

'Ο Κουτριά τράχτηκε έλαφρά κι' ή ταραχή του αυτή δεν πέρασε άμαρτήρητη απ' τη Νατάσα, ή όποια φώναξε:

— Ναι!... Ναι!... 'Ας τά φέρει λοιπόν!... 'Ας τά φέρει αν τά έξη! Μά δεν τά έχει!... Δεν έχει τίποτε!... Βλέπεις, πατέρα, πως δεν έχει τίποτε!... 'Αν τά είχε θά μου τά είχε πετάσει κιόλας κατάμουτρα!... Δεν έχει τίποτε! Ναι, πατέρα!... Ναι!... Ναι!...

Και σωριόστηκε πάλι στο πάτωμα, κλαίγοντας, ολόκληρος, κι' επαναλαμβάνοντας: «Δεν έχει τίποτε! Δεν έχει τίποτε!...» Βλατώντας την κανείς, θά έλεγε πως έκαμνε από χαρά.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

(Πίναξ τού Μ. Καζέ)

— 'Η Νατάσα κατόντοσε ν' άνορθωθ ή με μία καινούργια ένεργητικότητα και, ύψωνοντας τις κοιλίες της προς τόν Κουτριά, φώναξε:

— Δεν είν ή αλήθεια!... Δεν είν ή αλήθεια!... Ψέμματα!... Σκοφαντές!... 'Ατιμίες της άστυνομίας!... Έβριαν πεινία χαστά για να τόν ξεπερδέψουν!... Δεν είχε καμιά άλληλογραφία στο σπίτι του!... Δεν είν δυνατόν!... Δεν είν ή αλήθεια!...

— Πού είν' αυτό τα χατιά; ρώτησε τότε ξανά ο στρατηγός. Φέρτε τα μου άμέσως, Κουτριά, θέλω να τα ίδω!

'Ο Κουτριά τράχτηκε έλαφρά κι' ή ταραχή του αυτή δεν πέρασε άμαρτήρητη απ' τη Νατάσα, ή όποια φώναξε:

— Ναι!... Ναι!... 'Ας τά φέρει λοιπόν!... 'Ας τά φέρει αν τά έξη! Μά δεν τά έχει!... Δεν έχει τίποτε!... Βλέπεις, πατέρα, πως δεν έχει τίποτε!... 'Αν τά είχε θά μου τά είχε πετάσει κιόλας κατάμουτρα!... Δεν έχει τίποτε! Ναι, πατέρα!... Ναι!... Ναι!...

Και σωριόστηκε πάλι στο πάτωμα, κλαίγοντας, ολόκληρος, κι' επαναλαμβάνοντας: «Δεν έχει τίποτε! Δεν έχει τίποτε!...» Βλατώντας την κανείς, θά έλεγε πως έκαμνε από χαρά.

(Ακολουθεί)

Η ΕΚΠΑΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΒΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΠΟΛΛΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Τι γράφει ο Ένα Άρθρο του Δόκτωρ Φ. Α. Κριού. 'Η έλλειψις των γυναικών ύστερ' από 60 χρόνια. Πώς δεν θα υπάρξουν πια γερντοκέρες. 'Η πολυγαμία και η πολυανδρία της εποχής μας. Τὰ γερντοκαλλήκαρ του μέλλοντος, κτλ.

Ν πιστεύουμε το δόκτωρ Φ. Α. Κριού, καθηγητή της Βιολογίας στο Πανεπιστήμιο του 'Εδιμβούργου, μιά καινούργια σιμφορά άπειλεί τον άστυνχο κόσμο. Εύτυχως όμως το τρομερό αυτό γεγονός δεν πρόκειται να συμβή ύστερα από λίγες ημέρες. Θά ξεπιάσει ύστερα από καιρό μ' όλα τα δλέθρια αποτελέσματά του...

Ο 'Αγγλος βιολόγος σ' ένα περιπούδατο άρθρο του που δημοσιεύθηκε στο τελευταίο τεύχος των 'Επιστημών χρονιάς του Λονδίνου, μιάς άποψης της σκληρότητας ενός επιστήμονος, ότι τα έγγονάια των σημερινών νέων, όταν θα μεγαλώσουν και θα φτάσουν κι' αυτά σε ηλικία γάμου, δεν θα μπορούν να βρουν μιά γυναίκα για να την παντρευτούν! Καί ξέρετε γιατί; Γιατί ύστερα από 60 χρόνια περίπου θα ή- λάσθω μεγάλη έλλειψις γυναικών σ' όλο τον κόσμο!...

Ορίστε τα ίδια λόγια του καθηγητού Κριού: «Πολλοί είνε εκείνοι που πιστεύουν ότι η σημερινή ισορροπία — όσο κι' αν είνε κατά προσέγγισιν — μεταξύ των ένηλίκων των δύο φύλων, πρέπει ν' αποδοθή σε ίσο αριθμό γεννήσεων άρρένων των δύο φύλων, οπότε ν' αποδοθή σε ίσο αριθμό γεννήσεων άρρένων των δύο φύλων. Δέν συμβαίνει όμως αυτό... 'Η στατιστική μιάς αποδεικνύει άκριβώς το αντίθετο. Βλέπουμε δηλαδή ότι γεννιούνται περισσότεροι άρρένες από θήλειες. Πώς εξηγείται τότε ο κατά προσέγγισιν ίσος αριθμός των ένηλίκων των δύο φύλων που καταγράφονται στατιστικώς; 'Η εξήγηση είνε εύκολη. 'Από τα παιδιά που γεννιούνται, τα περισσότερα που πεθαίνουν είνε τ' άρσενικά. Τα κορίτσια δηλαδή παρουσιάζουν περισσότερη άντοχή κατά τη βρεφική ηλικία και γι' αυτό βλέ- πουμε ακόμη ότι η γυναίκες έχουν και μιά σχετική μα- κροβιότητα. Κι' αλήθεια, σε 100 γυναίκες 80 χρόνων αν- τιστοιχούν σήμερα 55 άν- δρες της ίδιας ηλικίας. Αύ- τη η διαφορά ωστόσο δεν θα εξακολουθήσει να υπάρχει και στο μέλλον. Δέν θα ζούν μόνο η γυναίκες πολλά χρό- νια. Θά ζουν κι' οι άνδρες! Και δεν θα είνε μονάχα ίσοι στον αριθμό με τις γυναίκες, όπως είνε στην εποχή μας, αλλά θα είνε περισσότεροι.

Τι γίνεται σήμερα: 'Η γυναίκες

κυνηγάνε το γαμπρό με το τουφέκι.

Η παιδοκομία στα χρόνια μας έχει σημειώσει μιά τε- ραστία πρόοδο, ή οποία θα εξακολουθήσει να παρουσιάζει εκπληκτικά θαύματα και στο μέλλον. 'Η προσφύλαξις και η ανατροφή του βρέφους έχει γίνει σήμερα διόλωση έπιστημης. 'Η δημοσιότης λοιπόν των παιδιών έχει πε- ριορισθή σ' ένα πολύ μικρό αριθμό και μέσα σε μιά ή δύο γενεές, αν δεν εκλείψει τελείως, θα παρουσιάσει ένα άσημαντο πο- σοστό, που δεν θα υπερβαίνει το 1 ή τα 2 ο!ο!

Μ' αυτόν τον τρόπο θα πάνουν πια να πεθαίνουν τ' άρσενικά παι- δια κι' επομένως ο αριθμός των ένηλίκων άρρένων, ύστερα από 60 χρό- νια περίπου, θ' αύξηθη σ' εκπληκτικόν αριθμό, γιατί, όπως βλέπουμε σήμερα, γεννιούνται πολύ περισσότερα άρρενα από θήλεα...

Τι θα συμβή τότε; 'Ακριβώς το αντίθετο άπ' ό,τι γίνεται σήμερα. Στην εποχή μας ή γυναίκες είνε περισσότερες και γι' αυτό παρατηρεί- ται το πασίγνωστο «κνήνη» του σύζυγου... 'Υστερα όμως από 60 χρό- νια ή γυναίκες θα είνε... σπάνιες κι' οι άνδρες τότε θα τις βλέπουν μο- νάχα στα όνειρά τους! Είνε καιρός, βλέπετε, ν' αντικατασταθή πια το «βασιλόπουλο» του παραμυθιού με μιά «βασιλοπούλα»... Δέν έχουμε ξε- γασίσει δέβαια ακόμη, ότι εδώ και λίγα χρόνια, πολλοί Εύρωπαίοι κοι- νοβιολόγοι με πολυάριθμα άρθρα στις καθημερινές εφημερίδες, θέλη- σαν να έπιστησουν την προσοχή του κόσμου στον εκπληκτικό αριθμό των γυναικών, που ήταν υποχρεωμένες να μένουν γερντοκέρες σ' όλη τη ζωή. Μόλις είχε τελειώσει τότε ο παγκόσμιος πόλεμος και το κάθε κράτος μετρούσε με τρόμο τους νεκρούς του... Οι άνδρες ήταν λί- γοι... Τι έπρεπε να γίνει λοιπόν; Οι έπιστήμονες άρχισαν να συζητούν σοβαρά, αν δεν έπρεπε να εισαχθή ένας ειδικός νόμος, ο οποίος να έ- πιτρέπει την πολυγαμία σ' όλες τις χώρες, με τον σκοπό να δοθή έτσι μιά λύσις στην υπερπληθώρα των γυναικών. Μόνο στην 'Αγγλία, πα- ραδειγματός χώριν, έφταναν στα 2 εκατομμύρια ή γυναίκες που δεν θα μπορούσαν ποτέ τους να βρουν ένα σύζυγο, γιά τον άπλούστατο λόγο, ότι οι σύζυγοι αυτοί είχαν πέσει όλοι τους στα πεδία των μαχών. Εύ-

τυχώς όμως, με τον καιρό, ή ισορροπία μεταξύ των δύο φύλων ροήμε να πούμε ότι άποκατεστάθη σχετικώς. Μά αν ή πραγματική δόξατος Κριού άποδειχθούν ως αληθινές, πρώτα που είνε έθελον- ατί ο 'Αγγλος βιολόγος στηρίζεται άπάνω σε στατιστικές και σε θαστες έπιστημονικές παρατηρήσεις, οι έγγονοι των σημερινών ύστερα από 60 περίπου χρόνια, θ' άρχισουν κι' αυτοί να συζητούν την «πολυανδρία», όπως συζητούσαμε εμείς αμέσως μετά την πα- γιά την «πολυγαμία»... Κι' ή πολυανδρία τότε, δίχως άλλα, θα δ' αμειώτερος κοινωνικός θεσμός κάθε χώρας, όπως είνε σήμερα ο κοινός λαός.

Ο δόκτωρ Κριού μιάς πληροφορεί σχετικώς ότι υπάρχουν και κεί στον κόσμο δύο είδη πολυανδρίας. Στάς 'Ινδίας, παραδειγμα- τιστικά, υπάρχει μιά θρησκευτική άρεσις, που επιτρέπει σε μιά γυναίκα να έχει πολλούς άνδρες, δίχως αυτοί να έχουν μεταξύ τους καμιά σιγγενεία. Τοναντίον, στο Θιβέτ, ή γυναίκα είνε άσχημα των άδελφών μιάς οικογενείας!

Σήμερα ή πολυανδρία, εκτός από το Θιβέτ κι' από μερικά 'Ινδονησικά αέρεισις, βασίλειει στις περιοχές της Καμπίρ και των 'Ινδών, σε μερικά μέρη της νήσου Κεϋλάνης και της Νέας Ζηλανδίας. Εδώ κι' εκεί στην 'Αφρική και στο άρχιπέλαγος των 'Αλεντίνων, όπου αυτό εξηγείται από μερικούς έθνολόγους με τον ακόλουθο τρόπο: 'Άλλοι υποστηρίζουν ότι ατία της πολυανδρίας στους λαούς που φέρουμε, είνε ή φτώχεια κι' ή παιδοκομία των γυναικών. 'Η άλλη έξηγήση της Νέας Ζηλανδίας ή των νησιών που άποτελούν το άρχι- πελάγος των 'Αλεντίνων, πηγούν τα θηλυκά παιδιά τους, γιατί θεωρούν τους άνδρες ως άχρηστους. 'Ετσι δηλαδή η πολυανδρία είναι ή αποτέλεσμα της φτώχειας ή της παιδοκομίας ή της άχρηστίας των άνδρων. 'Ετσι δηλαδή η πολυανδρία είναι ή αποτέλεσμα της φτώχειας ή της παιδοκομίας ή της άχρηστίας των άνδρων.

Τομερής έλλειψις γυναικών ή οποία φέρει σε άποκατάστασις ή πολυανδρία, είναι ή αποτέλεσμα της φτώχειας ή της παιδοκομίας ή της άχρηστίας των άνδρων. 'Ετσι δηλαδή η πολυανδρία είναι ή αποτέλεσμα της φτώχειας ή της παιδοκομίας ή της άχρηστίας των άνδρων. 'Ετσι δηλαδή η πολυανδρία είναι ή αποτέλεσμα της φτώχειας ή της παιδοκομίας ή της άχρηστίας των άνδρων.

Όσο τώρα για την πολυγαμία, ήταν πάντα αυτή ένα χαρακτηριστικό ση- μείο των λαών της 'Ασίας, της 'Αφρικής, της Αυστραλίας και της 'Αμερικής. Μή ξεχνάμε ότι οι 'Εβραίοι των παλαιών βιβλίων ήταν κι' αυτοί πολυγαμιοί κι' ότι σε μερικές περιπτώσεις τους έπαι- ρε την πολυγαμία ο Μωσαϊκός νόμος! Μά μήπως κι' οι Μωσαϊκοί της μερικής στάς χρόνιας μας δεν έπεριέγραψαν να έπαναφύον την πολυ- γαμία; Καί, μιά την αλήθεια, θα το κατάφεραν, αν ή Κρίση τους έ- ννομήνουν Πολιτειών δεν την απαγόρευε με αυστηρούς και ποινι- στικούς νόμους...

Πολλοί κοινωνιολόγοι πάλι, όπως αναφέρει ο καθηγητής του Πανε- πιστημίου του 'Εδιμβούργου, είνε της γνώμης ότι ή πολυγαμία θα έρ- ρουσε να γίνει ένας διαρκής νόμιμος θεσμός στις χώρες που έχουν το πολιτισμό. 'Εχει γίνει μάλιστα μιά περίεργη διαπίστωση στα πα- ρακείμενα των γεννήσεων. 'Από αυτές δηλαδή φαίνεται καθαρά ότι πρώτοι γάμοι αϊσώνουν σχετικώς γρήγορα τον πληθυσμό μιάς χώρας. Πώς όμως στα περασμένα χρόνια δεν παρατηρήθη ή έλαττώσις αϊσώνων του αριθμού των άρρένων που, όπως μιάς δεικνύουν οι στα- τιστικές, θα παρατηρηθή ύστερα από δύο γενεές; Την εξήγηση μιάς δίνει ο ίδιος. 'Άλλοτε οι πόλεμοι και ή καθημερινή ζωή έκαναν να έμεινουν άδελφών, έφταναν στα 2 εκατομμύρια ή γυναίκες που δεν θα μπορούσαν ποτέ τους να βρουν ένα σύζυγο, γιά τον άπλούστατο λόγο, ότι οι σύζυγοι αυτοί είχαν πέσει όλοι τους στα πεδία των μαχών. Εύ-

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΗΕΝΡΙ ΔΟΥΕΡΝΟΙΣ

ΤΙ ΕΠΑΘΑ!

Τί έπαθα!... Τί έπαθα!... Είνε φοβερό αυτό που έπαθα. Δέν μπορείτε να φαντασθήτε τί μου συνέβη ακριβώς, και πώς έγω ο ίδιος είμαι ο αίτιος της δυστυχίας μου!

Άχ, κυρίες μου και κύριοί μου, μην άφήσετε ποτέ να σάς κυριεύ- σι ή ζήλεια! Δέν ξέρετε ως πού μπορεί να σάς παρασύρη. 'Εμένα ή ζήλεια μου, ή φοβερή μου ζή- λεια, μ' έκανε τόσο δυστυχισμένο!

Παντεντρα από έρωτα μόλις ένα χρόνο πρίν. Καί ήμουν τόσο ευτυχισμένος. 'Η γυναίκα μου φαινόταν να μ' άγαπάη όσο την αγα- πώ κι' εγώ. Καί συμφωνούσαμε σε όλα. Μόνο που εκείνη ήταν πο- λύ ρομαντική, πολύ ποιητική, και της άρεσε να διαβάει στίχους του 'Ασκαρτου και του Μισσέ, ενώ έγω καταγινώσκον με τις πεζές κάτω- ρωμένες μου, με τα μαθηματικά και τους λογαριασμούς. Πρέπει να ξέρετε ακόμα, ότι ή γυναίκα μου είνε πολύ όμορφη, κι' ο άντρας μιάς πολύ όμορφης γυναίκας, δεν μπορεί να είνε και πολύ ήσυχος γιά την εικόνα του. 'Η Μάρθα μου όμως φαινόταν πολύ έρωτευμένη μαζί μου και ήξερε να άπορροή με χαριτωμένη έπιτηδειότητα όλες τις τολμη- ρές καίτοι φιλοφρονήσεις, των διαφόρων θαυμαστών της.

Μά μέσα όμως, πέρα ένα άνόητο γράμμα που έλεγε: «Κόρις. 'Ενώ εσείς όλα την ημέρα καταγίνετε με τα έγγραφα και τους αριθμούς, ή θετική σας κυρία δεν χάνει τον καιρό της και δεν σάς σκέπτε- ται καθόλου. Ξέρει να διασκεδάει όπως της αρέζει. Είστε ένας τυφλός, σάς άποκατά, και θέλω να σάς άνοιξω τα μάτια. Προσέξτε...»

Από έλεγχο το άνόητο γράμμα, κυρίες μου και κύριοί μου. 'Ενα γράμμα καταπονήρη και σχεδόν άσυνάρτητο. Μιά άόριστη κατηγορία, μιά σαοφαντία άβάσμη.

Έπρεπε να το σιχσω αμέσως αυτό το γράμμα, να μη δώσω καμιά σημασία σ' άνανδρα λόγια του. Δέν έλν' έτσι; Κι' όμως, το συζημωρό αυτό γράμμα έκανε να θεριέψη μέσα μου ο δαίμων της ζήλειας και τις έπληξε. Καί μόλις το θράν έπέστρεψε στο σπίτι μου, ρώτησα άνησυχος την γυναίκα μου:

—Ποι ήσουν σήμερα;
—Έκείνη γέλασε και έλεγε:
—'Εγώ σε μιά διάλεξι γιά τον Ζάν Μω- ρέρις.

—Καί ύστερα;
—Υστερα πήγα να ιδώ την φίλη μου 'Α- δέλα.

—Καί ύστερα;
—Υστερα ήρθα εδώ.

—Άς αλήθεια;
—Τότε ή Μάρθα θυμός κι' έφυγε γρήγορα από μπροστά μου.

Αυτό έκανε τις ύποψίες μου να γίνουν ά- κρια πό βάσιμες.

Γιατί θυμός έτοι ή Μάρθα; 'Ηταν ένοχη λοιπόν; 'Ετσι έχασα την ησυχία μου. Ζήλεια φοβερή την γυναίκα μου. Της έκανα κάθε τόσο σπινές. Την ρωτούσα άγριωμένος: —Ποι ήσουν; Ποι θα ής; Τι έκανες; Τι συλλογίσαι;

—Άχ, γιά να λάβω υπ' όψη μου το άπαίσιο εκείνο γράμμα; Γιατί να μη σκεφτώ αμέσως ότι μου το είχε στείλει κάποιος από τους περι- ρρημένους θαυμαστές της Μάρθας, γιά να την εκδικηθή;

—Άλλοιμολ... Είχα μέσα μου έξ άρχης το φέδι της ζήλειας και το γράμμα εκείνο ήταν μιά άφορη, γιά να θεριέψη μέσα μου το φριχτό κακό.

Όσιολογώ ότι με την τρομερή μου ζήλεια και την άτασία καχυπο- νία μου, είχα καταστήσει άνιπφορη την ζωή της Μάρθας.

Μά δεν μπορούσα και να την συλλάβω επ' αυτοφώρ, δεν μπορούσα να πιά με δεισιπνής;

—Μ' άπαιτεί! Αυτός είνε ο φίλος της...

Κι' άποφάσιμα πλέον να καταφύγω σ' ένα γραφείο πληροφοριών, είχα γιά ζητήματα σάν το δικό μου. Καί το γραφείο αυτό ανέθεσε σ' ένα πεπεισμένο ντετέκτιβ να παρακολουθή την γυναίκα μου. 'Εννοεί- ται ότι πληροφορία άδρά γι' αυτό, πολύ άδρά μάλιστα. 'Αλλά θα έδινα κι' όλη μου την περιουσία γιά να μπόρεσω ν' άνακαλύψω αν πραγματι- κώς ή άπατία, και με πόνον, ή γυναίκα μου.

Ο ντετέκτιβ, ήταν ένας έπεισμένος άριστοκράτης, πολύ χαριτωμέ- νος και κομψός, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια και με πολύ εύγενος έξωτερικό. 'Ηταν δέ προσορισμένος από το γραφείο ν' άνακαλύψη τις κυρίες της άριστοκρατίας.

Κάθε τόσο πήγαινα στο γραφείο και ρωτούσα, γεμάτος άγωνία:

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

—Τι είχατε να με πείτε σήμερα; Τι είχατε να με πείτε σήμερα;

θα. Καί ή Μάρθα ζητάει επιμόνος διαζύγιο από μένα, γιά να πάρη τον «ποιητή» της.

Καί φαίνεται ότι ο άδελφος αυτός άγαπάει πραγματικά την ποιή- σα, δεν την αγαπά έγω, και γράφει και στίχους. Είνε το ιδεώδες της Μάρ- θας... Τί έπαθα!... Οέέ μου, τί έπαθα!

—Τί νέα;
—Τίποτα άκόμα, που άπαντού- σαν. 'Ο ντετέκτιβ μιάς παρακο- λουθεί τακτικά την κυρία σας, αλ- λά δέν μπόρεσε να εξακριβώσει τίποτα άκόμα τού όριστικού.

—'Εν τω μεταξύ ή Μάρθα χλώ- μαζε, αδυνάτιζε, φαινόταν άρη- ρημένη, θύμωνε με το παραμι- κρό, ταράζοταν, έκλαιγε. Καί δέν ήθελε να δεχτή ούτε ένα φίλημά μου.

—'Ηταν φανερό πια, ότι ή Μάρ- θα ήταν έρωτευμένη. Μά με πο- δικα ξεπιάσει της. Δέν μπορούσε, καθώς βιολογούσε κι' ο ίδιος, να συλ- λάβη την άπαστο ποιή- τη γυναίκα μου.

—'Ενα θράν ή Μάρθα ήταν τόσο θεσημένη σε σκέψεις, τόσο όνει- ροπαρμένη, που δέν βάσταζε και της είπα:

—Είσαι έρωτευμένη!... Τό ξέρω...

—Μάλιστα, μου έλεπε θαρρετά ή Μάρθα. Είμαι έρωτευμένη!...

—'Α, έτσι φώναζε. 'Οσιολογεί ότι είσαι έρωτευμένη; 'Αδελφά!...

Τόλημπε να πής και με πονών...

Τότε ή Μάρθα, με το πρόσωπο φωτισμένο από μιά ούρανια έκσταση, μου έλεγε:

—Είνε τώρα ένας μήνας, που με παρακολουθεί ένας θαυμάσιος νέ- ος, με μπές κοστούμι, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια. Μουάζει σάν ποιητή. 'Εχει ένα ύφος τόσο ρομαντικό! Είνε ο τύπος που μου άρέσει... Με κιντάει από μακριά, σάν είδωλο. Με παρακολουθεί παντού, όπου πάω, και με περιμένει, όσο κι' αν άργήσω, σάν πιστό σκυ- λί. Ναί, και με τη βροχή, και με τα χιόνια, με περιμένει πάντα στο δρό- μο. 'Ακριβώς μιά τέτοια άγάπη όνειρενόμενα. 'Εσύ καταγίνεσαι πολύ με τους λογαριασμούς σου, και δέν νοιώθεις την ποιήσα. 'Επειτα, ή φο- βερή σου ζήλεια μ' έχει έκνευρίσει σε μεγάλο βαθμό, τελευταία. Μου χρειάζοταν μιά παραγορη, ένας νέος έρωτας. 'Η καλή μου Μάρθα μου τόν έστειλε. Καί, ξέρετε, ο καίμενος μου ο ποιητής — είμαι βέβαιη πως θα είνε ποιη- τής — δέν τολμούσε να μου μιλήση καθό- λου. 'Εγώ όμως, συγκαμμένη από την άρω- νη λατρεία του, του μίλησα προχτές. Καί τού έωρισα έγώ ή ίδια ραντεβού. Μάλιστα... Πάει πια... Δέν σου είμαι πιστή. Καί έπει- δι δέν είμαι καμωμένη γιά να υποχωρήνω- μαι, σού τό λέω ρητός: Θά χωρίσωμε, και θα πάρω τον ποιητή μου!...

Καταλάβατε τί έπαθα, κυρίες μου και κύριοί μου; 'Η γυναίκα μου έρωτευθηκε τον ντετέκτιβ... 'Εγώ ο ίδιος, ο βλακέντιος, τον έπάσαρε στη γυναίκα μου. 'Εγώ ο ίδιος της έστειλα ένα φίλο. Τί έπαθα!... Τί έπαθα, ο γορσούλης!...

Τον κάκω τά είπα όλα στη Μάρθα, τού κάκω της εξήγησα ότι ο «ποιητής» δέν ή- ταν ποιητής, αλλά ένας ντετέκτιβ, πληρω- μένος από μένα γιά να την κατασκοπεύη...

Η Μάρθα δέν θέλησε να τό πιστέψη.

Τί φοβερό!... Φαίνεται ότι και ο άδελφος ο ντετέκτιβ έρωτευθηκε στο τέλος τη Μάρ- θα.

Καί ή Μάρθα ζητάει επιμόνος διαζύγιο από μένα, γιά να πάρη τον «ποιητή» της.

Καί φαίνεται ότι ο άδελφος αυτός άγαπάει πραγματικά την ποιή- σα, δεν την αγαπά έγω, και γράφει και στίχους. Είνε το ιδεώδες της Μάρ- θας... Τί έπαθα!... Οέέ μου, τί έπαθα!

—Τί νέα;
—Τίποτα άκόμα, που άπαντού- σαν. 'Ο ντετέκτιβ μιάς παρακο- λουθεί τακτικά την κυρία σας, αλ- λά δέν μπόρεσε να εξακριβώσει τίποτα άκόμα τού όριστικού.

—'Εν τω μεταξύ ή Μάρθα χλώ- μαζε, αδυνάτιζε, φαινόταν άρη- ρημένη, θύμωνε με το παραμι- κρό, ταράζοταν, έκλαιγε. Καί δέν ήθελε να δεχτή ούτε ένα φίλημά μου.

—'Ηταν φανερό πια, ότι ή Μάρ- θα ήταν έρωτευμένη. Μά με πο- δικα ξεπιάσει της. Δέν μπορούσε, καθώς βιολογούσε κι' ο ίδιος, να συλ- λάβη την άπαστο ποιή- τη γυναίκα μου.

—'Ενα θράν ή Μάρθα ήταν τόσο θεσημένη σε σκέψεις, τόσο όνει- ροπαρμένη, που δέν βάσταζε και της είπα:

—Είσαι έρωτευμένη!... Τό ξέρω...

—Μάλιστα, μου έλεπε θαρρετά ή Μάρθα. Είμαι έρωτευμένη!...

—'Α, έτσι φώναζε. 'Οσιολογεί ότι είσαι έρωτευμένη; 'Αδελφά!...

Τόλημπε να πής και με πονών...

Τότε ή Μάρθα, με το πρόσωπο φωτισμένο από μιά ούρανια έκσταση, μου έλεγε:

—Είνε τώρα ένας μήνας, που με παρακολουθεί ένας θαυμάσιος νέ- ος, με μπές κοστούμι, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια. Μουάζει σάν ποιητή. 'Εχει ένα ύφος τόσο ρομαντικό! Είνε ο τύπος που μου άρέσει... Με κιντάει από μακριά, σάν είδωλο. Με παρακολουθεί παντού, όπου πάω, και με περιμένει, όσο κι' αν άργήσω, σάν πιστό σκυ- λί. Ναί, και με τη βροχή, και με τα χιόνια, με περιμένει πάντα στο δρό- μο. 'Ακριβώς μιά τέτοια άγάπη όνειρενόμενα. 'Εσύ καταγίνεσαι πολύ με τους λογαριασμούς σου, και δέν νοιώθεις την ποιήσα. 'Επειτα, ή φο- βερή σου ζήλεια μ' έχει έκνευρίσει σε μεγάλο βαθμό, τελευταία. Μου χρειάζοταν μιά παραγορη, ένας νέος έρωτας. 'Η καλή μου Μάρθα μου τόν έστειλε. Καί, ξέρετε, ο καίμενος μου ο ποιητής — είμαι βέβαιη πως θα είνε ποιη- τής — δέν τολμούσε να μου μιλήση καθό- λου. 'Εγώ όμως, συγκαμμένη από την άρω- νη λατρεία του, του μίλησα προχτές. Καί τού έωρισα έγώ ή ίδια ραντεβού. Μάλιστα... Πάει πια... Δέν σου είμαι πιστή. Καί έπει- δι δέν είμαι καμωμένη γιά να υποχωρήνω- μαι, σού τό λέω ρητός: Θά χωρίσωμε, και θα πάρω τον ποιητή μου!...

Καταλάβατε τί έπαθα, κυρίες μου και κύριοί μου; 'Η γυναίκα μου έρωτευθηκε τον ντετέκτιβ... 'Εγώ ο ίδιος, ο βλακέντιος, τον έπάσαρε στη γυναίκα μου. 'Εγώ ο ίδιος της έστειλα ένα φίλο. Τί έπαθα!... Τί έπαθα, ο γορσούλης!...

Τον κάκω τά είπα όλα στη Μάρθα, τού κάκω της εξήγησα ότι ο «ποιητής» δέν ή- ταν ποιητής, αλλά ένας ντετέκτιβ, πληρω- μένος από μένα γιά να την κατασκοπεύη...

Η Μάρθα δέν θέλησε να τό πιστέψη.

Τί φοβερό!... Φαίνεται ότι και ο άδελφος ο ντετέκτιβ έρωτευθηκε στο τέλος τη Μάρ- θα.

Καί ή Μάρθα ζητάει επιμόνος διαζύγιο από μένα, γιά να πάρη τον «ποιητή» της.

Καί φαίνεται ότι ο άδελφος αυτός άγαπάει πραγματικά την ποιή- σα, δεν την αγαπά έγω, και γράφει και στίχους. Είνε το ιδεώδες της Μάρ- θας... Τί έπαθα!... Οέέ μου, τί έπαθα!

—Τί νέα;
—Τίποτα άκόμα, που άπαντού- σαν. 'Ο ντετέκτιβ μιάς παρακο- λουθεί τακτικά την κυρία σας, αλ- λά δέν μπόρεσε να εξακριβώσει τίποτα άκόμα τού όριστικού.

—'Εν τω μεταξύ ή Μάρθα χλώ- μαζε, αδυνάτιζε, φαινόταν άρη- ρημένη, θύμωνε με το παραμι- κρό, ταράζοταν, έκλαιγε. Καί δέν ήθελε να δεχτή ούτε ένα φίλημά μου.

—'Ηταν φανερό πια, ότι ή Μάρ- θα ήταν έρωτευμένη. Μά με πο- δικα ξεπιάσει της. Δέν μπορούσε, καθώς βιολογούσε κι' ο ίδιος, να συλ- λάβη την άπαστο ποιή- τη γυναίκα μου.

—'Ενα θράν ή Μάρθα ήταν τόσο θεσημένη σε σκέψεις, τόσο όνει- ροπαρμένη, που δέν βάσταζε και της είπα:

—Είσαι έρωτευμένη!... Τό ξέρω...

—Μάλιστα, μου έλεπε θαρρετά ή Μάρθα. Είμαι έρωτευμένη!...

—'Α, έτσι φώναζε. 'Οσιολογεί ότι είσαι έρωτευμένη; 'Αδελφά!...

Τόλημπε να πής και με πονών...

Τότε ή Μάρθα, με το πρόσωπο φωτισμένο από μιά ούρανια έκσταση, μου έλεγε:

—Είνε τώρα ένας μήνας, που με παρακολουθεί ένας θαυμάσιος νέ- ος, με μπές κοστούμι, με χλωμό πρόσωπο και μαύρα μαλλιά και μάτια. Μουάζει σάν ποιητή. 'Εχει ένα ύφος τόσο ρομαντικό! Είνε ο τύπος που μου άρέσει... Με κιντάει από μακριά, σάν είδωλο. Με παρακολουθεί παντού, όπου πάω, και με περιμένει, όσο κι' αν άργήσω, σάν πιστό σκυ- λί. Ναί, και με τη βροχή, και με τα χιόνια, με περιμένει πάντα στο δρό- μο. 'Ακριβώς μιά τέτοια άγάπη όνειρενόμενα. 'Εσύ καταγίνεσαι πολύ με τους λογαριασμούς σου, και δέν νοιώθεις την ποιήσα. 'Επειτα, ή φο- βερή σου ζήλεια μ' έχει έκνευρίσει σε μεγάλο βαθμό, τελευταία. Μου χρειάζοταν μιά παραγορη, ένας νέος έρωτας. 'Η καλή μου Μάρθα μου τόν έστειλε. Καί, ξέρετε, ο καίμενος μου ο ποιητής — είμαι βέβαιη πως θα είνε ποιη- τής — δέν τολμούσε να μου μιλήση καθό- λου. 'Εγώ όμως, συγκαμμένη από την άρω- νη λατρεία του, του μίλησα προχτές. Καί τού έωρισα έγώ ή ίδια ραντεβού. Μάλιστα... Πάει πια... Δέν σου είμαι πιστή. Καί έπει- δι δέν είμαι καμωμένη γιά να υποχωρήνω- μαι, σού τό λέω ρητός: Θά χωρίσωμε, και θα πάρω τον ποιητή μου!...

Καταλάβατε τί έπαθα, κυρίες μου και κύριοί μου; 'Η γυναίκα μου έρωτευθηκε τον ντετέκτιβ... 'Εγώ ο ίδιος, ο βλακέντιος, τον έπάσαρε στη γυναίκα μου. 'Εγώ ο ίδιος της έστειλα ένα φίλο. Τί έπαθα!... Τί έπαθα, ο γορσούλης!...

Τον κάκω τά είπα όλα στη Μάρθα, τού κάκω της εξήγησα ότι ο «ποιητής» δέν ή- ταν ποιητής, αλλά ένας ντετέκτιβ, πληρω- μένος από μένα γιά να την κατασκοπεύη...

Η Μάρθα δέν θέλησε να τό πιστέψη.

Τί φοβερό!... Φαίνεται ότι και ο άδελφος ο ντετέκτιβ έρωτευθηκε στο τέλος τη Μάρ

Αννα, Δούκισσα του Κούμπερλαντ
(Πορτραίτο του Ρέινολτς)

φορές, σε διάφορες εποχές, μιά πολύ περισσότερο στον περασμένο αιώνα, στην εποχή του ρομαντισμού, άνοδος διάσημοι, άνθρωποι των γραμμάτων και καλλιτέχνες, στρατιωτικοί και... έρωτες, πρίγκιπες και δούκισσες, και βασίλισσες, δεν έκαναν τις μεγαλύτερες τρέλλες τους χάριν της έλκεκτης της καρδιάς των...

Πολλοί ζωγράφοι αυτοαντίστησαν με ύπεροχα έργα τους τις ωραιότερες γυναίκες του καιρού τους.

Ανάμεσα στους Άγγλους ζωγράφους του ΙΗ' αιώνα, ξεχωρίζουν δύο μεγάλοι καλλιτέχνες, ο Ρέινολτς και ο Γκαϊνσμπούρο, των οποίων σώζονται πολλά θανιάσια πορτραίτα, όπου βλέπεις κανείς γυναίκες με μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια, με βλέμμα γεμάτο ήδυπάθεια, γυναίκες με πεισματάρικα χείλη και με κομμοστασιά θεάς, κι άλλες πάλι, λεπτές με οδύνα και ομορφιά. Πολλές απ' αυτές τις γυναίκες είχαν περιέργη τύχη που μοιάζει σαν παραμύθι.

Παράδειγμα η διώ αδελφές Γκένιγκ, των οποίων θα σάς διηγηθούμε την καταπληκτική ιστορία.

Όταν η αδελφές Γκένιγκ έζησαν από την Ίρλανδία στο Λονδίνο, για να βρουν την τύχη τους, δεν γνώριζαν κανένα σχεδόν, μέσα στην άπειρη πρωτεύουσα. Η Μαίρη ήταν τότε δέκα εννέα χρονών κι η Έλισάβετ μόλις δέκα έπτά. Η μητέρα τους καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια, μιά δεν είχε καθόλου περιουσία. Γι' αυτό, όταν μεγάλωσαν τα κορίτσια της, αποφάσισε να τα πάει στο Λονδίνο, όπου είχε την ελπίδα να τα παντρέψει καλά, χωρίς στην ομορφιά τους.

Θα ήσαν, φαίνεται, εξαιρετικά ωραίες νέες — όπως δείχνει άλλως τε το πορτραίτο της Έλισάβετ, που βλέπετε στην εικόνα μας — γιατί πολύ γρήγορα έγιναν γνωστές στην Άγγλική αριστοκρατία. Στα σαλόνια τις όνομαζαν «η διώ θεές», όλα μιλούσαν γι' αυτές με θαυμασμό, κι' όπως ήταν ελπίσιμο, πολλοί θαυμαστές άρχισαν να τις περιστοιχίζουν.

Ανάμεσα σ' αυτούς, ο πιο έρωτημένος με τη Μαρία, ήταν ο γέρος λόρδος Κόβεντρυ. Συγχρόνως ο νεαρός Δούξ του Χάμιλτον, ένας τύπος γλεντζέ, μ' ένα σωρό ερωτικές περιπέτειες στο ενεργητικό του, ένωσε τέτοιο παράφορο έρωτα για την Έλισάβετ, ώστε μόλις πληροφορήθηκε πως ητανόταν ο γάμος της μ' έναν από τους πολλούς θαυμαστές της, έσπευσε άμέσως να τη ζητήσει από τη μητέρα της. Έπέμεινε μάλιστα τόσο πολύ, ώστε — από φόβο μήπως η ωραία κόρη μετανοήσει — έκανε άμέσως το γάμο του μαζί της το ίδιο εκείνο βράδυ, τα μεσάνυχτα. Τόση μάλιστα ήταν η βία του νεαρού λόρδου Χάμιλτον να εξασφαλίσει την έλκεκτη του, ώστε δεν πρόφτασε καν ν' αγοράσει τα απαραίτητα δαχτυλίδια και μεταχειρίστηκαν γι' αυτό το σκοπό... τους χρυζικούς μιάς κορνίτινας!

Μόλις ξυπασε ο γέρος-λόρδος Κόβεντρυ πως ο δούξ του Χάμιλτον είχε κάνει την τρέλλα να παντρευτεί με την Έλισάβετ, έλαβε κι' αυτός την απόφαση να παντρευτεί τη Μαρία.

Κάποια άγγλική παροιμία λέει πως: «Τίποτε δεν πετυχαίνει τόσο, όσο... η επιτυχία». Κι' η παροιμία αυτή βγήκε για μιά φορά ακόμα αληθινή με τους ανέλπιστα γάμους των δύο αδελφών Γκένιγκ.

Μιά εβδομάδα μετά το γάμο της Έλισάβετ, έγινε η παρουσίαση

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η ιστορία των αδελφών Γκένιγκ. Πώς από φτωχές, έγιναν μεγάλες αριστοκράτισσες. Διό δευτερές ξετρελλαμένοι από έρωτα. Ένας έλαστικός γάμος. Ο θάνατος της λαίδης Χάμιλτον. Κατερίνα και Μαίρη Χόρνεκ και ο συγγραφέας Γκένιγκ.

Από τη μακρινή εποχή που ο Πάρις αναστάτωσε έναν δολιχόρο κόσμο με την άσπαρη της Έλένης του Μεγάλου, πόσες άλλες ωραίες γυναίκες δεν αναστάτωσαν, αν όχι τον κόσμο δολιχόρο, τουλάχιστον την κοινωνία στην οποία ζούσαν.

Πόσα έγκλήματα, εκδικήσεις και μίσση δεν έχουν προκαλέσει τα ωραία μάτια μιάς όμορφης γυναίκας! Πόσες

της νεαρής λαίδης Χάμιλτον στη Βασίλισσα, σε μιά επίσημη δεξίωση του παλατιού. Λένε πως τότε ήταν η συροή των ευπαθών στην γάλη αβύσσου του Θρόνου, ώστε πολλοί, από περιέργη για να δουν καλύτερα τη μοναδική αυτή καλλονή, ανέβηκαν πάνω σε καρέκλες, σε τραπέζια.

Στο δρόμο, μπροστά στο σπίτι του λόρδου Χάμιλτον, πλήθος περιμένει για να ιδεί τη νεαρά λαίδη, τη στιγμή που θα έλπει να μπει της, και κάθε φορά που επρόκειτο να πάει στο θέατρο, όλες οι σεις πουλιόντουσαν άμεσως.

Στά γραμμάτια του, ο Άγγλος συγγραφέας και πολιτικός Όυζ Γουόλπολ, γράφει πως η τρέλλα του κόσμου είχε φθάσει σε τέτοιο μείος, για ό,τι άφοροσε την ωραία Μαρία, ώστε ο παπαστής πατρώνε διώ λόγος για να δείχνει, σ' όποιον ήθελε να τη ιδεί, τα μαρμένα... παπαστάκια της λαίδης Κόβεντρυ!...

Όσοσο το πνεύμα των δύο αδελφών δεν ήταν ανάλογο προς το ομορφιά τους. Οι χρονικογράφοι της εποχής εκείνης, άνωστα κι' αλωτά, έλπιαν να τους δώσουν την ώραία Μαρία, ώστε ο παπαστής πατρώνε διώ λόγος για να δείχνει, σ' όποιον ήθελε να τη ιδεί, τα μαρμένα... παπαστάκια της λαίδης Κόβεντρυ!...

Μαίρη και Κατερίνα Χόρνεκ

(Πορτραίτο του Ρέινολτς)

και του Άουτρίλ. Η ιστορία μύθος... Έβρεσε εντυχιμένη και πέθανε εντυχιμένη σε πολύ προχωρημένη ηλικία.

Αλλά κι' η άλλες διώ αδελφές, των οποίων δημοσιεύουμε την εικόνα, ή Κατερίνα και η Μαίρη Χόρνεκ, έγιναν διάσημες με την ομορφιά τους. Σ' αυτές όμως συνετέλεσε πολύ στο να γίνουν γνωστές στην άγγλική κοινωνία, και η προστασία του Όυλντε Γκένιγκ.

Ο παπαστής αυτός Άγγλος συγγραφέας, έφερε πατρική άγνη γι' αυτά τα κορίτσια. Ακολουθούσε παντού, και στα ταξίδια τους ακόμα, τις διώ ωραίες αδελφές και την επίσης ωραία μητέρα τους.

Καθώς έλεγαν, η κακή γλώσσας της εποχής εκείνης, ο Γκένιγκ περριφανούσαν τρομερά, γιατί συνάδανε την

Έλισάβετ Γκένιγκ, Δούκισσα του Χάμιλτον

ωραία αυτή τριάδα. Κι' έτσι ή μόνη, ίσως, χαρά του πολυδουλασιμένου συγγραφέως — ή άγάπη του γι' αυτά τα κορίτσια — έγινε αιτία σκανδάλου, χωρίς στην κακογλωσσία του κόσμου.

Μιά μέρα κάποια έφημερίδα έγραψε μερικούς πειρακτικούς ύμνους, που έκαναν τον Γκένιγκ να γίνη έξω φρενών, γιατί ο εφερέθιστος συγγραφέας νόμιζε ότι μ' αυτούς θιγόταν η υπόληψή της Μαίρης. Ο Γκένιγκ έτρεξε άμέσως στα γραφεία της έφημερίδας, βόηκε, τον διευθυντή της, τον Έβανς, τον έβρισε και τον χτύπησε με το μπισσάκι του. Ο Έβανς, με τη γερή γροθιά του, του ανταπέδωσε τα χτυπήματα, κι' όταν οι υπάλληλοι των γραφείων κατόρθωσαν να τους χωρίσουν, ο Γκένιγκ βγήκε έξω με το πρόσωπο προμένο και καταματωμένο κι' αναγκάστηκε να πάει ένα άμαξι για να κρύψει τα χάλια του και να μπορεί να γυρίσει στο σπίτι του.

Η υπόθεση δεν τελείωσε ως εκεί, γιατί την άλλη μέρα όλες η έφημερίδες έγραψαν ειρωνικά σχόλια έναντιον του ευαίσθητου ποιητού, και στο τέλος ο Γκένιγκ αναγκάστηκε να αποζημιώσει τον Έβανς και να του πληρώσει πενήντα λίρες, για ηθική δόνηση.

Η διώ αδελφές, που χωρίς να θέλουν είχαν γίνει αιτίες του σκανδάλου, πενήθησαν με την καρδιά τους, όταν βύστηρα από λίγα χρόνια πέθανε ο προστάτης τους. Ζήτησαν μάλιστα ν' άνοιξη το φέρετρό του Γκένιγκ για να τον ιδούν ακόμα μιά φορά και να κούρουν μιά μπουκιά των μαλλιών του, ως ένδειξη του μεγάλου φιλου του.

Όραία γυναίκα, που άφησε εποχή, ήταν και η λαίδη Άννα Χόρνεκ, της οποίας το πορτραίτο ζωγράφισε ο Ρέινολτς. Λένε για τη νεαρή αυτή χήρα, ότι είχε τόσο έλκεκτικό βλέμμα, ώστε μάγευε με τη γλάνη των ματιών της όλους τους γυναικείς. Η μοίρα την είχε προικίσει με πολλά χαρίσματα και μεταξύ άλλων φαινόταν πως χόρευε με θεία χάρι και είχε ύψιστη φωνή.

Ήταν όμως τρομερά κοκέττα. Καθώς λένε, είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της, τον συνταγματάρχη Σ. Λούτρελ — ο οποίος δεν έμαχε καλής φήμης — την τέχνη να στήνει παγίδες στους άφελεις θαυμαστές της. Έτσι κατόρθωσε κι' έμπλεξε στα δίχτυα της τον νεαρό δούκα του Κουμπέρλαντ, τον μεγαλύτερο αδελφό του Βασιλέως Γεωργίου Γ'.

Τόσο την άγαπησε ο πρίγκιπς αυτός, ώστε δεν διάσας να την παντρευτεί. Όπως ήταν ελπίσιμο, έγινε τρομερό σκάνδαλο στην Αγγλία. Η έπιτηδεία διώ κι' ωραία αυτή γυναίκα κατόρθωσε ώστε ο γάμος της να γίνη συμφωνία με τους κανόνες της έκκλησίας, μιά ως ότου πέθανε, ο καημός της ωραίας Άννας ήταν που δεν κατόρθωσε ν' αναγνωρισθεί από την Αγγλία ως μέλος της Βασιλικής Οικογενείας.

ΠΟΙΗΜΑ ΣΤΟ ΠΕΖΟ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Του Σύλλεο)

—Πάρτε και μοιράστε τον κόσμο, είτε μιά μέρα ο Θεός από το θύρος του θρόνου του, στους ανθρώπους. Θάνα δικός σας για πάντα. Σας τον χωρίς, μονάχα προσέξτε να τον μοιράσετε σαν αδέλφια.

Μόλις άκουσαν τα λόγια αυτά οι άνθρωποι, τρέξανε όλοι μ' όλην, νέα και γέροι, να πάρουν τον κόσμο.

Ο γεροντός πήρε για τον εαυτό του τα καλλιερήματα χωράφια, ο εφημέριος τους άπειραντους κάμπους, τα βοσκοτόπια και τα δάση, μέσα στα οποία θα μπορούσε να κυνηγή, ο έμπορος όσα μπορούσαν ναύα χροίμα για τα μαγαζιά του, ο ήγούμενος τα καλύτερα κρασιά, ο ναυτικός τη θάλασσα, κι' ο βασιλιάς έλασε όλους τους δρόμους κι' όλα τα γερήρια κι' είπε: «Τα διώδια είνε δικά μου».

Η μοιρασιά είχε γίνει ήδη, όταν παρουσιάστηκε κι' ο ποιητής. Άλ- λουόνο όμως! Δεν είχε απομείνει πια τίποτε γι' αυτόν. «Όλα, έμμε- ρα και άφρηα, είχαν τον κύριό τους».

—Δυστυχία μου! Το πιο αγαπημένο παιδί σου το λησιμόνησε;... είτε γυναικίζοντας μπροστά στο θρόνο του Θεού.

—Τι φταίω εγώ, αν εσύ έχασες την ώρα σου χαζεύοντας στη χώρα του δεινρού κι' ήρθες στη μοιρασιά τόσο αργά; Αποκριθήκε ο Θεός.

—Αλήθεια, ήμουν στη χώρα του δεινρού, μιά βοσκοποιόνα τόσο κοντά σου. Άκουγα την ούραία άρμονία και έθαύμαζα το πρόσωπό σου. Συγχώρησε το πνεύμα μου, που διαμαρνού απ' τη λάμψη σου, χωρί- στηκε απ' τη γλή και μ' έλαβε να χά- σο το πειδίό μου.

—Τίποτ' άλλος δίχρη, αποκριθή- κε ο Θεός. Μιά τι μπορεί να κάμω; Δεν έχω τίποτα να σου δώσω. Τα δάση, α' άγρο, ή πολιτείες δεν είνε δικά μου. Θέλεις να μοιραστής τον κόσμο μαζί μου; Έλα να τον κατακτήσεις. Θά είνε πάντα άνοιχτός για σένα...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πώς έργαζόντουσαν ο Ζεράρ ντε Νερβάλ, ο Βιλλιέ ντε Λιλ, Άνταμ, ο Όφφμαν, ο Βίκτωρ Ούγκω. Το χάος των σημειω- μάτων του Νερβάλ. Η αυτοφυλάκιση του Ούγκω κτλ. κτλ.

Και άλλοτε έγραφαμε για τις ιδιοτροπίες και τις συνήθειες των με- γάλων συγγραφέων. Ίδου σήμερα μερικές ακόμα λεπτομέρειες και ά- νεδκτα απ' τη ζωή τους:

Ο Ζεράρ ντε Νερβάλ, όπου κι' αν βρισκόταν, έσμείωνε τις σκέ- φεις του και τις έμπνεύσεις του επάνω σε κομμάτια χαρτί, τα οποία έβαζε κατόπιν μέσα στις τσέπες του. Από το χάος αυτό των σημειώ- σεων έτρεπε να βγάξη κάθε τόσο καμιά σελίδα για συνεργασία σε δι- άφορα περιοδικά κι' έφημερίδες. Όταν θ' άπεφάσιζε να κάμει αυτή τη δουλειά, έτρεπε να καταρύγη με τις τσέπες φοροκωμένες σε κανένα γραφείο έφημερίδας ή και σε κανένα καφενείο.

Τότε έτρεπε ναβλέπε κανείς τον καλό Ζεράρ, γράφει ή κυρία Μπα- ριν στο βιβλίο της «Νευρικός». Έβγαζε από τις τσέπες του τις κορ- ρελλωμένες σημειώσεις του, ένα καλαμαράκι με μελάνι, πέννες και με- γάλα κομμάτια άσπρο χαρτί, πάνω στο οποίο άρχιζε να γράφει καθαρά. Έπειδή δε τα γραμμάτια του μοιλιού έξεδωρίζον άνα- νοι στα χαρτάκια κι' έπειδή ακόμα ο Νερβάλ ήταν άρκετά μόνον, χρησιμοποιούσε συχνά φασό, για να ταξινομήσει και ξεκαθαρίσει το χάος των σημειώσεών του. Όταν ερχόταν κανείς γνωστός του και τον διέκοπτε, ο ιδιότροπος συγγραφέας, χωρίς πολλά λόγια, σπρωκόνταν, παράρωνε όπως- όπως τα πράγματά του μέ- σα στις τσέπες του κι' έβριγνε ζητώντας να βρή άλλοι καταρύ- γιο. Ύστερα από άρκετες περιλανήσεις, αναδιφρήσεις και μου- τζουρώματα, το άσθρο του τέλος ήταν έτοιμο και το παρέδιδε στο τυπογραφείο...

Πολύ παράξενος επίσης και ιδιότροπος στον τρόπο της δου- λειάς του ήταν κι' ο Βιλλιέ ντε Λιλ. Άνταμ, ο συγγραφέας των «Σκληρών Ιστοριών». Ο Άνταμ δεν γύριζε ποτέ στο σπίτι του να κοιμηθεί πριν από την αγγή και βέβαια δεν ξυπνούσε πριν ά- πό το μεσημέρι. Έβριγε τότε ένα φλιτζάνι ζοιμί και χωρίς να σηκωθεί από το κρεβάτι του, άρχιζε να γράφει άκομμοποιήτως σε πολλά μαξιλάρια. Έγραφε πάντα με υιολύβι ως τις έξ το βράδυ, όποτε σπρωκόνταν, κατέβαινε κάτω στον κήπο, πηδούσε λίγο, έτρωγε κάτι και ξανάρχιζε σε μισή ώρα τη δουλειά ως τις έννεα. Την ώρα εκείνη τα πετούσε όλα κι' έβγαυε έξω να πε- ράσει τη νύχτα του στα διάφορα καπηλεία της Μονμάρτης.

Ο Όφφμαν είχε κι' αυτός τις παραξενιές του, ήταν κι' α- τός άτακτος κι' άγαπώσε πολύ το κρασί. Λιθανόταν όμως έμ- σφάνερα για τις παραξενιές του αυτές, ή μάλλον δεν τις παρη- δεχόταν για έλαττώματά του, αλλά για τρόπους και μεθόδους που ύποδοιχούν την έπιτευξη.

Από την αντίληψη αυτή ξεκινώντας ο Όφφμαν, είχε κατα- τίσει μάλιστα και κατάλογο των διεγερτικών που ταυρίζον στη διάφορα είδη της καλλιτεχνικής δημιουργίας. «Σε όσους άσχο- νίαι με την έκκλησιαστική μουσική, έλεγε, συνιστώ τα παλιά κοι- σιά της Βουργουνδίας, σε κείνους που γράφουν για την όπερα, τη σαι- κάνια, κι' όσοι έαυδιδονται σε ρομαντικές συνθέσεις, σαν τον Άν- δον Ζουάν», πρέπει να πίνουν κανένα ποτήριόκι πόντις κλπ.»

Πρότυπον έρωτικού και τακτικού συγγραφέως ήταν ο Βίκτωρ Ούγ- κω. Όταν βρέθηκε άπορομένος να παραδώσει όσο το δυνατόν πιο σύντομα τα χειρόγραφα της «Παναγίας των Παρισίων», ίδου τί έ- καμε: Άγόρασε ένα μπουκαλάκι μελάνι και μιά εξαιρετική μάλινη στα- χιά φανέλλα, πολύ βεστή, ή οποία του έφτανε ως το λαιμό. Συγχρό- νως έκλειδωσε όλα τ' άλλα σούτα του και παρέδωσε το κλειδί σε μιά είδοσμηρί οικονομού του, με την έγτολή να μην του το επιστρέψει, αν δεν είδοσμηρί από τον έφοδο, ότι έληφθησαν όλα τα χειρόγραφα της «Παναγίας των Παρισίων». Έτσι θα του ήταν αδύνατο να βγεί έξω, άφου δεν θα είχε τί να φορέσει. Από την ημέρα εκείνη στράφηκε στο γράψιμο και δεν άφινε πιά γραφείο του παρά μονάχα για να φάη και να κοιμηθεί.

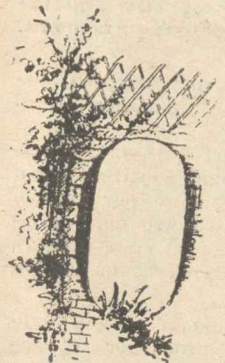
Στην άρχη ή κατάσταση αυτή τον στενοχωρούσε τρομερά, αλλά έ- ταν τέλειος το ποίτο κεφάλαιο, ή στενοχωρία του έβριγε και άφρο- σται. Ήταν Δεκέμβριος μήνας κι' άρχαζόταν με τα παράρων του γραφείου του μισάνοιχτα, κι' όιος δεν άισθανόταν ούτε χύδι, ούτε κούραση. Στις 14 Ιανουαρίου έ- γραψε και το τελευταίο χειρό- γραφο του έργου του και συγχρό- νως το μελάνι — που είχε άγορά- σει απ' την άρχη — έπληρε τέλος.

Η τελευταία λέξη έπληρε της «Παναγίας των Παρισίων» έ- γραφή με την τελευταία σταγόνα του μελανού.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Γαβριήλ, με μιά ζωήτα μόνο άτακτους πολέμους που δεν είχαν άλλα όπλα, παρά μόνο σιδερένιους λουτσούς, αντιστάθηκε επί τέσσερες ολόκληρους μήνες μέσα στο φρούριο του Σανσιό εναντίον ενός σώματος στρατού, από βξη χιλιάδες άνδρες, θαυμάσια οργανωμένους και τέλεια εξοπλισμένους.

Αν δεν του έλειπαν τα τρόφιμα θα μπορούσε να παρατείνει την αντίστασή του χρόνια ολόκληρα.

Στο τέλος όμως αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με όλες όμως τις τιμές, επιτυχάνοντας την ελευθερία έξοδο απ' το φρούριο των στρατιωτών του και του έαυτού του...

Η Αικατερίνη των Μεδίκων έβλεπε, εν τω μεταξύ, με μιά απεργαστική λύσσα να της ξεφεύγει αδιάκοπα ο πατέρας.

Ο Γαβριήλ, φεύγοντας από το Σανσιό, αφού προηγουμένως αναστάσε το Πασαού, το άφησε πίσω του φλεγόμενο και πήγε για να επισυνάψαται πάλι τη Νορμανδία, η οποία είχε ειρηνεύσει...

Η δόξα του μέσα στη μεγάλη αυτή επαρχία ήταν κερανοβόλος. Κυρίως το Σαιν - Λω, πολέμησε κι' εξαπολύθηκε μέσα σε τρεις μέρες το φρούριο του Καραντάν, κι' απογύγνισσε το Βαλνύ απ' όλα του τα πολεμοφόδια. Άμεσως όλοι οι εγγεείς της Νορμανδίας πήγαν και του δήλωσαν συμπαχία.

Είχε γίνει πια πανίσχυρος. Η δύναμή του είχε φθάσει στο κατάνυχο.

Τρομοκρατημένη ή Αικατερίνη των Μεδίκων κινητοποίησε επεργώντας εναντίον του τρεις στρατιές και επεκίνησε το κεφάλι του κόμητος Γαβριήλ, ντ' τέλους Μονγκομερού. Άρχηγός των βασιλικών στρατευμάτων ήταν ο δούξ ντ'ε Μάκ.

Αυτή τη φορά ο Γαβριήλ δεν ήταν πια ένας απλός πολεμιστής. Ήταν άρχιστοράτης. Έπικεφαλής των ομοθρόνων που πολεμούσε εναντίον του ίδιου του Καρόλου ΙΧ και, όπως ο βασιλεύς είχε τη στρατιά του, έτσι κι' αυτός είχε τη δική του.

Είχε καταστρώσει μάλιστα ένα θαυμάσιο στρατηγικό σχέδιο, το οποίο 2/3 του εξασφάλιζε τον θρίαμβο, την οριστική νίκη και την κατάργηση της μισητής δυναστείας των Βαλουά, της οποίας είχε δοκιμάσει την εξουσία.

Άφησε τον Ματινιόν να πολεμάει το Σαιν - Λω με όλα του τα στρατεύματα, εγκατέλειψε χωράφι την πόλη και πήγε στο Νταυφρόντ. Έκει, περίμενε τον Φραγκίσκο ντ'ε Άλλό, ο οποίος θα του έφερνε όλο το ιπικό της Βρετάνης, του Άνζού και της χώρας του Κω.

Μ' αυτή τη μεγάλη ενίσχυση, η οποία θα τον έκανε πραγματικά ανίκητο, θα ριχνόταν κατόπιν απότομα εναντίον των βασιλικών στρατευμάτων που βρισκόντουσαν μπροστά στο Σαιν Λω, και των οποίων η εξουσία κι' η καταστροφή ήταν σίγουρη, γιατί θα βρισκόντουσαν μεταξύ δύο πυρών...

Μά η προδοσία νόησε τον άνθρωπο...

Ένας σημαφορός, ο οποίος πληρώθηκε βασιλικά γι' αυτό, πληροφορήθηκε τον δούκα ντ'ε Ματινιόν ότι ο Γαβριήλ είχε φύγει χωράφι από το Σαιν Λω κι' ότι είχε πάει στο Νταυφρόντ, συνοδευόμενος από σωστό μόνο καβαλλάριος.

Ο Ματινιόν, ο οποίος ενδιαφερόταν περισσότερο για την σύλληψη του Γαβριήλ παρά για την άλωση του Σαιν Λω, εγκατέλειψε την πολιορκία της πόλεως αυτής σ' έναν απ' τους υπαρχηγούς του και ξεκίνησε για το Νταυφρόντ με δύο συντάγματα πεζικού, εξεσώσους καβαλλάριους και δυνατό πυροβολικό...

Όταν έφθασε στο Νταυφρόντ, ο Γαβριήλ βρισκόταν εκεί, περιμένοντας τις ενισχύσεις, η οποίες δεν είχαν φθάσει ακόμα.

Κι' άλλος στη θέση του Γαβριήλ ντ'ε Μονγκομερού, θα παραδινόταν άμεσως, χωρίς να προσπαθήσει ν' αντισταθεί άνοχηλη άμυνα. Μ' αυτός, με σαράντα μόνο άνδρες, θέλησε να τ'ά βάλει με μιά δολοφονία στρατιά.

Πρέπει να διαβάσει κανείς στην ιστορία του Ντ'ε Τορ την αφήγηση της άτακτης αυτής πολιορκίας. Η ανδρεία του Γαβριήλ υπήρξε ηρωική και φάνηκε μόνο η ανδραγαθία που έκανε απάνω στις επάλξεις του Νταυφρόντ για να τον αναδείξουν έναν απ' τους μεγαλύτερους ήρωες ήρωες των αιώνων.

Το Νταυφρόντ αντιστάθηκε δώδεκα μέρες. Στο διάστημα αυτής κόμης ντ'ε Μονγκομερού επεξεργάστηκε επτά ηρωικές εξόδους.

Τέλος, όταν τ'ά τεύχη της πόλεως, τριτημένα κι' έτοιμα, τα όπλα, έβρισαν στη διάθεσή του Γαβριήλ, ο Γαβριήλ τα έλαβε, όχι για να παραδοθεί, αλλά για ν' αποσυρθεί και να εξασφαλίσει την απεργασμένη του άμυνα σε κάποιο λόφο, που βρισκόταν με από τα τεύχη.

Δεν είχε πια μαζί του παρά είκοσιπέντε άνδρες. Οι άλλοι δεκαπέντε, απ' τους σαράντα καβαλλάριους που είχαν σκοτωθεί.

Ο Ματινιόν διέθεσε για να επιτεθεί εναντίον του πυργού, που όποιο βρισκόταν κλεισμένος ο Γαβριήλ, μιά ποροβολαρχία από πέντε μεγάλα κανόνια, εκατό εικατοβάρια, δωρασεμένους, χίλιους σκοπευτές και χίλιους λογχοφόρους.

Η επίθεσις αυτή, η οποία ήταν απεργαστική σε λύσσα, έπλεγε πέντε δολοφονίες ώρες και ριχτηκαν εναντίον του γύρου πυργού έξι κόσμοι κανονοβολισμοί.

Το βράδυ, ο Μονγκομερού δεν είχε παρά πεντακόσους μόνο άνδρες, μιά αντιστεκόταν ακόμα. Κι' επειδή όταν σκοτεινιάσε, έπαψε η μάχη, πέρασε όλη τη νύχτα του ελασκεινέοντας όποις μπορούσε από άλλες γκάτες τα όπλα που είχαν άνοιξη στον πυργό τα δώδεκα τεύχη.

Με την αυγή, η επίθεσις ξαναρχισε με λυσσαμένη άμυνα. Κατά την νύκτα, ο δούξ ντ'ε Ματινιόν είχε λάβει νέες ενισχύσεις.

Έτσι, δεκαπέντε δολοφονίες κι' έξι χιλιάδες σκοπευτές με δεκαοχτώ κανόνια πολεμούσαν εναντίον δεκάξι άνδρων.

Παρ' όλα αυτά, η αντίστασις του Γαβριήλ θα παραταίνατο ως ακόμα πολύ, αν δεν του έλειπαν εντελώς τα πολεμοφόδια.

Στο τέλος μάλιστα, αυτός κι' οι άνδρες του κατήντησαν να πωμούν μονάχα με τα χέρια τους.

Τότε ο κόμης Γαβριήλ ντ'ε Μονγκομερού, για να μη πέσει ζωντός στα χέρια των εχθρών του, θέλησε να αυτοκτονήσει.

Συγγρόνος ο δούξ ντ'ε Ματινιόν του έστειλε να τον άγγελιοφόρο, ο οποίος του έφερε μέρους του άρπηντού, ότι αν παραδόνταν, θα του χαρίζονταν μόνον ο νόμος.

Ο Γαβριήλ, όμως, πάλι ήταν πάντοτε ο ίδιος, ο οποίος στην περίπτωση αυτή να θυμώσει τον δυστυχισμένο Καστελνέο.

Παραδόθηκε λοιπόν μαζί με τους άνδρες του. Μά αντί να του αποδώσουν την ελευθερία όπως του είχαν υποσθί, τον συνέλαβαν άμεσως και, σιδηροδεδεμένο, τον έστειλαν την ίδια μέρα κίλους στο Παρίσι...

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κρατούσε πια στα χέρια της τον ημερολόγιο της...

Τον είχε συλλάβει βέβαια με προδοσία, μιά αυτό δεν έπαψε να τον ρόλο για την εκδικητική αυτή γυναίκα. Έξ' άλλων μπορούσε να κινή, δ.τι θέλει, γιατί κυβερνούσε ολόκληρη... Ο Καρόλος ΙΧ έπεσε πεθάνει στο μεταξύ κι' η βασιλική είχε συγκεντρωθεί στα χέρια της όλη την βασιλική εξουσία, μέχρι της άφιξης από την Πάρις του νέου βασιλέως Έρρίκου ΙΙΙ.

Στο Παρίσι, έφθισαν τον Γαβριήλ σε μιά σκοτεινή φυλακή στις 26 Ιουνίου 1574 τον παρουσίασαν μπροστά στο δικαστήριο.

Έκει διακρίθηκε για μιά ακόμα φορά το μίσος του εναντίον της Αικατερίνης των Μεδίκων και, μολοντί κι' οι ίδιοι οι δικαστές τον θαύμασαν σαν έναν απ' τους μεγαλύτερους ήρωες της Γαλλίας, δεν τόλμησαν να μη τον καταδικάσουν εις θάνατον, γιατί αυτή ήταν η επιταγή της βασιλομήτορας.

Κατά την ημέρα της καταδίκης του έλεισαν δεκατέσσερα ακόμα χρόνια από τότε που πολεμούσε την σύζυγο και τα παιδιά του Έρρίκου ΙΙ.

Την επομένη, ο κόμης Γαβριήλ ντ'ε Μονγκομερού, αφού προηγουμένως, κατά διαταγήν της βασιλομήτορας, έδοξή ηρε στα ολόκληρα βασανιστήρια, ανέβηκε στο κρεβάτι...

Δεν έδωκε αιώνας ο ήρωας ούτε μπροστά στο δήμο. Έγινε μόνος του το κεφάλι του απάνω στο κούτσουρο κι' έπεσε από μερικές στιγμές το τερεντινι του δημόλου το χώρισε απ' το σώμα του. Κατόπιν το σώμα του χωρίστηκε σε τέσσερα κομμάτια...

Θέλοντας ν' απολάσσει την εκδίκησή της, η Αικατερίνη των Μεδίκων, παρουσίασε αυτοπροσώπως στην εκτέλεση του Γαβριήλ.

Έτσι τελείωσε ο ήρωας αυτός άνθρωπος που είχε μιά απ' τις πιο άσπρες και πιο γενναίες ηγέτες το 16ου αιώνας. Δεν έπαψε βέβαια εντελώς αποτεύοντα ρόλο στην ιστορία της πατρίδας του, μιά ήταν όμως γι' αυτό τον ρόλο κι' έλ τον έπαιξε ασφαλώς, αν η μοίρα δεν το ήθελε διαφορετικά. Ο θάνατός του δικαιολόγησε μέχρι τέλους την προφητεία του Νοστράδαμου, ο οποίος είχε πη:

«...δὲ τὸν ἀγαπῶν, μὰ, ἀλλοῖοι νοὶ καὶ θὰ τὸν σκοτῶσιν ἡ γυναικαὶ τοῦ βασιλέως!»

Η γυναικαί ντ'ε Κάστρο δεν ζούσε πια για να νοιώσει τον φρικτό πόνο του θανάτου του. Είχε πηγαίνει τον προηγούμενο χρόνο στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων, του οποίου είχε γίνει ήγουμένη.

Τέλος

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

Ο ντεβίσιος, έ γαϊδαρός του κι' η πονηρία του. «Θά κάνω, έ,τι έκανε κι' ο πατέρας μου!»... «Όπου οι χωριάτες τ'ά χρειάζονται... Ο Λεβαντίνος έμπερος κι' έ ντεβίσιος. Η έλεημοσύνη που γίνεται καθήκον! Άνατολίτικη δικαστική άπεφασις... Ο χαλίφης Όμαρ κι' η διεύλιεθκη της Άλεξανδρείας.

ναφού του, πώς ήταν καβάλα σε γαϊδούρι και ύποσθιζαν ότι τον είχαν δει, οι ίδιοι, με τα μάτια τους, να χετα με το πόδι στο χωριό...

Μαρε' σ' όρωό τόπο έπεσε! Έλεγε με το νού του ο ντεβίσιος... Σαφινά, μιά φτωχήνη ιδέα πέρασε στο μυαλό του. Φώναζε το δικό του χήμα, τον «τελάλη», και του έλεγε:

«Να βγής στο χωριό και να διαλαλήσεις στην πλατεία, πώς αν έκείνος που μούλεινε το γαϊδαρό, δεν μου τον φέρει πίσω, κι' άμέσως μάλιστα, γιατί είμαι διασπός, κι' ως το βράδυ πρόκειται να φάγω, τότε κι' έγώ θα κάνω, δ.τι έκανε ο πατέρας μου, έδώ και δέκα χρόνια...»

Όταν ο τελάλης βγήκε στην πλατεία του χωριού και τ'ά έλεγε, τότε, οι χωριάτες τα χεράκια σπαραξαν. Ντεβίσιος ήταν αυτός, άγιος άνθρωπος, πάλι περνούσαν απ' το χέρι του — πούδες έβριε! Κι' έπειτα που μπορούσαν να μάθουν τί είχε κάνει έδώ και δέκα χρόνια ο πατέρας του, ώστε να τους φρερόσει πώς δα το ξανακάνη κι' αυτός...

Άρχισαν όλοι τότε να ψαχνουν για να βρουν τον κλέφτη. Και το αποτέλεσμα ήταν ν' έναβρεθθί ο γαϊδαρός σε λίγο και ν' έπιστραφή στον κάτοχό του...

Πολλοί χωριάτες, τότε, είχαν την περιέργεια να μάθουν τί είχε κάνει ο πατέρας του ντεβίσιου, έδώ και δέκα χρόνια και τί θύκανε κι' ο ίδιος, σε περίπτωση που δεν θα βρισκόταν ο χαμένος γαϊδαρός του.

Και ο ντεβίσιος τούς έλεγε:

«Το πράγμα είναι πολύ απλό: Ο πατέρας μου είχε πια κι' έκείνος το γαϊδαρό του στο χωριό και ν' έβγαλε κι' έκείνος τον τελάλη να διαλαλήση την κλεψιά... Κι' όταν κατάλαβε πώς άδικα πύργε να τον βρει, φρερόθηκε στην πλατή το σάμου κι' έφυγε με τα δινά, έκει που είχ' έφθει με τα τέσσερα...»

«Κρίμα να μη το ξέριμε προητέτερα! έλεγε, τότε, ένας απ' τους χωριάτες...»

«Εδώ είσα ο κλέφτης! του λέει ο ντεβίσιος. Και φώναζε άμέσως τούς «εσαούσηδες» (τους χωροφύλακες) και τους παραδωσε τον κλέφτη, που μόνος του προδόθηκε μ' αυτό που είχε πη...

Ο έμης του Άφγανιστάν τ'ά είχε με το μεγάλο βεζύρη του και τον, παρουσίασε αυτοπροσώπως στην εκτέλεση του Γαβριήλ.

«Έτσι τελείωσε ο ήρωας αυτός άνθρωπος που είχε μιά απ' τις πιο άσπρες και πιο γενναίες ηγέτες το 16ου αιώνας. Δεν έπαψε βέβαια εντελώς αποτεύοντα ρόλο στην ιστορία της πατρίδας του, μιά ήταν όμως γι' αυτό τον ρόλο κι' έλ τον έπαιξε ασφαλώς, αν η μοίρα δεν το ήθελε διαφορετικά. Ο θάνατός του δικαιολόγησε μέχρι τέλους την προφητεία του Νοστράδαμου, ο οποίος είχε πη:

«...δὲ τὸν ἀγαπῶν, μὰ, ἀλλοῖοι νοὶ καὶ θὰ τὸν σκοτῶσιν ἡ γυναικαὶ τοῦ βασιλέως!»

Η γυναικαί ντ'ε Κάστρο δεν ζούσε πια για να νοιώσει τον φρικτό πόνο του θανάτου του. Είχε πηγαίνει τον προηγούμενο χρόνο στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων, του οποίου είχε γίνει ήγουμένη.

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

γύφους να του φέρον ένα σπαθί να του κόψη το κεφάλι. Βλέποντας πώς δεν είχε καμιά ελπίδα σωτηρίας, ο δόλιος ο βεζύρης άρχισε να θορνή...

«Δεϊλέ! Έτσι σιαζέσαι και τρέμεις μπροστά στο θάνατο;... του λέει ο έμης περιφρονητικά. Κι' όμως έγώ, τόσον καιρό, σου είχα έμπιστευθή τις τύχες όλου του βασιλείου μου και ν' άποφασίζεις για την ειρήνη και για τους πολέμους...

«Όραζομαι στ' όνομα του Άλλάχ, άποκρίθηκε ο βεζύρης, πώς αν κλαίω κι' αν χτυπέμαι έτσι, δεν κλαίω από φόβο...»

«Γιατί κλαίς, λοιπόν; τον ρώτησε έξω φρενών ο θρηωδής έμης. «Κλαίω, γιατί άφίνω τον κόσμο τούτο, αφού έκανα τον άφέντη μου να θυμώσει και να στενοχωρηθί! του λέει ο βεζύρης. Θάφενγα γελαστός και δίχως τύψεις, αν άφίνα τον άφέντη μου χαρούμενο...»

«Αφού είν' έτσι, σου χαρίζω το κεφάλι! του λέει κι' ο έμης... Κι' άληθινά, που δώδεκα από μεγάλων κόλας;...

Κάποιος Λεβαντίνος πλούσιος έμπορος του Γαλατά, είχ' ένοπλανασθή ένα φτωχό ντεβίσιό που, έλεεινός και κοιροέλας, στεκόταν και ζητιάνευε, σε μιά γωνιά του δρόμου και, μιά μέρα, τούδωσε μερικά γροσάκια. Ο ντεβίσιος καλόκαβε και τον παραφύλαγε, κάθε φορά που βγαίνει απ' το σπίτι του, κι' έτρεχε και τον περίμενε στη γωνιά του δρόμου. Έπ' μερικές μέρες ακόμα, ο Λεβαντίνος εξακολονούσε να του δίνει πρόθυμα έλεημοσύνη. Στα τελευταία, όστόσο, άποκανε, επειδή ο ντεβίσιος τούδινε την εντίμωσι ότι θεωρούσε την έλεημοσύνη του ως ύποχρεωσι κι' όχι ως καλοσύνη, από μέρους του... Ένα πρωί λοιπόν πέρασε δίπλα στον ντεβίσιό, δίχως να του δώσει τίποτα. Ο ντεβίσιος άρχισε τότε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται, σαν να διεκδικούσε κανένα κερτιμένο του δικαίωμα...

Ο έμπορος δεν τούδωσε απάντησι. Δεν έλεγε περάσει όμως μιά ώρα απ' τη σπηή αυτή, και λάβαινε μιά κλήρη απ' το δικαστή.

Ο άνθρωπος αυτός, του λέει ο κατής, και τούδειξε το ντεβίσιό, παραπονιέται ότι άπότοια και δίχως άφορη έπαψε να του δίνει το δοήθημα που τούδινε ως τώρα, ταπεινά. Μπορώ να μάθω για ποιό λόγο...

Για τον άπλοώτατο λόγο, άποκρίθηκε ο Λεβαντίνος, που λησιμονούσε πώς βρισκόταν στην Τουρκία, ότι, αν τον έλεοςά μέχρι τώρα, αυτό τούκανα από ευχαρίστησι και καλοσύνη μου, κι' αν έπαυα να του δίνω έλεημοσύνη, είνε δικαίωμα μου, και δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα...

Και σό, ρώτησε το ντεβίσιό ο κατής, τί έχεις ν' απαντήσεις σ' εμ' αυτά;

Έγώ λέω, άποκρίθηκε ο ντεβίσιος, ότι αυτός ο «καλοσύνης» (ο άπλοός), δίχως να του τού γυφίω, δίχως να τον παρακαλέσω ή να τον ένοηλισω, μου χάρισε την έλεημοσύνη του, κι' αυτή την άγαθωεργία του την έκανε ταπεινά, πολλές μέρες στη σειρά, όσπου Σαφινά και χορίς κανένα λόγο, τη σταμάτησε, τη στιγμή που έγώ, συνηθισμένος στη γενναιωδρεία του, βασιλεύω πια άπόλυτα σ' αυτή, για τη συντήρησι μου, κι' έπαυα να ψάχνω να βρω κανέναν άλλο τρόπο, για να βγάλω το καθημερινό ψωμί μου.

Κι' ο κατής, σύμφωνα με το πνεύμα της Άνατολής, καταδίκασε σε πρόστιμο τον Λεβαντινό έμπορο.

Η βιβλιοθήκης είνε χορηγός... Στο ζήτημα αυτό άποκρίθηκε, κατά τα 641, ο χαλίφης Όμάρ, όταν, βασιέ' από δεκαπέντε μηνών πολιορκία, που στήριζε τη ζωή σε είκοσιπέντε χιλιάδες άνθρώπους, μίκριε, τέλος πάντων, ναητής στην Άλεξανδρεία. Πά να έδωκε την πόλη, που του άντατάθηκε με τόπο πέσμα, έβανε φωτιά κι' έκαψε την περίφημη βιβλιοθήκη της, που την είχαν ιδρύσει οι Πτολεμαίοι και που περιλάμβανε, όπως λέει η παράδοσι, τετρακόσους χιλιάδες παπύρους και χειρόγραφα.

Επ' έξη δολοφονίες μήνες τα δημόσια λογιστά θεωρούνόντουσαν με το πολιτικό νικό της περιήρησις αυτής βιβλιοθήρης!...

Κι' όταν μερικοί θέλησαν να παρατηρήσουν στο χαλίφη το κακό που είχε προξενήσει, με την άποτέφρωσι έκείνη των διαφόρων άπιστοφυγμάτων, που δεν μπορούσε να ξαναβρεθούν, ο Όμάρ, με ήσυχώτατη συνείδησι, τούς έλεγε:

«Αν έσως στη βιβλιοθήκη αυτή ήταν τίποτα που να μην έταξη στο κοράνι, αυτό ήταν βλαβερό, και καλά έκανε και κάηκε. Αν πάλι, ήταν τίποτα που να βρίσκεται και μέσα στο κοράνι, τότε ήταν περιττό, και πάλι καλά έκανε και κάηκε!...

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

Τέλος

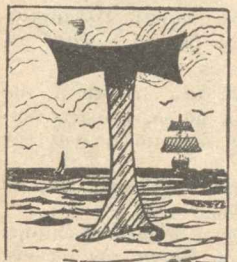
Τέλος

Τέλος

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Πώς πρωτοήγες ο καπνός στην Κωνσταντινούπολη. Ένας θηριώδης σουλτάνος. Τό μίσος του έναντι των καπνιστών! Η μεγάλη πυρκαϊά του 1633. Η δυσφορία του λαού. Η αποθηρία του σουλτάνου! Κρεμάλα και σφαγή! Αποτρόπαια εγκλήματα. Κοιμήνες μύτες κι' αυτά ξεριζωμένα! Η αποκεφάλισης των χιλίων αιχμαλώτων. Η συνήθεια του ταμπάκου, κλπ.

Α καράβια, που ξεκινούσαν απ' τα ολλανδικά και τα ισπανικά λιμάνια, ή γαλέρες της Βενετίας, και τ' αγγλικά εμπορικά, που ταξείδευαν για εμπορικούς σκοπούς στην Κωνσταντινούπολη, έφεραν, κατά τα μέσα του δεκάτου έκτου αιώνα, πρώτα την συνήθεια του καφέ, και λίγο αργότερα, κατά τα τέλη του ίδιου αιώνα, τον πρώτο καπνό, στην πόλη του σουλτάνου. Η συνήθεια του καπνίσματος διαδόθηκε πολύ γρήγορα στην Κωνσταντινούπολη. Η τουρκική αυτοκρατορία βρισκόταν, τότε, στην καμψη της παρακμής της, που είχε αρχίσει να γίνεται αισθητή, ιδίως απ' τον καιρό του θανάτου του Σουλτάνου του Δεύτερου, του Μεγάλου Σελίμ, από την ήττα του οποίου η τουρκική δύναμη είχε φτάσει στο ανώτερο σημείο της άκαμψης της.

Από το 1603, βασίλευε στην Κωνσταντινούπολη, ο σουλτάνος 'Αχμέτ ο Πρώτος, που έαυ τον ήμερόν του άρχισε ν' αψάλην ή έπαρση του χαρμίου και των ευνούχων, των κρυφών της πύλης της μακαριότητας. 'Υπό τον σουλτάνο αυτόν, άρχισε να διαδίδεται και ή συνήθεια του καπνίσματος, και στην Τουρκία, σχηματίσθηκαν άμέσως δύο μεριδες — μία ύπερ και μία κατά της συνήθειας αυτής.

Η ιστορία δηλαδή επαναλαμβάνεται: Σήμερα βλέπουμε το ίδιο φαινόμενο στη Βόρεια Αμερική, σχετικά με το ζήτημα των οπιοεινών ματωδών λατών. Αλλά στην Τουρκία της εποχής εκείνης, το ζήτημα του καπνίσματος διήγειρε μεγαλύτερο φανατισμό! Με το μέρος των έχθρων του καπνού τάχθηκαν — σύμφωνα με τον νόμο — οι μουτφίδες, οι Τούρκοι κληρικοί, που δήλωσαν πως το κάπνισμα δεν συμβιβάζεται με το κοράν.

Γι' αυτόν τον λόγο, απ' τις πρώτες ήδη μέρες της βασιλείας του 'Αχμέτ, ξεδόθησαν και τα πρώτα σουλτανικά διατάγματα έναντι των καπνιστών. 'Ο θρόνος, μάλιστα, αναφέρει, ότι οι ύπηρες του Πατιούχ, που συνέλαβαν τον καπνιστή, υποβαλλόντουσαν, προς παραδειγματισμό των άλλων, στην έξης ποινή: Τους περνούσαν το καλόν που κάπνιζαν, απ' τα ρουθούνια, βαθιά, μέσ' στη μύτη, και τους διεπύμπαν άπάνω σ' ένα γάδαρο, μέσ' απ' τους δρόμους της Σταμπού... 'Αλλ' επρόκειτο, μάλλον, για μεμονωμένες περιπτώσεις, και τα διατάγματα δεν εφαρμόζοντο με την άγρια αυστηρότητα, με την οποία καταδικάζονταν οι καπνιστές, υπό τον Μουράτ τον Τέταρτο, τον επικαλούμενο 'Αγριο, τον γιό του 'Αχμέτ! 'Ο Μουράτ αυτός, που ανέβηκε στο θρόνο σ' ήλικία δεκατεσσάρων μόλις χρόνων, αναδείχθηκε ο άγριότερος κι' ο άμμοβοότερος, απ' όλους τους σουλτάνους, που βασίλευσαν ποτέ στο 'Οθωμανικό Κράτος...

Επειδή το κοράν απαγορεύει στους πιστούς του Μωάμεθ το κρασί, άναγκαστικά ο καφές κι' ο καπνός είχαν γίνει, κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Μουράτ, ένα είδος πρώτης ανάγκης — μία άληθινή τρυφή απολαύσεως, για τους ήδυσταφείς 'Ανατολίτες, που με την τεχνητή ή περιδύεγοι, που προκαλούν διάφορα ναρκωτικά, περνούσαν όρες ευδαιμονίας και μακαριότητας, ένα είδος «προκαταβολής» του μουσεμνικού τους παραδείσου! Το κρασί απαγορεύονταν — κι' όμως οι Τούρκοι, που ποτίζοντο, έφηραμένοι απ' τους Πέρσες, έξιμινοσαν τον καφέ, τον καπνό, τ' άπο και το κρασί, ως τα τέσσερα στοιχεία του κόσμου της ήδονης, ως τα τέσσερα εμαξίλια του σούφ' της άπολαύσεως... Κι' έν τούτοις οι σοφοί της εποχής εκείνης, που έγραφαν γι' αυτά, άλλοτε τα έξιμινοσαν, κι' άλλοτε τα καταδικάζαν, ως δολιχία του Σατανά!

'Ο σουλτάνος Μουράτ, που άν και κοροϊύε τους άλλους ποίπανν κρασί, ήταν ο ίδιος, παρ' όλες τις απαγορεύσεις, φοβερός πότης, δεν έφρασε καμιά ενστασιση στο κάπνισμα. Κι' έξ' άλλου, τα πρώτα χρόνια της βασιλείας, ήθελεν έξαιρετικά δύσκολα, για τον νεαρόν αυτόν ήγεμόνα, με το γλομό πρόσωπο, τα σπινθηρόβδρα μαύρα μάτια,

και τα μαλλιά τα μαύρα σ' έν την πίσσα! Παράλληλ της περνούσε στον στρατό, στάσεις διαρκείας των Γενιτάρων κι' έξιμινοσαν κι' τις άνάγκες του χαρμίου, δηλαδή του καπνού — αυτή ήταν ή κληρονομιά του!

Με πρωτόκαυση, άγριότητα, ο Μουράτ δέλησε τότε να έπιόλη, και να έπαύλη την τάξη: 'Όσοι δυσηπορούσαν, όσο έκαναν τ' άφελούς τους, έθαναν, άμέσως, τό... κεφάλι τους! Τους άπαράλληλους έσφαζε!... Αλλά με την ίδιαν άμμοβόρα άγριότητα ο Μουράτ σφάριζε κι' έναντι των κάθε πράγματος που τον δυσηπορούσε: Και μετάξυ των δυσηπορών του παραμάτων, έλαχε να έινε και το κάπνισμα! Οι καπνιστές, που σ' έναν έιναν τότε στή καμψη και στή άκαμψη καπνιστήρια της πρωτεύουσας, άρχισαν να καταδικάζονται άμέσως.

Αλλά το σύνθημα για την έξοντοτική δίωξη του καπνίσματος, έδωσε ή μεγάλη πυρκαϊά, που άποτέφρασε σχεδόν τη μισή Κωνσταντινούπολη, στις 7 Αυγούστου του 1633. Η πυρκαϊά έσπασε τον σουλτάνο, ένοσούμενος του χαρμίου του, τον είχαν κάνει, ως τότε, πατέρα έπι κοριτσιών, αλλά στις 6 Αυγούστου έλ' έλθει στον κόσμο, μέσ' στο χαρέμι, κι' ένας γιός! Η πρωτεύουσα γύρταξε την γέννηση του δούλου, με φωταφίες και με πανηγύρια... Σαφηνά, σ' ένα καράβι έμένο στο λιμάνι, έξεράγη πυρκαϊά, που μεταδόθηκε, απ' τον άέρα που φρουούσε, με καταπληκτική ταχύτητα, μέσ' στην πολιτεία: Σάβνες καλύβες και έβλιναν μεγαλοπρεπή σπία πασάδων, έξωμ και στρατιώτες των Γενιτάρων, έγιναν, σ' έ λίγο, σάχη... Σε όποι έ τις μεγαλειότερες συνοικίες της πόλεως, δεν είχαν μείνει παρά δυ μονάχα σπία! Έχχαν και παραπάνω από έκοσι χιλιάδες έβλιν σπία! Η καταστροφή ήταν πρωτοφανής...

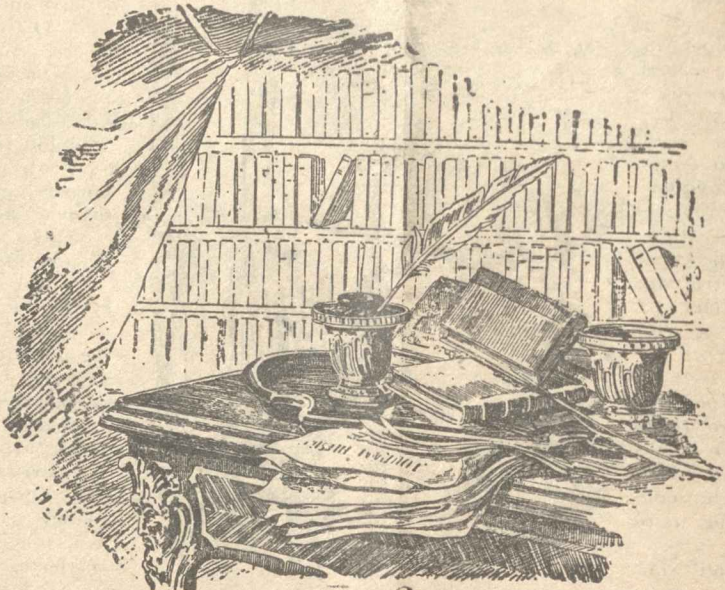
Ο πληθυσμός, που έξιμινοθηκε στους δρόμους, βογγούσε και ταράζονταν τον σουλτάνο και τους ήπαλληλούς του, στην άπονομή ότι όποιον απέδιδε το ξάπλωμα της φοβερής φωτιάς! Στά καμψη με ζενόταν κόσμος, και, καπνίζοντας, σχολίαζε δυσμενώς την κατάσταση.

Ο Μουράτ, μμοιμένος το παρ' δειγμα του Χαρούν-άι-Ραούτ, το περιφύμον χαλίη της Βαγδάτης, συνήθιζε να κυκλοφορή μετωμμένος, μέσ' στο λαό, για ν' άναλαμβάνεται άποπροσώπως τις άθέσεις των ύπηρες του. Σης πην πλανήσεις του, λοιπόν, αυτές, ο σουλτάνος άνοιγε, μέσ' στα καρνέτα και τα καπνιστήρια, τα πιο παλιά σόβια, κατά του ίδιου και της Κιθερνήτης... το...

Με το πρόσχημα τότε πως ή πυρκαϊά είχε προέλθει άπο άποκατά καπνιστών, που πετούσαν κατά της την άναμμένη σάχη του καπνού τους, ο σουλτάνος έδωσε διαταγή, στή άστυνομία του άργα, να κλείσουν όλ' αυτά τα καρνέτα και τα καπνιστήρια, που τα θεωρούσε ως κέντρα κι' έπίσης άποδόσεως! 'Αλλά δεν άρκέσθηκε μόνον σ' αυτό: 'Επει' άπό λίγο, το κάπνισμα άπογορεύονταν μέσ' όλη την Κωνσταντινούπολη, έα ποινή θανάτου! 'Ο ίδιος ο Μουράτ, μεταμφιεσμένος, άποκαλού'όσε την έφαρμογή των διαταγών του, γυρίζοντας, τή νύχτα, νά φοιμάη: Η άλλη μέρα δεν τον έβρισκε! Οι καπνιστές του άμμοβόρου σουλτάνου, τον έσφαξαν άμέσως...

Το κάπνισμα κυκλοφορούσαν διάφορα άνόνημα έργαζώματα, που σύστααν με τρόπο στον σουλτάνο, να φροντίη, να πύξη καλύτερα τους άναστεναγμούς των ύπηρες του, άνακουφίζοντας τους, παρ' ή κινηγή των άθρο καπνών, που έβγαίνε απ' τα ρουθούνια τους! Τα έργαζώματα αυτά, άν είχαν κάποιο άποτέλεσμα, αυτό ήταν ν' άποκαμψουν τον φοβερό σουλτάνο... Με το πρόσχημα της καταδύσεως του καπνίσματος, ο Μουράτ κοροϊύε, τον ένα μετά άλλον, όλους τους έχθρους του, με πού πολλή προθυμία, μάλιστα, άφού, μετά τον θάνατό τους, γινόταν κληρονομός τους...

Η άγριότητα του άπέμεινε παρομοιάς! Σκότωνε και κοροϊύε άπό σάδιό, άπό καθαρή θηριωδία! Δεν σεβόταν κανένα! Έλε τάζει ν' άνακοινώσουν και ν' άπαγορεύουν και Γάλλους διαμνημάκι, έκοβε τις μύτες και τ' αυτά των Περσών άποστατών και σ' άρωτηριασμένα πρόσωπα τους κάφρονε έπειτα τα γράμματα, που

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΕΓΚΟΝ ΚΟΡΤ

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Κατά την νεότητά φτάνει κανείς από τις αισθήσεις στην καρδιά, και κατά την ώριμη ήλικία από την καρδιά στις αισθήσεις. Λαμαρτίνος

— Πριν αγαπήσει δεν έχει ζήσει κανείς άκόμα, όταν λάμψη ν' αγαπήν δεν ξη πεία καθόλου.

Κίνκ
— Την ίδια στιγμή που το στόμα της έλεγε: «Δέν θέλω», τα μάτια της ένηύριζαν: «Δέν είμαι και τόσο σκληρή...»

Ανίς Ντέ Λά Σαμπλιέρ
— Στόν έρωτα άξίζει κυρίως ή άσχη. Γι' αυτό μη σ' άφάνεται παράξενο που όλοι θέλουν να ξαναρχίσουν πάντα.

Πρίγκιψ ντέ Λίνι
— Η γυναίκα συγχωρεί και τις χειρότερες πράξεις, όταν καταλάβη πως τις ήποκίνησε ή άμορφία της.

Ούγκω
— Η φίλια δυό γυναικών έινε πάντα συνομοσία έναντι των μιάς τρίτης.

Αλφόνσος Κάρο
— Η καρδιά μιάς ψυχάρφας γυναίκας έινε σαν ρόδο, που κάθε έρωστής μαδάει κι' άπό ένα φύλλο. Στο τέλος δεν μένουν για το σύζυγο παρά μόνο τ' άγκάθια.

Σοφία Άρνου
— Η χήρες κάνουν το έγκώμιο του μακαριότη μόνον και μόνον για να δύνουν ένα πρότυπο προς μίμηση στον δεύτερο σύζυγο.

Α. Βεμάο
— Η φίλια έινε ο μέγας λόγος των γυναικών όταν πρόκειται να ήποδεχθούν ή να άποπέμψουν τον έρωτα.

Σαίν Μπέε
— Οι θηριοί των έρωτευμένων έινε σαν τις καλοκαιρινές μπόρες που κάνουν την έξοχή πού όρσά και πού πράσινη.

Κυρία Νέκκερ
— Στόν έρωτα μόνον όταν την χάσουμε έξιμουμε την άληθινήν αξία της ευνύχας.

Γουσταβός Λέ Ρούξ
— 'Υπάρχουν πολλές γυναίκες που θα ήσαν άεπαγέτες, άν ήμπορούσαν κάποιος να ήποκίνησει πως έινε τέτοιας.

Μαρτέω
— Η άγάπη που άποσυνάμει για τους άλλους, έινε συνήθως μία μορφή της φιλατίας.

Αλέξανδρος Μερσσο
— Η γυναίκες ως πρώτην άνάγκη της φίλιας θεωρούν την επιποσύνη.

Κυρία ντέ Σταέλ
— Έινε εύκολότερο να είσαι έρωστής παρ' όσον, όπως, έινε πού δύσκολο νάχης πάντα πνεύμα άπό το να λές ποτέ-ποτέ έξυπνάδες.

Μακλάζαν
— Στόν έρωτα ή καλύτερη δημόσιος άκαρίστους, ή πρώτης τινάχνους και ή καλύτερη πωδότες.

Κυρία ντέ Ρίκομπόνι
— Άν μία γυναίκα που ήποσηφάνευται για τη νεότη της φανή άπιστη στον άνδρα της, πρέπει να παραιτη ή σκυλιά να τη φάνε μέσ' στη δημόσια πλατεία.

Νόμος του Μαγού
— Μην άνοίγετε τα μάτια της νεότητος. Άφιστε την τρυφερό ήλικία να έπαυη, να έλψη, να λαχτάρη. Καμιά έρωτική άπολαύσε δεν άξίζει την πρώτη έπαυση.

Ντέ Μπερνί
— 'Ο έρωτας έινε κάτι άντελώς άκόμο, μία άρωφστεια της ψυχής, όπου όλη μας ή λογική δεν έχει πέσει.

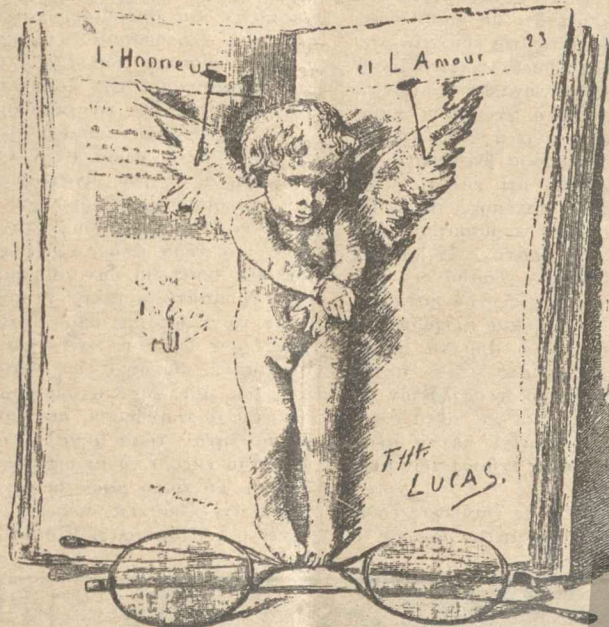
Γεωργία Σάνδη
— Τί παράξενο! Προτιμώμε την εύτυχία άπό τον έρωτα, άισθη μια πού ούτ' έκείνος πού το άποδάνεται, ούτ' έκείνος πού το ήμπτει μπορεί να το κυριαρχήσει.

Ανίς Ντέ Λεσπινάς
— 'Ο έρωτας έινε πάντα θηριωδής, άκόμο σ' όλα τα πράγματα.

Βολταίρος
— Η ήπορηστική άγάμια έινε τόσο λογική, όσο ένα διάταγμα που θα μιάς έπρόσταζε να τ'όμει δίχως να τρώει.

Λούθηρος
— Η γυναίκα που καυχέται για την παύτητα της θα πη πως δεν συνήτησε άκόμα τον άνδρα που θα την κάη να γίνη άσπρη.

Σάουλ Λεμέλ

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Μεγάλη ήπηρε ή έκπληξη στην Εύρώπη όταν ο καθηγήςτης 'Ερμεπεργ άνεκοινώσε για πρώτη φορά, ότι ή πρόσθή πέτρα, με την οποία καλ'όριζε τα μετάλλια σκείη, δεν έινε τίποτ' άλλο παρ' συνένοιας λευκών μικροοργανισμών, τόσο μικροσκοπικών, ώστε ν' άπαυόνται έκατον όγδόντα έκατομύρια απ' αυτά για ν' άποτελεσθή ένα χιλιάδα ίσα με ένα σπειρί σπύρι.

'Εται παρατηρή ή ότι το άνάστημα παντός άτόμου έινε ψηλότερο το πρωί, παρ' το βράδυ. Η διαφορά αυτή φτάνει κάποτε μέχρι δυό και τριών εκατοστών. Η έξηγήσής του φανώμενος έινε φυσική και άπλοστή: 'Επειδή όλη την ήμερα ο άνθρωπος περιπατεί και έργάζεται, τα δύνεισα των όστών του παθαίνουν μία συμπίεση, έκπαύση της μαλακής ουσίας που ύπάρχει στις άρθρώσεις. Τη νύχτα όμως, κατά την διάρκεια του ύπνου, επανέρχεται στις άρθρώσεις ή ουσία, που έξεταιπλή, άπαυαίνεται κατά τι τα όστα κι' έτσι το άνάστημα ψηλαίνει κατά τι.

Ποιάς λόγος έγινε άλλοτε στη Γαλλία για το χρώμα των ματιών του Μεγάλου Ναπολέοντος. Πολλοί ισχυρίζοντο ότι ήσαν άκαθόριστου χρώματος, μάλλον άνοιχτού και τέλος συνεφάνησαν όλοι με τη γνώμη πού διατέφσε ο Λουδοβίκος Αωιά, ως έξης:

— Τα μάτια του Ναπολέοντος ήσαν γαλάνα με άνταίγιες χάλυδους. Το περίεργο σχετικάς έινε ότι στις διάφορες προσομοιωφίες του οι καλλιτέχναι παρουσιάζον τον Ναπολέοντα κάθε φορά και με διαφορετική άπόρρητα ματιών.

Η στήνη διαλυμένη στο νερό με άσέστη άναδίδει μία λεπτή μνηστική, την οποία δεν μπορούν να ήποφέρουν ή μύγες. Γι' αυτό αν θέλετε ν' άπαυαγήτε άπό τα έντολνητά αυτά έντομα βάλετε στο δομάτι σας ένα δοχείο με την πασάδανό διάλυση.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΔΙΡ ΚΟΥΛΙ

Ναδίρ Κουλί είχε την άτυχία να χάσει τον πατέρα του, που ήταν πλούσιος κι ένας από τους πιο ισχυρούς αδικούς. Ο σκληρός όμως και παραλημένος Σουλτάνος Σελίμ, μὴν ὑποφέροντας τις αδικίες και φρόνιμες συμβουλές του, τον έστειλε να σπάσει μέσα σ' ένα μουντρούμι. Κι' ο ίδιος ο Ναδίρ Κουλί έννοιωσε πειά πως δὲν ήταν καθόλου ασφαλής στην Πόλη, όπου ο τυραννικός Σουλτάνος τουχε κατάσχει ὅλη την πατρίδα του περιουσία.

Τότε ο Ναδίρ ἐπούλησε ὅ,τι τοῦ ἀπέμεινε, ἔπηρε πενήντα χρυσά φλουριά, τάβαλε σὲ μιά σακκούλα πὺν τὴν ἐκρέμασε ἀπὸ τὸ λαμὶ τοῦ, ἐκαθάρθηκε τὸ μουντρί του κι' ἔπηρε τὰ μάτια του νὰ φύγῃ. Καθὼς ἐπερνούσε ἀπὸ μιά Πύλη τῆς Πόλης, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζῃ ἕνας δερβίσης. Ἐκράτησε λοιπὸν τὸ μουντρί του γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν ἄγιο καὶ σοφὸ ἄνθρωπο.

— Γυιέ μου, τοῦ εἶπε ὁ δερβίσης, ξέρω τί κακὸ σὲ δοῖκε καὶ φεύγεις ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη Πόλη. Μὰ δὲν θὰ ξέρῃς ἴσως κατὰ ποῦ θὰ τραβήξῃς. Γι' αὐτὸ σὲ σταμάτησα νὰ σοῦ πῶ νὰ πᾶς στὴ Σμύρνη. Ὁ Πασάς ἐκεῖ εἶνε καλὸς καὶ διαβασμένος ἄνθρωπος. Εἴμαι βέβαιος πὼς θὰ τοῦ κάνῃς καλὴν ἐντύπωση καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ. Τώρα σὲ λίγο φεύγει ἕνα καραβάνι γιὰ τὴ Σμύρνη. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανίου εἶνε καλὸς Μουσουλμάνος, θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ καὶ θὰ σ' εἰσκολύνῃ μάλιστα νὰ πᾶς στὴ Μέντζα, νὰ προσκινήσῃς.

Ὁ Ναδίρ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τοῦ δερβίση. Ἀκολούθησε τὸ καραβάνι κι' ἔφτασε, μὲ τὸ καλὸ, στὴ Σμύρνη. Κι' ἐπειδὴ τὸ καραβάνι φάμεν ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ναδίρ εἶχε καιρὸ νὰ πᾶ καὶ νὰ δῇ τὸν Πασά. Μὰ ἤθελε νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ ἕνα τζαμί νὰ προσευχηθῇ.

Ἐξέπεσε λοιπὸν κι' ἔπηρε τὸ μουντρί σεργιάνενο. Πηγαίνοντας πρὸς τὸ τζαμί, εἶδε καθισμένο κι' ἀκουμπισμένο σ' ἕναν τοῖχο ἕνα σεβάσιμο γέρο πὺν ζητιάνενο, ψαλμοδώντας ἀδιάκοπα αὐτὰ τὰ λόγια:

—Μέτρα καλὰ ὅ,τι βρίσκεις στὸ δρόμο σου, γιὰτὶ τὸ κακὸ εἶνε παντοῦ καὶ ξεπερνᾷ τὸ καλόν...

Ὁ Ναδίρ, βλέποντας πὼς ὁ γέρο ζητιάνος ἦταν τυφλός, τὸν ἐλυπήθηκε. Ἐλυσεν λοιπὸν τὴ σακκούλα του, ἔβγαλε ἕνα φλουρί καὶ τῷβαλε στὸ χέρι του.

—Ὁ! καλέ μου ἀφέντη, φώναξε ὁ ζητιάνος, χρυσὸ φλουρί μοῦ δίνεις; Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ βάρος του. Εἶσαι λοιπὸν τόσο πλούσιος;

—Ὁχι, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ναδίρ. Πλούσιος δὲν εἶμαι, μὰ ἔχω σαράντα ἐννιά τέτοια φλουριά ἀκόμα.

—Σαράντα ἐννιά φλουριά! Μὰ εἶνε ὀλίγη περιουσία... Ἀχ, καλέ μου ἀφέντη, δός μου νὰ τὰ πασιπότην μονάχα λιγάκι. Θάνα ἡ πρώτη φορὰ πὺν τὰ χέρια μου θὰ πιάσουν τόσο χρυσάρι.

Ὁ νέος ἔβγαλε ἀνύποπτος τὴ σακκούλα καὶ τὴν ἔδωσε στὰ χέρια τοῦ γέρο-ζητιάνου.

Ἐκείνος τὴν ἔλυσε, ἐχάιδεψε τὰ φλουριά, τὴν ξανάδεσε καὶ τὴν ἔβαλε στὸν κόρφο του.

—Τί κάνεις, γέρο; Δός μου τὴ σακκούλα πάλι! τοῦ εἶπε ἀπορώνας μὲ ὅ,τι ἔβλεπε ὁ Ναδίρ.

Μὰ ὁ ζητιάνος, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, ἄρχισε πάλι τὴν ψαλμοδία του: —Μέτρα καλὰ ὅ,τι βρίσκεις στὸ δρόμο σου...

—Δός μου πίσω τὴ σακκούλα, τοῦ ξανάειπε θυμωμένος ὁ Ναδίρ.

Μὰ ὁ γέρος ἐγύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι. Ὁ Ναδίρ τότε τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐτραβούσε.

Ὁ ζητιάνος ἡμέσως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πὼς ἕνας κλέφτης ἤθελε νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ὅ,τι ἐλεημοσύνης εἶχε μαζέψει.

Ἐτρεξε ὁ κόσμος κι' ἔπιασε τὸ Ναδίρ, πὺν διαμαρτυροῦσαν πὼς ὁ γέρος τοῦχε κλέψῃ τὴ σακκούλα, μὰ δὲν τὸν ἐπίστευαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦνε.

Πάνω στὴν ἀναμυπητοῦλα ὁ γέρο-ζητιάνος εὐρῆκε εὐκαιρία καὶ τῷσασε. Τὸ μουντρί τρομαγμένο τῷβαλε κι' αὐτὸ στὰ πόδια κι' ἔγινε ἀφαντό.

Ἐτοῖ ὁ Ναδίρ, δταν καμμιὰ φορὰ

Ἀρχισαν νὰ δέρνουν οἱ μὲν τοὺς δέ, χτυπώντας μὲ λῶσσα!...

ἐξήγησε σ' ἐκείνους πὺν τὸν ἔδερναν τί εἶχε συμβῇ, κι' ἐξήγησε τὰ χέρια τους, δρόμήκε στὸ δρόμο, χωρὶς φλουριά καὶ χρυσά, δηλαδή χωρὶς τίποτα.

Ἀποκαμωμένος τότε, ἐκάθισε σὲ μιὰ πέτρα καὶ τὸν ἔλαβαν κλάμα, δταν ξαφνικὰ ἄκουσε πάλι τὸν περπατῶντα ζῶντα. Ὁ Ναδίρ ἀγαποῦσε τὸ ζῶο γιὰτὶ ἦταν ἔξυπνο καὶ ἀποκαμωμένο, πείνα τὸν ἐθέριζε κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ δὲν εἶχε πειά ὅτι νὰ τὸ μουντρί του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὸ πωλήσῃ. Ἐνός ὥρου τῆς τοῦδωσε λίγα φλουριά, κι' ὁ Ναδίρ — τί νὰ κάνῃ — τὸ πωλήσῃ.

Ἐφαγε φτωχικά κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ γυρίσῃ στοὺς δρόμους ξανάδεξον τὸ γέρο-ζητιάνο. Καὶ στήθηκε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πρῶτα τί σὲ λίγο τὸν ἀπάντησε σὲ μιὰ γωνιά πὺν καθόταν καὶ παρατηρῶντας ἐλεημοσύνη. Ὁ Ναδίρ στάθηκε λίγο παρῆκα καὶ τὸν μόνεψε. Λίγο πρὶν βασιλέγει ὁ φίλος, εἶδε τὸ γέρο-ζητιάνο νὰ περπατᾷ καὶ νὰ φεύγῃ. Τὸν ἀκολούθησε μὲ τρέξιμο, ἔπιασε παραπλοῦς τας τὸν ὅλη σχεδὸν τὴν πόλη κι' ἔφτασε τέλος μὲρος σ' ἕνα στενό.

Ὁ ζητιάνος ἔβγαλε ἕνα κλειδί καὶ τῷβαλε στὴν πόρτα. Πρῶτα στὶς μύτες τὸν ποδιῶν του ὁ Ναδίρ ἐπλησίασε καὶ μάλιστα ὁ γέρος ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἐτρώπωσε κρυφὰ πρὶν ἀπ' αὐτὸν μέσα καὶ σιγὰ τὸν ἔπηρε τὸ κατόπι στὴ σκάλα. Ὁ ζητιάνος ἔβγαλε ἕνα κλειδί κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα ἐνὸς δωματίου, ὅπου ὁ Ναδίρ ἔπηρε κρυφὰ πάλι μέσα. Ὁ γέρος ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἐπαύθη νου σ' ἕνα χαλὶ μ' ἀναστεναγμὸ ἀνακουφισμένος. Κι' ὅποτε ἀπὸ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὴ σακκούλα τοῦ Ναδίρ κι' ἔπιασε φλουριά. Ἦταν σωστὰ σαράντα ἐννιά. Τὰ ἐπασάτευε μὲ λαμπρὴ ἐχάιδεψε, τάριχνε ἀπὸ τὴ μιὰ τὸν παλάμη στὴν ἄλλη, καὶ ἔπιασε πάλι στὴ σακκούλα, τὴν ἔδεσε καὶ χαρούμενος ἔπιασε νὰ οἰζονοῦντας τὴν ψηλά καὶ πιάνοντάς τὴν μὲ τὸ χέρι, πρὶν λείπει ἀπὸ τὸν ὁρμα.

Ὁ Ναδίρ ἐπλησίασε σιγά-σιγά, ἐστάθηκε ἀπὸ πίσω του, καὶ ἔπιασε γιὰ τρίτη φορὰ ψηλά τὴ σακκούλα, τὴν ἀρπάξε στὸν ἄρμα, πομακρύνθηκε σιγά-σιγά.

Ὁ τυφλὸς ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Ἦταν δὲ ἀγέρας, δοκίμασαν ὁλομόναχος στὸ δωματίο. Τί εἶχε γίνει λοιπὸν ἡ κατάσταση;

Ἐφαξε γύρω του, στὰ ροῦχα του, χάμιον καὶ τέλος, μὴ βρῶντας τὴ σακκούλα, ἔτρεξε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε κι' ἔβγαλε τὴν ἐλπίδα.

—Βοήθεια, ἀδέρφια!

Ἐνας συνάδελφός του, τυφλὸς ζητιάνος κι' αὐτός — γιὰτὶ ὁ νο τὸ σπῆτι ἔμεναν ὅλο τυφλοὶ ζητιάνοι — ἔτρεξε ἀπὸ τὸ πλάγιό του καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί συμβαίνει, ἀδέρφιε;

—Νά, καθὼς ἔπιασα τὴν σακκούλα μου, πετώντας τὴν πρῶτα καὶ ξαναπαύοντάς τὴν ἔπειτα φαντῇ. Σίγουρα, ὁ Σατάνος τὴν πᾶξε.

—Μὰ τί σοῖθε, καμμιὰ πρῶτα τὴ σακκούλα σου ψηλά, καὶ πᾶντοσ ὁ δεινέρος ζητιάνος γιὰ σιγουριά ἔχω κρυμμένη τὴν μου σακκούλα σὲ μιὰ τρίτη πρῶτα χου, πίσω στὴν πόρτα μου.

Ὁ Ναδίρ σ' αὐτὸ τὸ πλάγιό του γλύστρησε ἔξω, ἔπιασε τὸν ἄλλο ζητιάνο, ἔβγαξε πρῶτα τὴν πόρτα, δοῖκε κι' ἔπιασε τὴν νη τὴ σακκούλα.

Ἐτοῖ, δταν ὁ δεινέρος ζητιάνος πῆγε, γιὰ νὰ σιγουρευθῇ, καὶ ἦταν ἡ σακκούλα τοῦ σπῆτι πρῶτα καὶ δὲν τὴν βρῆκε, ἄρχισε νὰ λιάζῃ κατηγορώντας τὸν πρῶτο ζητιάνο πὺν τὸν ἔβλεπε.

Στὶς φωνὲς ἔτρεξε κι' ἔπιασε τὸς ζητιάνος καὶ αὐτὸν ἔπιασε τὸν δῆ, τοῦ εἶπε:

—Ἐττοιὶ χάριδες εἶσαι! Ἀσπαστε καὶ σὲς φρόνιμοι, σὲς οἱ δὲν θὰ τὴν παθαίνετε. Ἐγὼ δὲν ἔχω ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν σακκούλα μου. Μόνον τὸ βράδυ πρῶτα σὺ νὰ κοιμηθῶ, τὴν καὶ πρῶτα προσέφυγα. Αὐτὸ ἔκανα ἀπὸ τὴν ὥρα πὺν ἐβάλατε τὴν πόρτα.

Δὲν ἐπρότρεψε νὰ τὸ πῇ ὁ Ναδίρ ἐτρώπωσε καὶ σ' ἔπιασε τὸ δωματίο κι' ἔπιασε ἀπὸ μὲτα τὸ προσέφυγα τὴν σακκούλα.

Ὅταν κι' ὁ τρίτος ζητιάνος δοῖκε τὴ σακκούλα τὸν μόνε προσέφυγα τὸν, ἔπιασε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴς φωνὲς.

Ἦ ποῖτες ὅλοι τὸν δωματίο;

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΧΩΡΑ

Τὸ «Μπουκέτο» σταχυολογοῦσε πάντοτε πᾶν ὅ,τι ἐλεκτὸ ἐγράφη κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, ἀπ' τοὺς γνωστὸς Ἑλληνας ποιητὰς καὶ περὶγράφους. Συνεχίζοντας τὴν καλὴ αὐτὴ προσπάθεια, σᾶς δίνουμε σήμερὰ ἕνα χαριτωμένο τραγούδι τοῦ Ἀλέξ. Ρ. Παγκαθῇ, ἐντελὸς διαφορετικὸ ἀπ' τὴν ὅλη τὴν ποιητικὴ παραγωγή, τὴν ἀσπληρὴ καὶ ἀφύγῃ, καὶ στὴ γλῶσσα καὶ στὶς ἰδέες.

Εἰς τὴν χώρα, λέει, ὅπου πᾶς, λέει
πᾶσα θύρα, λέει, μὴ κτυπᾷς, λέει,
γιὰτὶ κόσμος, λέει, εἶν' ἐκεῖ, λέει,
καὶ καλοὶ, λέει, καὶ κακοί.

Ἐκεῖ μάθε, λέει, πὼς κανεῖς, λέει,
δὲν γεννιέται, λέει, ἀγενής, λέει.
Μὴ μυρίζεις, λέει, τὸ χωριό, λέει,
σὰς τὸ λέει, λέει, ἡ Μαριώ.

Κύτταξ' ὅταν, λέει, ὄμιλεις, λέει,
νὰ προσέχῃς, λέει, πὼς λαλεῖς, λέει,
πολλοὶ εἶνε, λέει, καὶ μ' αὐτὰ, λέει,
καὶ μεγάλα, λέει, καὶ πλατιά.

Ὅποιον βλέπεις, λέει, μὲ χρυσά, λέει,
νὰ φρουκώνῃ, λέει, νὰ φουσά, λέει,
μὴ γυφτεῖς, λέει, ἂν πεινά, λέει,
δυσά! τὸ φέσι, λέει, ταπεινά.

Ὁ ἀπαντήσης, λέει, δουλευτή, λέει,
μὲ τὴν μύτη, λέει, σπικωτή, λέει.
Κι' ἂν δὲν ἔξεραι, λέει, γὰρ νὰ πῇ, λέει,
εἶνε ῥήτωρ, λέει, Σιωπῇ!

Θενὰ βλέπεις, λέει, λοχαγούς, λέει,
ταγματάρχας, λέει, στρατηγούς, λέει,
κι' ἐπωμίδες, λέει, κεντητές, λέει,
καὶ μὲ πτέρνες, λέει, τριπητές.

Τῆς Ἑλλάδος, λέει, μέγα φῶς, λέει,
εἶν' ὁ κορυφός, λέει, ὁ σοφός, λέει,
πὺν κοινοῖται, λέει, σοβαρά, λέει,
μὰ μετάνοια, λέει, μὲ σὺρά!

Θὰ δῆς ἴσως, λέει, καὶ πολλούς, λέει,
πατριώτας, λέει, τοὺς καλοὺς, λέει,
μισθοὺς νάχουν, λέει, διὰ-τρέις, λέει,
νὰ παχύνῃ, λέει, ἡ πατρίς.

Ὁ ἄκους ἄλλους, λέει, νὰ σὲ λέν, λέει,
πὼς στὸν τόπον, λέει, αὐτὸν κλαῖν, λέει,
πὼς ὁ κόσμος, λέει, θὰ πνιγῇ, λέει,
ἂν δὲν γίνουν, λέει, ἡπυργοί.

Νὰ φερθῇς πλὴν, λέει, μὲ πολλή, λέει,
μὲ μεγάλη, λέει, συστολή, λέει,
στῆς Ἑλλάδος, λέει, τοὺς γαμπρούς, λέει,
τοὺς ἐνδόξους, λέει, καὶ λαμπρούς.

Ὅταν βλέπεις, λέει, μιὰ χώρα, λέει,
μὲ καπέλλα, λέει, μὲ πτερὰ, λέει,
πὺν τὰ ἦρε, λέει, δὲν ρωτᾷς, λέει,
καὶ μὲ σέβας, λέει, χαϊρετᾷς.

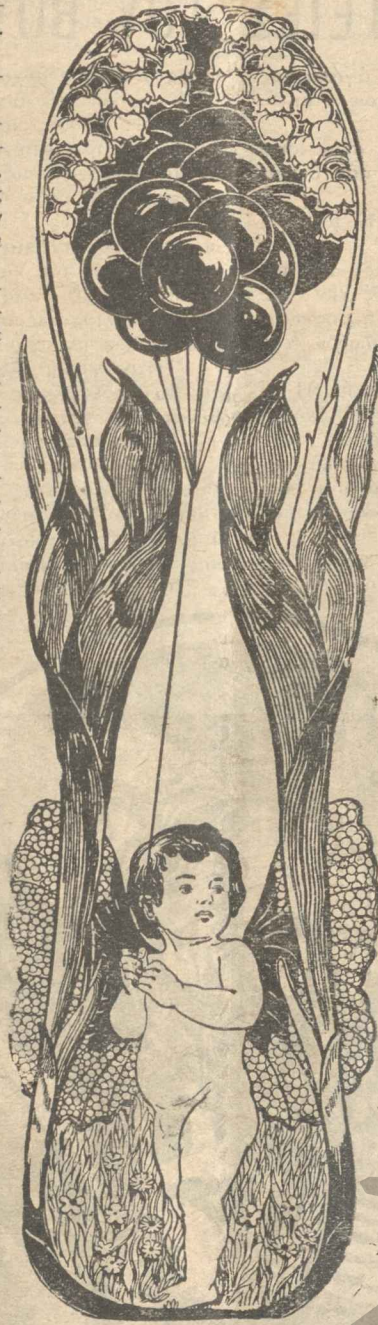
Ἄν δὲν ξέρῃς, λέει, Γαλλικά, λέει,
εἶσαι ἄσπον, λέει, παστορικά, λέει,
κι' ἂν τὸ χέρι, λέει, στοργικὰ, λέει,
δὲν τὴν δώσεις, λέει, σὲ γέλα.

Ἄν σὲ πάρει, λέει, στὸν χορὸ, λέει,
νὰ τὴν κάμῃς, λέει, σὰν μωρὸ, λέει,
δταν παῖξῃς, λέει, ὁ ζουρνᾷς, λέει,
σὰν ἀνέμη, λέει, νὰ γρονθῇς.

Στὴν μαζούρα, λέει, πεταχτός, λέει,
καὶ στὴν πόλκα, λέει, κρηνητός, λέει,
μὴ γλυστορήσης, λέει, προσοχή, λέει,
καὶ γέλαση, λέει, μιὰ ψυχὴ.

Κι' ἂν χορτάσεις, λέει, ἀκονητές, λέει,
καὶ κλωτσιές, λέει, καὶ δογιές, λέει,
ἔλα πίσω, λέει, στὸ χωριό, λέει,
στὴν πιστὴ σου, λέει, τὴν Μαριώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΖΟΣ ΠΑΓΚΑΘΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Θεός, του οποίου η βούλης είν' ανεξερεύνητες κι' ο οποίος θέλει τόσο ή δυστυχίες μας όσο κι' η ευτυχίες μας να είνε σύντομες, δέν άφησε τόν δόν Φάβιο να χαρή για πολύ καιρό την ευτυχία του.

Έπειτα από δέκα χρόνια μι' ας ζωής γεμάτης γλυκύας ευδαιμονίας, ή ώρα ή πολυγατημένη του Ροζάρια πέθανε ξαφνικά, αφήνοντας τόν φτωχό της σύζυγο συντριμμένο απ' τόν πόνο, εκημενισμένο, απαρνηγόρητο...

Ασφαλώς ο δυστυχισμένος Φάβιος θ' αυτοκτονούσε, αν δέν τόν κρατούσε στη ζωή ή αγάπη του προς την κόρη του, τη μικρούλα Ροζάρια, ή οποία, όταν πέθανε ή μητέρα της, ήταν μόλις έφτά χρόνων.

Πρώς χάριν της, ο απαρνηγόρητος σύζυγος εγκατέστησε στον πόνο του, μα από τότε κι' απέραντη μελαγχολία είχε αποτυπωθή σαν σφραγίδα στο πρόσωπό του.

Η μικρούλα Ροζάρια, ή οποία έχασε τόσο γρήγορα τη μητρική στοργή, είχε λάβει κι' ανατροφή έντελώς ανδρική. Μέσα στο άγριο περιβάλλον της άτσινιδας (άγροιας) του πατέρα, κι' έχοντας καμιά άλλη γυναίκα κοντά της, εκτός απ' την παλαιά της που ήταν άμφορική και με υαλά περιορισμένο, ή μικρούλα μεγάλωσε κι' εξελίχθηκε ελεύθερα, σαν ένα άσπρο λουλούδι της έρημου...

Η φύσις την είχε κάνει γενναία, ενεργητική, αποφασιστική. Η άγριος συνήθειες του τόπου, τα κατορθώματα τών βαρέων, ή άνδρα-γαθίες τών ιδιανών καβαλλάρηδων, ή διηγήσεις τών άγώνων τών Λευκών έναντι των Ίνδων, είχαν, από τόν καιρό που ήταν πολύ μικρούλα, γοητεύσει και σκλαβώσει την Ροζάρια. Κι' όσο μεγάλωνε, τα άνδροκρατή γούστα της μεγάλωναν κι' αυτά, χωρίς στην έπαυση που ένας άνδρας έβρισκόσε απάνω της.

Ο άνδρας που ήταν ο Βουαροζέ, ο πρώην Καναδός ναύτης και κυνηγός, ο θετός πατέρας του Φάβιου, τόν οποίο ή Ροζάρια λάτρειε σχεδόν σαν τόν πατέρα της.

Η γέννησή της έν τούτοις είχε απογοητεύσει κάπως τόν θνητό αυτόν χρυσόφιλο, γιατί περιέμενε ν' αποκτήσ η Φάβιος άγόρι, δε' Εγώ ή ή τόν μάθω — έλεγε — να καβαλλάρ σ' άλογα κι' εγώ θα τόν κάνω ένα άσπυρνο καβαλλάρη... Από μέσα θα μάθω να σκοπεύω και θα τόν κάνω τόσο έπαξιο, ώστε να φταίει τη σφαίρα του άνταρ στα δυό μάτια ενός Ιαγούρου ή ενός Ίνδου...

Η γέννηση της Ροζάρια διέλυσε τ' άπλοικά του όνειρα. Μα αυτό δέν ήταν λόγος για να την άγαστή λιγώτερο. Έξέ αλλοι περιέμενε ν' αποκτήσ πολν γοήγορα ή δόνα Ροζάρια κι' άγόρι. Ο άνατός όμως της νέας γυναίκας διέφρινε κι' αυτή την έλπίδα του.

Όστόσο δέν άρχισε να νοιώσει μι' ευχάριστη εκπλήξη προσέχοντας τα άνδροκρατή γούστα της Ροζάρια. Κι' αυτό διπλασίασε την αγάπη του προς αυτή.

Είς την εποχή που άρχίζει ή ιστορία μας, ή δόνα Ροζάρια ντε Μεντιάνα, ήλιος δεκάξη μόλις χρόνων, ήταν κι' άμαξόνα άτρομητη, κυνηγική άκούραστη, σκοπεύτρα άσπυρνη τόσο στην καραμπίνα, όσο και στο πιστόλι.

Τόσο ο πατέρας της, όσο κι' ο παππούς της, ο δόν Αύγουστινο, είχαν άντιληφθή, ότι χωρίς κάποια άνησυχία στις παραδόσεις αυτές λίσεις της κληρονομιάς της άπεροντής περιουσίας του. Μα δέν θέλουν να της έναντιωθούν σε τίποτε γιατί έννοιασαν άπειρη άδυναμία κι' αυτή.

Συνα μάλιστα ο πατέρας της έλεγε σαν άστεια και σαν σοβαρά:

— Με τα γούστα σου αυτά, Ροζάρια, π'έντινισι θα κάνης άν παντοφλίας κι' ο σύζυγός σου σε πάρε

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

Φάβιος θ' αυτοκτονούσε, αν δέν τόν κρατούσε στη ζωή ή αγάπη του προς την κόρη του, τη μικρούλα Ροζάρια, ή οποία, όταν πέθανε ή μητέρα της, ήταν μόλις έφτά χρόνων.

Πρώς χάριν της, ο απαρνηγόρητος σύζυγος εγκατέστησε στον πόνο του, μα από τότε κι' απέραντη μελαγχολία είχε αποτυπωθή σαν σφραγίδα στο πρόσωπό του.

Η μικρούλα Ροζάρια, ή οποία έχασε τόσο γρήγορα τη μητρική στοργή, είχε λάβει κι' ανατροφή έντελώς ανδρική. Μέσα στο άγριο περιβάλλον της άτσινιδας (άγροιας) του πατέρα, κι' έχοντας καμιά άλλη γυναίκα κοντά της, εκτός απ' την παλαιά της που ήταν άμφορική και με υαλά περιορισμένο, ή μικρούλα μεγάλωσε κι' εξελίχθηκε ελεύθερα, σαν ένα άσπρο λουλούδι της έρημου...

Η φύσις την είχε κάνει γενναία, ενεργητική, αποφασιστική. Η άγριος συνήθειες του τόπου, τα κατορθώματα τών βαρέων, ή άνδρα-γαθίες τών ιδιανών καβαλλάρηδων, ή διηγήσεις τών άγώνων τών Λευκών έναντι των Ίνδων, είχαν, από τόν καιρό που ήταν πολύ μικρούλα, γοητεύσει και σκλαβώσει την Ροζάρια. Κι' όσο μεγάλωνε, τα άνδροκρατή γούστα της μεγάλωναν κι' αυτά, χωρίς στην έπαυση που ένας άνδρας έβρισκόσε απάνω της.

Ο άνδρας που ήταν ο Βουαροζέ, ο πρώην Καναδός ναύτης και κυνηγός, ο θετός πατέρας του Φάβιου, τόν οποίο ή Ροζάρια λάτρειε σχεδόν σαν τόν πατέρα της.

Η γέννησή της έν τούτοις είχε απογοητεύσει κάπως τόν θνητό αυτόν χρυσόφιλο, γιατί περιέμενε ν' αποκτήσ η Φάβιος άγόρι, δε' Εγώ ή ή τόν μάθω — έλεγε — να καβαλλάρ σ' άλογα κι' εγώ θα τόν κάνω ένα άσπυρνο καβαλλάρη... Από μέσα θα μάθω να σκοπεύω και θα τόν κάνω τόσο έπαξιο, ώστε να φταίει τη σφαίρα του άνταρ στα δυό μάτια ενός Ιαγούρου ή ενός Ίνδου...

Η γέννηση της Ροζάρια διέλυσε τ' άπλοικά του όνειρα. Μα αυτό δέν ήταν λόγος για να την άγαστή λιγώτερο. Έξέ αλλοι περιέμενε ν' αποκτήσ πολν γοήγορα ή δόνα Ροζάρια κι' άγόρι. Ο άνατός όμως της νέας γυναίκας διέφρινε κι' αυτή την έλπίδα του.

Όστόσο δέν άρχισε να νοιώσει μι' ευχάριστη εκπλήξη προσέχοντας τα άνδροκρατή γούστα της Ροζάρια. Κι' αυτό διπλασίασε την αγάπη του προς αυτή.

Είς την εποχή που άρχίζει ή ιστορία μας, ή δόνα Ροζάρια ντε Μεντιάνα, ήλιος δεκάξη μόλις χρόνων, ήταν κι' άμαξόνα άτρομητη, κυνηγική άκούραστη, σκοπεύτρα άσπυρνη τόσο στην καραμπίνα, όσο και στο πιστόλι.

Τόσο ο πατέρας της, όσο κι' ο παππούς της, ο δόν Αύγουστινο, είχαν άντιληφθή, ότι χωρίς κάποια άνησυχία στις παραδόσεις αυτές λίσεις της κληρονομιάς της άπεροντής περιουσίας του. Μα δέν θέλουν να της έναντιωθούν σε τίποτε γιατί έννοιασαν άπειρη άδυναμία κι' αυτή.

Συνα μάλιστα ο πατέρας της έλεγε σαν άστεια και σαν σοβαρά:

— Με τα γούστα σου αυτά, Ροζάρια, π'έντινισι θα κάνης άν παντοφλίας κι' ο σύζυγός σου σε πάρε

Ο Βουαροζέ

στην κανονία της Νέας Υόρκης ή του Σικάγου...

Τότε ή Ροζάρια, ή οποία λάτρειε είδωλάτορα, τα παντοία, άφροντας τα της γύρω απ' το λαιμό της...

— Δέν θα παντρευθώ ποτέ, γαμήναι μου πατέρα, να μένω πάντοτε κοντά σου... Από τήν άνεξάρτητή ζωή σου, σε στίς άγαπημένες μου...

I

ΑΥΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΣΤΟΙ

Έξείνο τó θεάρε τó Μάρτιο τού 1845, μόλις είχε τελειώσ

Τέσσερες άνδρες και δυό γυναίκες.

Ο πιο ήλικιωμένος απ' αυτούς ήταν ο δόν Αύγουστινος, Έλβετος άκούρα, έφερε τó βάρος τών χρόνων, χωρίς να τόν έβαν λήρη. Το πρόσωπό του ήταν σχεδόν άφροντίδωτο, τα μαύρα του μάτια έβλεπαν κι' αλκυονίδες γοργά κι' κι' ελχέρεια γιατί διατηρούσε άσπια απ' τη διαφάνεια τού πνευμάτός του.

Απέναντί του καθόταν μι' κόρη μοναδικής διασημότητας. Μάτια μαύρα και μεγάλα, έπιδερμίδα λευκή και έλαφρά χαλαρή, απ' τόν ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ήταν ψηλή, λιγερή, κομψή και εύρωστη. Είχε νήσιους ώμους κι' ελεύθερες, ύψος είλκρινες, βλεμμα παράγαν από φανέρη απ' τήν δύναμή και γενναία.

Η νέα αυτή ήταν ή δόνα Ροζάρια. Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

Ο συνδιατημών του καθόταν πλάι στον δόν Αύγουστινο ήτοι πλάι στον ήλιο, άνεμοι και κρύα, χαρακτήριζαν τα χαρακτηριστικά της.

την πολιτική άποστολή του.

Η δόνα Ροζάρια δέν άνησυχούσε άκόμα για την άγοπορία αυτή γιατί ήξερε πάσα άποροπία μπορούσαν να τύχουν στον πατέρα της, μα πάντως τόν περιέμενε άνυπόμονα.

Τό γέμια πλησίαζε πιά προς τó τέλος του.

— Ναι, έλεγε ο σέρ Χάρου Γάμπσον, ο οποίος μιλούσε με κάπως πενιχό τόνο τα Ισπανικά, ναι, άρχικα στίς περιπέτειες για να μπορέσω να συνέλθο. Η ύγεια μου είχε κλονισθή από τις διασεδάσεις στη Νέα Ορλεάνη. Μαράζωνα κι' έσθυνα σιγά - σιγά... Μα μέρα πάλι ο γατός μου, ο περσικός δάκτω Ζινζινσον μου είπε: «Για να συνέλθετε έντελώς, σας χρειάζονται ζωηρές συγκινήσεις... Κάμειτε ένα ταξίδι στους Λευκούς...»

— Κα καθώς ή σιελουή αυτή συνέπαιπε με την έπιθυμία που είχα να ταξιδεύσω, άποφάσισα να την άκολουθήσω... Περιέμενα μόνο κι' από τήν κατάλληλη ευκαιρία.

— Έξαινα λοιπόν τότε άκουσα να γίνεται λόγος για μι' άποστολή που άφγάνωνε ή κυβερνήσις τού Τεξάς για τó Νέο Μεξικό. Άμέσως πήγα και βρήκα τόν ταγματάρχη Χόβαρτ, έναν απ' τούς άρχηγούς της άποστολής, ο οποίος μου άνακάνωσε τó σχέδιο και τόν σκοπό της: «Θέλουμε — μου είπε — ν' άνοήσουμε ένα νέο έμπορικό δρόμο μεταξύ Τεξάς και Σάντα-Φέ. Τό έργο μας είνε πολύ δύσκολο γιατί πρέπει να περάσουμε από έδάφη κατοικούμενα από τούς Ίνδους Κάιγους, έχθρους άδυσώπητους τών Τεξανών και τών Μεξικανών. Προβλέπουμε κόπους, στερήσεις και κινδύνους κάθε είδους...»

— Όρα, απάντησα στον ταγματάρχη Χόβαρτ. Αυτό ακριβώς χρειάζεται και σε μένα. Θάρρο μαζί σας και θα ταξιδεύω με τó καράβι σου...

— Περιήγηση, μου είπε ο ταγματάρχης. Σ' έννοια μίνα λοιπόν πρέπει να διορισώσετε στο Όστέν για να μές συναντήσετε...

— Ένα λοιπόν τις έτοιμασίες μου και ξεκίνησα για να πάω στο Όστέν, έξακολούθησε ο σέρ Γάμπσον. Ταξιδεύοντας είχα την τύχη να συναντήσω στο Γιάλβιστον, τόν κ. Ουίλλιαμ Φάλκονερ, σιγαφεί διακεκριμένο μυστογραφικό με ψήφισ, ο οποίος, καθώς με πληροφορήσε, ήγγεινε κι' αυτός να συναντήσ ην την περίφημη άποστολή.

— Μήπως ταξιδεύετε και σας γιά την ύγεια σας; ρώτησε τόν Φάλκονερ ο δόν Αύγουστινος.

— Όχι, δόξα σοι ο Θεός, είμαι περιήγηση στην ύγεια μου, απάντησε ο μυστογραφικός χαμογελώντας. Μα ζητώ ένα δάμα χανούρη για τήν πένα μου... Αν συνάδελφοί μου — τούς οποίους άπεχθάναμε δέν φανταζόσε — σημείωσαν θόρυβο δημοσιεύοντας τις ταξιδιωτικές έντιπώσεις τους. Έπρεπε λοιπόν να διηγηθώ κι' εγώ ένα ταξίδι, μα πιο πρωτότυπο, πιο έντυπωσιακό απ' τó δικό τους...

Τότε λαπόν άκουσα να γίνεται λόγος για την άποστολή που άφγάνωνε ή κυβερνήσις τού Τεξάς κι' έλαβα άμέσως την άπόφασί μου... Μπήκα σ' ένα βαπόρι για τó Γιάλβιστον κι' από εκεί με τή συντροφι'ά τού Γάμπσον κ. Γάμπσον ήρθαμε ως εδώ...

Μα μικρή σιατή έξακολούθησε κι' έπειτα ο δόν Αύγουστινος είπε: — Απ' ή άποστολή έχει περισσότερο πολιτικό σκοπό παρά έμπορικό... Δέν έπαρχει κανείς λόγος να σας τó γράψω...

— Α! έκανε ο Φάλκονερ με κατάλληλη.

— Ήξηγηθήτε καλύτερα, κύριε! είπε Ζοηρά ο Γάμπσον.

— Άκούστε, έξακολούθησε ο δόν Αύγουστινος. Τό Ταξές θέλει ν' άναχωρήσ τó Νέο Μεξικό, άποσπώντας τó απ' τó Μεξικό. Για να τó περάσει λοιπόν αυτό, ο προδρόμος μας, ο οποίος είνε φίλος μου άφγάνωνε την άποστολή, έλπίζοντας πως θα κερδίσει έτσι τη συμπάθεια των κατοίκων και θα προαίση την εξέγερσί τους. Τό έλπίζει αυτό γιατί έπει πως οι νεομεξικανοί μισούν τόν κυβερνήτη τους στρατηγό Άρμάντο, τόν δεινρό τους τίτταν... Αλλάς ο άνδρας, ο οποίος δέν έχει κανένα έλεγχο απ' την κυβερνήσι τού Μεξικού, βασανίζει τούς κατοίκους, τούς κλέβει, τούς δολοφονεί...

Ο δόν Ζένο τόν δόν Αύγουστινο άκούγαν μ' ένδιαφέρον τα λόγια του.

Ο μυστογραφικός μάλιστα φανόταν γοητευμένος.

— Αν είν' έτσι, είπε ελθικά, ή περιπέτειες μας επαναστάσεως θα κάνουν τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις μου πιο ένδιαφέρουσες, πιο συναρπαστικές...

— Όχι, δόξα σοι ο Θεός, είμαι περιήγηση στην ύγεια μου, απάντησε ο μυστογραφικός χαμογελώντας. Μα ζητώ ένα δάμα χανούρη για τήν πένα μου... Αν συνάδελφοί μου — τούς οποίους άπεχθάναμε δέν φανταζόσε — σημείωσαν θόρυβο δημοσιεύοντας τις ταξιδιωτικές έντιπώσεις τους. Έπρεπε λοιπόν να διηγηθώ κι' εγώ ένα ταξίδι, μα πιο πρωτότυπο, πιο έντυπωσιακό απ' τó δικό τους...

Τότε λαπόν άκουσα να γίνεται λόγος για την άποστολή που άφγάνωνε ή κυβερνήσις τού Τεξάς κι' έλαβα άμέσως την άπόφασί μου... Μπήκα σ' ένα βαπόρι για τó Γιάλβιστον κι' από εκεί με τή συντροφι'ά τού Γάμπσον κ. Γάμπσον ήρθαμε ως εδώ...

Μα μικρή σιατή έξακολούθησε κι' έπειτα ο δόν Αύγουστινος είπε: — Απ' ή άποστολή έχει περισσότερο πολιτικό σκοπό παρά έμπορικό... Δέν έπαρχει κανείς λόγος να σας τó γράψω...

— Α! έκανε ο Φάλκονερ με κατάλληλη.

— Ήξηγηθήτε καλύτερα, κύριε! είπε Ζοηρά ο Γάμπσον.

— Άκούστε, έξακολούθησε ο δόν Αύγουστινος. Τό Ταξές θέλει ν' άναχωρήσ τó Νέο Μεξικό, άποσπώντας τó απ' τó Μεξικό. Για να τó περάσει λοιπόν αυτό, ο προδρόμος μας, ο οποίος είνε φίλος μου άφγάνωνε την άποστολή, έλπίζοντας πως θα κερδίσει έτσι τη συμπάθεια των κατοίκων και θα προαίση την εξέγερσί τους. Τό έλπίζει αυτό γιατί έπει πως οι νεομεξικανοί μισούν τόν κυβερνήτη τους στρατηγό Άρμάντο, τόν δεινρό τους τίτταν... Αλλάς ο άνδρας, ο οποίος δέν έχει κανένα έλεγχο απ' την κυβερνήσι τού Μεξικού, βασανίζει τούς κατοίκους, τούς κλέβει, τούς δολοφονεί...

Ο δόν Ζένο τόν δόν Αύγουστινο άκούγαν μ' ένδιαφέρον τα λόγια του.

Ο μυστογραφικός μάλιστα φανόταν γοητευμένος.

— Αν είν' έτσι, είπε ελθικά, ή περιπέτειες μας επαναστάσεως θα κάνουν τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις μου πιο ένδιαφέρουσες, πιο συναρπαστικές...

— Όχι, δόξα σοι ο Θεός, είμαι περιήγηση στην ύγεια μου, απάντησε ο μυστογραφικός χαμογελώντας. Μα ζητώ ένα δάμα χανούρη για τήν πένα μου... Αν συνάδελφοί μου — τούς οποίους άπεχθάναμε δέν φανταζόσε — σημείωσαν θόρυβο δημοσιεύοντας τις ταξιδιωτικές έντιπώσεις τους. Έπρεπε λοιπόν να διηγηθώ κι' εγώ ένα ταξίδι, μα πιο πρωτότυπο, πιο έντυπωσιακό απ' τó δικό τους...

Τότε λαπόν άκουσα να γίνεται λόγος για την άποστολή που άφγάνωνε ή κυβερνήσις τού Τεξάς κι' έλαβα άμέσως την άπόφασί μου... Μπήκα σ' ένα βαπόρι για τó Γιάλβιστον κι' από εκεί με τή συντροφι'ά τού Γάμπσον κ. Γάμπσον ήρθαμε ως εδώ...

Μα μικρή σιατή έξακολούθησε κι' έπειτα ο δόν Αύγουστινος είπε: — Απ' ή άποστολή έχει περισσότερο πολιτικό σκοπό παρά έμπορικό... Δέν έπαρχει κανείς λόγος να σας τó γράψω...

Κι' εγώ, έπρόσ'εσε ο σέρ Χάρου, θα έχω μι'α πηγή νέων συγκινήσεων...

Η Ροζάρια κίτταζε χαμογελώντας τούς δυό αυτούς εκκεντρικούς Ξένους.

— Εί, λοιπόν, συνέχισε ο δόν Αύγουστινος, έλπίζω ότι και σεις, σέρ Γάμπσον, ο οποίος άναζητάτε δυνατές συγκινήσεις για να τονώσετε την ύγεια σας, και σεις κύριε Φάλκονερ, ο οποίος άναζητάτε περιπέτειες για τó μυστογραφικό σας, θα μείνετε άπολύτως ευχαριστημένοι...

Ο Θεός να δώση!

— Με τó καράβι της άποστολής θα προχωρήσετε σε χώρες άπείραντες, σε δάση παρθένα, στα όποια μόνο άγριοι Ίνδοι βόσκονται έχθροί της Λευκής Φύλης... Θα γνωρίσετε πόνη, την πένα, την δίψα, την προδοσία...

Τά λόγια όσ'αυτο αυτά τού οικοδεσπότη δέν φάνηκαν να κάνουν μεγάλη έντύπωσι στους δυό Ξένους.

Τέτοιες περιπέτειες μου συνέστησε ο γιατρός μου, είπε ψυχρά ο Γάμπσον.

— Όσο για μένα, έπρόσ'εσε, ο Φάλκονερ, αν νοιώσω έντυπώσεις προτούτες, νέες, συναρπαστικές, για να τις διηγηθώ κατόπιν στους άναγνώστες μου, δέν θα παραπονεθώ για τις κακοτυχίες και τούς κινδύνους που προβλέπετε, δόν Αύγουστινο...

— Έν τούαυτή περιπτώσει...

Μα ο οικοδεσπότης δέν μπόρεσε ν' άποτελειώση τη φράσι του... Η φωνή του κόπηκε από άλληπαλλήλους πυροβολισμούς κι' από μι' άνοιχτή κραγή, που έφ'έσαν ως τ' αυτιά τών συνδιατημών από τ' άνοιχτά παράθυρα της τραπέζιας.

II

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΠΡΟΔΩΤΩΝ

Η Ροζάρια πετάχτηκε πρώτη έξω, ένω ο παππούς της μαζί με τούς δυό Ξένους τόν την άκολουθήσε σε κάποια άπόσπασι.

Στις φωτινές άχτίνες τού φεγγαριού, ή νέα κόρη είδε τούς ύπηρετες τού ύστατικού, σιγνετρομμένου μυστογράφου στην άμρια του είσοδο που είχα μείνει άνοιχτή. Η Ροζάρια, με τή σκέψη ότι κάθε δυστύχημα μπορούσε να έχη σχέση με τήν έπιστροφή τού πατέρα της, έπρεξε γρήγορα προς αυτούς.

Απάνω στο χονά κοίτασαν ένας άντρας πληγωμένος, γύρω απ' τόν οποίο ήσαν σιγνετρομμένοι οι ύπηρετες.

Η Ροζάρια άναγνώρισε γοήγορα τόν πληγωμένο έναν απ' τούς κυνηγούς άγριων θηρίων, που ήσαν τότε ποταμιά στην περιοχή εκείνη. Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να ρωτήσ έναν απ' τούς άνθρώπους που περιτριαντούσαν τόν διατρίζόμενο, είδε να μπαίνει μέσα ένας άνδρας ψηλός άγαστήματος, κρατώντας στα χέρια μι'α καραμπίνα. Ανά άλλοι άνδρες, που φανόντουσαν έξαντλημένοι από μακριά πορεία, τόν άκολουθούσαν. Ήσαν χωρίς άλλο οι σύντροφοι τού πληγωμένου.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε Ζοηρά ή Ροζάρια.

— Άσπυρα προμάτια, παιδί μου, απάντησε γαλήνια ο γεροφρέμένος. Μερικοί Ίνδοι ληστές είχαν τήν τόλη να καταδιώξουν αυτούς τούς γενναίους ανθρώπους ως τα παράφρα τού ύστατικού μας. Μα μόλις τούς πυροβόλησα με τούς άνθρώπους μου, τούς έτρεψα σε άτακτη φυγή.

Ο άνδρας, που είχε προσέσει αυτά τα λόγια με μι'α γλυκύη ήρεμία, ήταν άληθινός γίγας. Τα μέλη του, που είχαν διαμάσει άναλογίες, διατηρούσαν άκόμα τη λυγρότητα και την εύρωστεια, μολονότι ή λευκή του γενειάδα, που ήταν άλλοτε ξανθή και τα κομένα του μαλλιά, που ήσαν επίσης λευκά, φανέρωναν πως είχε στη ράχη του μισό τοιλάχιστον αιώνα.

Ο χρόνος είχε σεβάσθ την άντοικία όμορφιά τών χαρακτηριστικών του, που φανέρωναν εύρωστεια, τιμότητα και έντιμια. Τα κομμάτια της διατηρούσε ή ίσο κι' οι πλατεί του ώμου δέν είχαν λυγίσει. Όλο τον τα παρουσιαστικό προέδιδε τη δύναμη, τη γαλήνια κι' έπαση δύναμη, που είνε σύνορη για τόν έαυτό της. Όποιος βρισκόταν μπροστά σ' αυτόν τόν άνδρα, δέν έννοιασε μόνο ένα βαθύ σεβασμό, αλλά και μι' άκατανίκητη συμπάθεια.

Ο δόν Ζένο τόν δόν Αύγουστινο άκούγαν μ' ένδιαφέρον τα λόγια του.

Ο μυστογραφικός μάλιστα φανόταν γοητευμένος.

— Αν είν' έτσι, είπε ελθικά, ή περιπέτειες μας επαναστάσεως θα κάνουν τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις μου πιο ένδιαφέρουσες, πιο συναρπαστικές...

— Όχι, δόξα σοι ο Θεός, είμαι περιήγηση στην ύγεια μου,

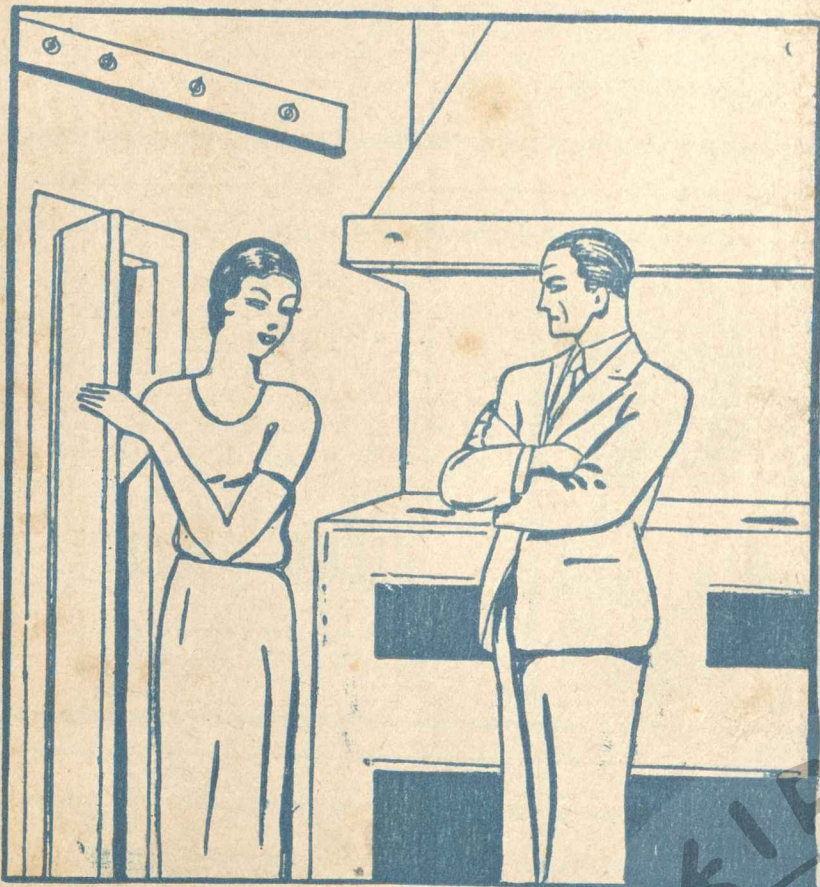
Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς ἐκκληματούχου μεδίστας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ Συνεικισμοῦ Πύρωνος
Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κεραΐ 65

Θὰ εὕρῃ δὲα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικα γούστα καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας ἀπὸ μέτρον.

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε γύρω τὴν μαγειρική μας κουζίνα, γυναῖκα;

— Ἀηγιούλα! Θαὶ πᾶς εἶδὸς **ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ** (Πραξιλιζόνος 39) καὶ δὲ παρὴν ἀπὸ τοῦ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς κουζίνας μας.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Χαρτιά Ταπετσαρίας τοῖχων
Ἐπιπλώσεις-Διακοσμήσεις
Λάμπαι-Ἀμπαζούρ

Παρουμέ

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΓΕΩΡ. ΚΑΡΥΤΩΝ
ΤΗΛ. 23.038

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

ΚΑΝΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ Πέδ. Φεδῆ. Ἑσπερ. Δρ. 11.
Δρ. 80.
ΚΑΝΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ τοῦ Μιχαήλ Στόουκερ. Ἑσπερ.
Ἑσπερ. Δρ. 40.
ΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (3 τόμοι)
τοῦ Πέδ. Φεδῆ. Ἑσπερ. Δρ. 15, Ἑξωτερ. Δρ. 15.
ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ τοῦ Ὁνορέ Μπαλζάκ. Ἑσπερ. Δρ. 15.
Ἑξωτερ. Δρ. 80.
ΣΟΥΤΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ τοῦ Γουλιέλμου Βέρν. Ἑσπερ. Δρ. 10, 15.
Ἡ ΣΟΝΙΑ τῆς Έρ. Γκερβίλ. Ἑσπερ. Δρ. 15, Ἑξωτερ. Δρ. 15.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ τοῦ Στήντον. Ἑσπερ.
Ἑξωτερ. Δρ. 20.
Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ τῆς Σέλλας Λάγκερλεκ.
Δρ. 15, Ἑξωτερ. Δρ. 20.
Ἡ ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ τοῦ Μυρζῆ. Ἑσπερ. Δρ. 15, Ἑξωτερ. Δρ. 15.
Ἡ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Ἑσπερ. Δρ. 15, Ἑξωτερ. Δρ. 20.
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ τοῦ Π. Ροδοκανάκη. Ἑσπερ. Δρ. 15.
Ἑξωτερ. Δρ. 20.
Ἄπαντα τ' ἀνωτέρω βιβλία εὐρίσκονται καὶ μετὰ
Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁδὸς Λέκα 7.

OREODON

ἡ Ὀδοντολογία
πού δίδει ἀπὸ
ὥρα ἰατρικὴν
εὐχάριστον
ἀκόμη καὶ
τοὺς καπνιστοὺς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡ
- ΑΘΗΝΑΙ